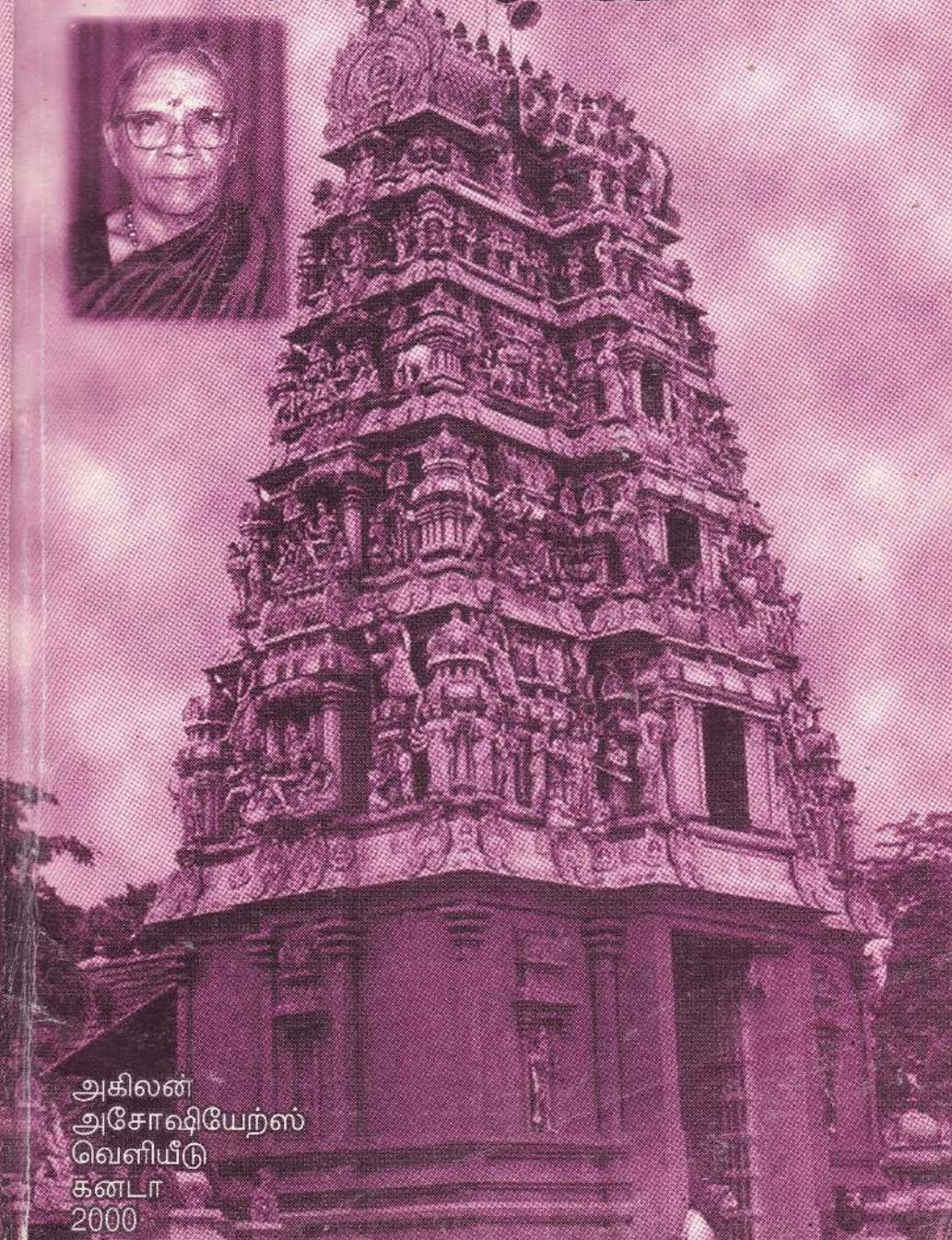


சிவத்தமிழ்ச் செல்வயன் தீந்தமிழ் இன்பம்



அகிலன்
அசோஷியேற்ஸ்
வெளியீடு
கன்டா
2000

தி. க. வாத்சான் (வாத்சி)
ஆசைகார்த்த அன்பளிப்பு
கீல. 84/3, வாசனார் பங்கானாடு
மாதிரிபாணம்.

சிவத்தமிழ்ச் செல்வியின் தீந்தமிழ் இன்பம்

துர்க்கா துரந்தரி, இலக்கிய கலாநிதி
தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி

அவர்கள் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவுகளில்
தெரிந்தெடுத்த இருபதுகளின் தொகுப்பு.

தி. க. வாத்சான் (வாத்சி)
ஆசைகார்த்த அன்பளிப்பு
கீல. 84/3, வாசனார் பங்கானாடு
மாதிரிபாணம்.

எஸ். தி. அகிலன் பதினெட்டாவது ஆண்டு நிலைவு வெளியீடு
ரூபாற்றோ, கன்டா
மே, 20000

செந்தமிழ்ச் செல்லியின்
 துரங்களைக் கட்டுக்காணு
 வதுவிடுதலை மேற்கொள்ள
 வேண்டுமென்று நீதி நிதி
 நிதிக்காக விரும்புதல்

நூலின் பெயர்:

செந்தமிழ்ச் செல்லியின்

தீந்தமிழ் இன்பம்

வீட்யம்:

இருபது சொற்பொழிவுகள்

சொற்பொழிவாளர்:

தூர்க்கா துரந்தரி, இலக்கிய கலாநிதி

பக்கங்கள்:

112

பதிப்பு:

2000, மே (1000 பிரதிகள்)

நினைவு:

எஸ். தி. அகிலன் பதினொராவது ஆண்டு
நினைவு வெளியீடு.

அட்டை வடிவமைப்பு:

தமிழ் கிரியேட்டஸ் & 'ரோஜா' வெளியீடகம்

அச்சமைப்பு

அகிலன் அசோஷியேற்ஸ்

வடிவமைப்பு

ரோஹ்ரோ, கண்டா

அச்சடிப்பு:

அகிலன் அசோஷியேற்ஸ்

Ahilan Associates

வெளியீடு:

P.O.Box: 3, Station: F

Toronto, Ontario

M4Y 2L4, Canada.

Phone: 416-920-9250.

இந்த நூல் இலவசமாக விநியோகிக்கப்பெறுகின்றது. இதன் மூலம் கிடைக்கப்பெறும் அன்பளிப்புகள், சிவத்தமிழ்ச் செல்லி, தூர்க்கா துரந்தரி, இலக்கிய கலாநிதி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்களின் பவள விழாவினை முன்னிட்டு தெல்லிப்பளையில் அமைக்கப்பெற்று வரும் 'சிவத்தமிழ்ச் செல்லி சைவத்தமிழ் ஆய்வு நூலக' நிதிக்காக வழங்கப்பெறும்.

நினைவுப் பூ

அகிலன்.

யடிப்பு, விளையாட்டு, எழுத்து, சமூகப்பணி என்று எல்லாவற்றிலும்

முதன்மையானவனாகத் துள்ளி வளர்ந்த இளசு இவன்.

உயர் இலட்சியங்களுடன் உருவான உண்ணத் மாணவன்.

பெற்றோருக்கு ஒரே பின்னை.

ஆஸ்திக்கும் ஆசைக்கும் இவனே சொந்தக்காரன்.

அப்பா இனப்பற்று மிகுந்த நாடற்றிந்த முத்த பத்திரிகையாளர்.

அம்மா சமூகப் பற்று மிகக் நல்லதோரு பாடசாலை ஆசிரியை.

கொழும்பு ரோயல் கல்லூரியில் ஏழாம் வகுப்பில் படித்துக்

கொண்டிருக்கையில், 1983 இனக் கலவரம் வந்தது. பெற்றோருடன்

அகிலனும் யாழ்ப்பாணத்து வாரிசானான். யாழ் - சென். ஜோன்ஸ் கல்லூரி
அகிலன் திறமைகளைக் கண்டிற்றின்து தனது மாணவனாக்கிக் கொண்டது.

இந்த மாதம் ஐந்தாம் திகதி அவனின் முப்பதாவது பிறந்த நாள்.

இந்த மாதம் பத்தாம் திகதி அவனின் பதினொராவது நினைவு தினம்.

உலகப் பிரவேசமும் பிரியாவிடையும் அகிலனுக்கு ஒரே மாதம்.

இந்திய இராணுவம் அமைதிப்படை என்ற பெயருடன் தமிழ்முத்துக்குள் காலடி
வைத்த வேலையில், அதன் முகமுடியைக் கிழித்து சுயரூபத்தைத் தமிழ்

மக்களுக்குக் காட்டியவர் அகிலனின் அப்பா. இதனால் அவர்
ஆசிரியராகவிருந்து நடத்திய 'மரசொலி' பத்திரிகை நிறுவனத்தின் கட்டிடம்
அவர்களது குண்டுத் தாக்குதலால் செயலிழந்தது. இது 1987 அக்டோபர் 10
அதிகாலையில் இடம்பெற்றது.

அடுத்த கட்டம், அகிலனின் அப்பாவின் சீறைவாசம். யாழ். கோட்டை
மறியற்சாலையில் இந்திய இராணுவத்தின் விருந்தாளியாக 82 நாட்களைக்
கழித்தார்.

இவை எதிலும் நிம்மதி பெறாத இந்திய இராணுவமும், அவர்களின்
அடிவருடிகளாகச் செயற்பட்ட துரோகக் குழுவினரும் சேர்ந்து 1989 மே 10ம்
நாள் அகிலனின் அப்பாவைக் கொலை செய்யத் திட்டம் தீட்டினர். தந்திரமாக
அவர் அதிலிருந்து தப்பிவிட, அந்த மனிதவிரோதக் கும்பல்காரர்,
தந்தைக்காக அகிலனைப் பலியெடுத்தனர்.

எதுவுமறியாத, அப்பாவியான இந்தக் குழந்தையை, அற்புதமான மாணவக் கொழுந்தை, அனைவராலும் பாசமுடன் நேசிக்கப்பட்ட அகிலன் என்ற குழந்தையை மிருகவெறியர்கள் ஏன் கொலை செய்தனர்? அவன் செய்த குற்றமென்ன?

தமிழ்முத்தில் ஒரு பத்திரிகையாளனின் மகனாகப் பிறந்ததுதான் அவன் இழைத்திட்ட ஒரே குற்றம்.

இன்று அவன் இருந்திருந்தால், போரினால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்குச் சேவை செய்யும் ஒரு டாக்டராக இருந்திருப்பான். சிலவேளை, திருமணம் புரிந்து இல்லறத்தில் நல்லறம் காண்பவாக வாழ்ந்து கொண்டிருப்பான்; ஒரு இளம் அப்பாவாகவும் இருக்கலாம்.

நாம் நினைப்பது எதுதான் சரியாக நடக்கிறது? தந்தைக்கு விரித்த வலையின் விதி கழிமாறி, அருமை மைந்தனைக் காவு கொண்டது. அகிலனின் இறுதிச் சடங்கு ஒரு வீரனுக்கு உரிய மரியாதையுடன், ஒரு அரச வைவத்துக்கு இணையானதாக பதினொரு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நடந்து முடிந்தது.

அந்த நாளிலிருந்து இன்று வரை அகிலன் பெயரை அகிலமெங்கும் துலங்க வைக்கும் வகையில் அந்தப் பெற்றோர் தங்களாலான பணிகளைச் செய்து வருகின்றனர். வருடந்தோறும் நினைவு மலராக நல்ல கட்டுரைகளைத் தாங்கிய நூல்களை வெளியிடுதல், அகிலன் நினைவாக விருதுகளுடன் தங்கப் பதக்கங்கள் வழங்குதல், பல போட்டிகளில் அகிலன் நினைவுப் பரிசுகளையும், சின்னங்களையும் வழங்குதல் என்பன பணிகளுள் சில.

இந்த வருடம் எங்கள் எல்லோராலும் போற்றப்பெறும் தங்கம்மா அப்பாக்குடி அவர்களின் சொற்பொழிவுகளைக் கொண்ட தொகுப்பு நூல் வெளியிடப்பெறுகின்றது. தங்கம்மா அப்பாக்குடி அவர்களின் பவள விழா ஆண்டில், அதனை முன்னிட்டு அமைக்கப்பெற்று வருகின்ற ‘சைவத்தமிழ் ஆய்வு நூலக’த்துக்கு உதவக்கூடிய வகையில் நூல் வெளிவருவது அகிலன் நினைவினை அவன் துள்ளித் திரிந்த அந்தப் புனித மண்ணில் நிலையாக நினைவுகொள்ளச் செய்யும் என நம்பலாம்.

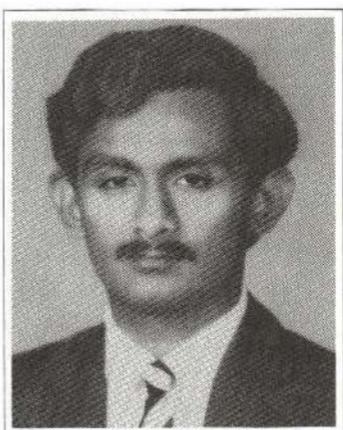
தங்கம்மா அப்பாக்குடி அவர்களின் ‘பிள்ளை’ போன்று வளர்ந்து வருபவரும், உலகம் முழுவதும் சைவத்தையும் தமிழையும் வளர்ப்பதில் அயராது பணிபுரிந்து வருபவருமான செஞ்சொற் செல்வர் ஆறு. திருமுருகன் அவர்களைக் கண்டாவுக்கு வரவழைத்து, அகிலனின் பதினொராவது நினைவாக இந்த நூலை வெளியிடுவது சாலப் பொருத்தமானது.

‘எல்லாம் எப்பவோ முடிந்த காரியம்’ - தவயோக சுவாமிகள்.

ஈ. கே. ராஜுகோபால்

இங்கிலாந்து
மே, 2000

மறைந்து பதினொரு வருடங்கள் ஆயின
 மகனே எமக்கு வாழ்க்கையின் அர்த்தங்கள்
 பறந்து சிறைந்து பரிசுற்றுப் போயின
 பார்த்துவன் படத்தை அழுவது தொடர்க்கைத்
 மறந்தும் மனத்தால் நிமைகள் எதுவும்
 மற்றவர்க் கிழையை மாணிக்கக் கொழுந்தே
 ஏற்ந்து கண்களை எத்திசை பார்க்கினும்
 எங்கனும் அகிலா தெரிவதுன் முகமே!



செல்வன் எஸ். தி. ஆகிலென்
 யாழ் - சென். ஜோன்ஸ் கல்லூரி
 மாணவர் தலைவன், விளையாட்டு வீரன்
 பல்கலைக் கழக புகுழுக மாணவன்.

பத்துப்போய் இன்று பதினொன்று வந்தாலும்
 நீத்தம் நீ எங்கள் நெஞ்சத்தில் - முத்தேயுன்
 வித்தைகளை வையம் விளங்கும் வகையில்நாம்
 புத்தகஞ்செய் வோமே புகழ்ந்து

தனியனாக	தந்தைக்காக
05.05.1970	10.05.3970



தங்கத் தாயின் பவள விழாத் துளியாக

தமிழையும் சைவத்தையும் தமது இரு கண்களாகப் போற்றி வளர்த்து வரும் துர்க்கா துரந்தரி, செந்தமிழ்ச் செல்லி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்களின் சேவையும் பணியும் அப்பழக்கற்றவை. துர்க்கை அம்பாள் பாதங்களில் தமது வாழ்நாள் முழுவதையும் அர்ப்பணித்து சமய வாழ்வின் ஊடாக அவர் மேற்கொண்டுவருகின்ற சமூகப் பணி மற்றையோருக்கு ஒரு முன்மாதிரியாகத் திகழ்வது.

“பயிற்சிபெற்ற ஆசிரியராகவும், பண்டிதராகவும், சைவப்புலவராகவும் முப்பது ஆண்டுகள் ஆசிரியப் பணியாற்றிய இவரது தகைமைகள் தமிழ்ப் பணிக்கும் சமய சேவைக்கும் உறுதுணையாக இருந்து வருகின்றன” என்று யாழ்.

பல்கலைக் கழக முன்னாள் துணைவேந்தர், பேராசிரியர் (காலஞ்சென்ற) சு. வித்தியானந்தன் அவர்கள் கட்டுரையொன்றில் குறிப்பிட்டது உண்மை.

யாழ்ப்பானஸ் பல்கலைக் கழகத்தால் அதன் வெள்ளி விழாக் காலத்துள் இலக்கிய கலாநிதிப் பட்டம் வழங்கப் பெற்றவர்கள் இருவர். முதலவர் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை ஜூயா. திருநெல்வேலியில் குடில் அமைத்து வாழ்ந்த பெரியவர். அடுத்தவர் எங்கள் துர்க்கா துரந்தரி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி. அவரது பவள விழா ஆண்டில் இந்தக் கௌரவம் கிடைத்ததால் அனைவருக்கும் இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி.

இவர்கள் இருவருக்கும் ‘இலக்கிய கலாநிதி’ பட்டம் வழங்கியதால், யாழ். பல்கலைக் கழகம் உயர்ந்து ஓங்கி நிற்கின்றது என்று சொல்லதே சரி.

தங்கமான எங்கள் அம்மாவுக்கும், எமக்குமிடையிலான தொடர்புக்கு வயது முப்பது ஆண்டுகள். 1971 ஏப்ரல் மாதம் - அப்போது நான் கொழும்பு லேக்கல்வெளில் தினகரன் பத்திரிகையின் ஆசிரிய பீடத்தில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தேன். அம்மா அவர்கள் தெல்லிப்பளை யூனியன் கல்லூரியில் ஆசிரியராகவிருந்தார். சிங்கப்பூர் - மலேசிய அன்பர்களின் அழைப்பில் மூன்று வார சொந்பொழுது சுற்றுலாவை மேற்கொண்டு கொழும்புக்கு விமானமேற வந்திருந்தார்.

இவ்விலையம் பற்றிய ஒரு கட்டுரையைத் தினகரனில் எழுதுவதற்காகச் சந்தித்தேன். இதுவே முதற் சந்திப்பு. அடுத்த மாதம், சுற்றுலா முடிந்து வந்த வேளையிலும் சந்தித்து, முழுமையான கட்டுரையொன்றினை தினகரன் வாரமஞ்சரியில் எழுதினேன். அப்போது அகிலனுக்கு ஒரு வயது மட்டுமே. அம்மா அவர்களின் ஆலயப் பணி ஆரம்பான நாளிலிருந்து மிகநெருக்கமாக

அவருடன் எங்கள் குடும்பம் இருந்துவந்தது தெய்வ அனுக்கிரகம் என்று தான் கூறவேண்டும். 1983 இனக்கலவரம் எமது குடும்பத்தை யாழ்ப்பாணக் குடியேற்றக்காரர் ஆக்கிய பின்னர், அடிக்கடி தூர்க்கை அம்மன் ஆலயத்துக்குச் செல்வோம். ‘முரசொலி’ பத்திரிகையின் ஆரம்பநாள் நிகழ்ச்சியில் அம்மா அவர்கள் வழங்கிய ஆசியை மறக்க முடியாது. இப்போதும் அதன் ஒலி நாடாவை அடிக்கடி போட்டுக் கேட்போம்.

அம்மாவின் மீது அகிலனுக்கு அபாரமான பிரியம். எப்போது ஆலயம் சென்றாலும், அம்மா அவர்களைத் தேடிச் சென்று, அவளின் பாதங்களில் சால்டாங்கமாக வீழ்ந்து ஆசி பெறுவான். அம்மாவும் அகிலனை அணைத்து உச்சி மோந்து அம்பாளின் பிரசாதங்களை அவளின் நெற்றியில் பூசி ஆசிரவதிப்பார்.

அகிலன் எங்களை விட்டுப் பிரிக்கப்பட்டு பதினொரு ஆண்டுகள் ஓடிமறைந்து விட்டன. அயல்நாட்டிலிருந்து அமைதிப்படை என்று வந்தவர்களும், அவர்களுக்குத் துணைபோன துரோகக் குழுவினரும் இணைந்து ‘தந்தைக்காக மகன்’ என்ற புதிய சகாப்தத்தை உருவாக்கி எங்கள் குடும்பத்தில் தாங்கொணாச் சோக வரலாறு ஒன்றினை ஏற்படுத்தி விட்டனர்.

அகிலன் நினைவாக வருடந்தோறும் நூலொன்றினை வெளியிட்டு வருகின்ற எங்கள் சிறு பணியின் வரிசையில், இவ்வருடம் அம்மா அவர்களின் சொற்பொழிவுகள் சிலவற்றைத் தொகுத்து வெளியிடுவதில் மனதிறைவு பெறுகின்றோம்

மலேஸ்தியா-சிங்கப்பூர் நாடுகளில் அம்மா அவர்கள் நிகழ்த்திய 27 சொற்பொழிவுகள் ஏற்கனவே நூலாக வெளிவர்த்துள்ளது. புகலிடத் தமிழர்களின் தேவை கருதி, அவற்றுள் தெரிந்தெடுத்த இருபது கட்டுரைகள் இந்த நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன. அவரது பவள விழா ஆண்டில், அதில் ஒரு துளியாக இந்நால் கொள்ளப்படுமானால், அதனால் நாம் மகிழ்வடைவோம்.

அம்மாவின் ‘பிள்ளை’ போன்று, தூர்க்கை அம்மன் ஆலயத்துடன் இணைந்து, இலங்கையில் மட்டுமன்றி சர்வதேசமும் பறந்து சமயச் சொற்பொழிவுகளாற்றி வருகின்ற செஞ்சொற் செல்வர் ஆறு. திருமுருகன் அவர்கள், இவ்வருடம் ‘அகிலன் நினைவுச் சொற்பொழிவுகள்’ ஆற்ற வந்திருக்கின்ற இவ்வேண்டியில், அவரது சீரிய முன்னிலையில் அம்மா அவர்களின் சொற்பொழிவு நூலை வெளியிடுவதில் பேருவகை அடைகின்றோம். இதனையிட்டு அகிலனின் ஆத்மா நிச்சயம் அமைதி கொள்ளும்.

நூலை வெளியிட அனுமதி தந்த அம்மா அவர்களுக்கும், நேரில் கலந்து பங்குபற்றும் ஆறு. திருமுருகன் அவர்களுக்கும் என்றென்றும் கடப்பாடுடைப்போம்.

என்றும் அகிலன் நினைவுடன் வாழும்,
திரு எஸ். திருச்செல்வம்
றஞ்சி திருச்செல்வம்

கணபதி கடாட்சம்

“ஜந்து கரத்தனை ஆனை முகத்தனை
இந்தின் இளம்பிறை போவும் எயற்றனை
நந்தி மகன்றனை ஞானக் கொழுந்தினைப்
புந்தியில் வைத்ததி போற்றுகின் ரேனே.”

சைவசமய வழிபாட்டில் விநாயகப் பெருமானுக்கு முன்னிடமளித்து வழிபடும் மரபு பேணப்படுகிறது. இவ்வழிபாட்டில் ஈடுபட்டுள்ள பக்தர்கள் விநாயகன் என்றும், விக்கினேஸ்வரன் என்றும், கணபதி என்றும், யானைமுகன் என்றும், பிள்ளையார் என்றும் பெருமானை வழுத்துகின்றனர். விநாயகன் என்பது மேலான தலைவன் என்பதையும், விக்கினேஸ்வரன் என்பது இடர் களைவோன் என்பதையும், கணபதி என்பது மோட்சத்தையருஞ்சபவன் என்பதையும், யானைமுகன் என்பது ஒங்கார மூர்த்தி என்பதையும், பிள்ளையார் என்பது குழந்தைக் கடவுள் என்பதையும் உணர்த்துவன். உலகில் நடைபெறும் சிறப்பு நிகழ்ச்சிகளில் முன்னுரிமை பெறுபவர் முத்தோர் அல்லது உயர்ந்தோராவர். ஆனால் இனிப்பு வழங்கல் சிற்றுண்டி வழங்கல் என்பவற்றில் முன்னுரிமை பெறுபவர் குழந்தைகளே. இது சைவ சமயக் கடவுள் வழிபாட்டிலும் அமைந்துவள்ளது. சிவபெருமானே முழுமுதற் கடவுள் எனினும் வழிபாட்டு மரபில் முதற் பூசை பெறுபவர் யானைமுகக் கடவுளாகிய விநாயகரே. இது சிவபெருமானே அவருக்களித்த முதன்மையாகும்.

ஒரு காலத்தில் கயாகரன் என்ற அகரன் தேவர்களுக்குப் பேரிடுக்கணன் விளைவித்தான். அவன் மாகதர் என்ற முளிவருக்கும் விழுதை யென்ற அகரப் பெண்ணுக்கும் மகனாகப் பிறந்தவன். அவன் சிவபெருமானை நோக்கிப் பெருந்தவும் புரிந்தான்; யாதோர் ஆயுதத்தாலும் அழியாவரம் பெற்றான்; அழிவன்டேல் மீண்டும் பிறவா வரத்தையும் பெற்றுவிட்டான். இறைவனிடம் வரம் பெற்ற செருக்கினால் தேவர்களை அடக்க நினைந்தான். இந்திரன் முதலிய தேவர்களை நோக்கித் தன் கட்டளைக்கு அடங்குமாறு பணித்தான்.

“வைக லும்மிவன் வந்துழி நுங்கள்தம்
மொய்கொள் சென்னியில் மும்முறை தாக்கியே
கைகள் காதுறக் கால்கொடு தாழ்ந்தெழிலிச்
செய்க நம்பனி தேவர்கள் நீரன்றான்.”

தேவர்களும் அவன் கட்டளையை ஏற்றுச் செய்வதிலே சலிப்படைந்து சிவனுக்கு முறையிட்டனர். யானைமுகத்தவனை அழிக்க யானைமுகப் பிள்ளையைத் தந்தார் எம் பெருமான். மூஞ்சோலைச் சித்திர மண்டபத்தில் உள்ள பிரணவ ஒவியங்கள் அம்மையாரின் நோக்கினால் களியும் பிடியுமாகக் கூடின. உடனே முத்த

பிள்ளையார் தோன்றினர். வலத் தந்தத்தை யொடித்துக் கயமுகனை வென்றார். அவனை ஒரு பெருச்சாளியாக்கி வாகனமாக ஏற்றுக் கொண்டார். இவ்வெற்றி குறித்து விநாயகருக்குச் சிவபெருமான் ஒரு வரம் கொடுத்தார்.

“என்னரே யாயினும் யாவதொன் றெண்ணூதல் முன்னரே உனதுதாள் முடியறப் பணிவரேல் அன்னரதஞ் சிந்தத்தோல் ஆக்குதி அலதுனை உன்னலார் செய்கையை ஊறுசெய் திடுதநீ.”

இப்படியாக முதன்மையைக் கொடுத்த பெருமான் திரிபுரம் ஏரிக்கச் சென்றபோது தான் கொடுத்த வரத்தையே மறந்துவிட்டார். உடனே தண்டனை கிடைத்தது.

“அப்புரம் ஏரிசெய்த அச்சிவ னுறைரதம் அச்சது பொடிசெய்த அதிதீரா”
எனபது அருணகிரியின் திருப்புகழ்.

விநாயகப் பெருமானுடைய அருளைப் பல கோணங்களில் வைத்து நாம் நோக்கும் போது சைவத் திருமுறைகளையும் நமக்குத் தொகுத்துத் தந்தவர் அவரென்றே போற்ற வேண்டும். திருநாரையூரிலே பொல்லாப் பிள்ளையாரருள் பெற்ற நம்பியாண்டார் நம்பி தில்லைத் தலத்தில் மறைந்து ஒழுங்கின்றிக் கிடந்த திருமுறைகளையெல்லாம் எடுத்துத் தொகுத்து பதினொரு திருமுறைகளாக்கினார். விநாயகர் அருள் பெற்ற அடியார்கள் எம்மனைவரையும் அவரிடம் ஆற்றுப்படுத்தினார்கள். ஓளவையார் பாலுந் தெளிதேனும் பாகும் பருப்பும் படைத்துச் சங்கத் தமிழ் முன்றையுங் கேட்டார். உமாபதி சிவம்,

“நற்குஞ் சரக்கன்று நண்ணிற் கலைஞானம் கற்குஞ் சரக்கன்று காண்.”

எனப் பாடினார். விளக்கை முன்வைத்து இராவுழி போவது போல அறிவை முன்வைத்துக் கருமாற்ற வேண்டும். அதனையே விநாயக வழியாடு நமக்குக் காட்டுகிறது. பெருமான் தன்னை வழிபடுவோருக்குப் புத்தியையும் சித்தியையும் கொடுக்கிறார். மனித வாழ்க்கையிலே ஞானமும் வெற்றியும் கைவரப் பெற்றால் அதுவே பூரணத்துவ நிலையை அளிக்கும்.

அடுத்தபடியாகப் பெருமானுடைய ஜந்து கரங்களைக் கவனிப்போம்:
“பண்ணிய மேந்துங் கரந்தாங் காக்கிப் பானிலா மருப்பமர் திருக்கை விண்ணவர்க் காக்கி யாதனக் கலச வியன்கரம் தந்தத்தாய்க் காக்கிக் கண்ணிலா ணவவெங் கரிபினித் தடக்கிக் கரிசினேற் கிருகையு மாக்கும் அண்ணலைத் தணிகை வரைவள ராபச் சகாயனை அகந்தழிடுக் களிப்பாம்.”

மோதகம் ஏந்துகின்ற கையைத் தனக்காக்கியும் தந்தமேந்திய கையைத்

தேவர்களுக்காக்கியும் இரத்தினக் கலசமேந்திய கையைப் பெற்றோகிய உமைக்கும் சிவனுக்குமாக்கியும் பாசத்தையும் அங்குசத்தையும் ஏந்திய இரு கைகளையும் மண்ணவர்களுக்காக்கியும் அருள் விளையாடல் புரிவர் விநாயகர். மண்ணுவகத்தார் மேல் கருணைமழை பொழிவர் என்பதை இரு கரங்கள் கொண்டு இரட்சிப்பது காட்டுகிறது. அன்பர்களின் அறியாலையையும் இடரையும் பாசத்தாற் பினித்து அங்குசத்தால் அடக்குகிறார்.

“விநாயகனே வெவ்விளையை வேரறுக்க வல்லான்
விநாயகனே வேட்கைதனி விப்பான்-விநாயகனே
விண்ணிற்கும் மண்ணிற்கும் நாதனுமாந் தன்மையினால்
கண்ணிற் பணிபின் கனிந்து.”

இவ்வாறு வழிபடுவோருக்குத் திருவாக்கும்; செய்கருமம் கைகூட்டும்; செஞ்சோற் பெருவாக்கும் பீடும் பெருக்கும்; உருவாக்கும். இன்னும் என்ன நீங்கள் பேற வேண்டும். “வாக்குண்டாம் நல்ல மனமுண்டாம் மாமலராள் நோக்குண்டாம் மேனி நுடங்காது” என்று எமக்குக் கிடைக்கும் பேருகளையும் காட்டியருளினர்.

விநாயகப் பெருமான் அருளைப் பெற்ற அடியார்கள் பலர். “முன்னொருகால் இந்திரன் சீர்காழிப்பிரிந்து ஆற்றிய சிவபூசைக்குச் சிறிது இடையூறு ஏற்பட்டது. சிவபூசைக்காக அவன் அமைத்த நந்தவனம் நிரின்றி வாடியது. இதனால் வருத்தமுற்ற இந்திரன் நாரதிடம் அதனை முறையிட்டான். உடனே நாரதர் அவனை நோக்கி அகத்திய முனிவருடைய கமண்டலத்தில் உள்ள காவிரி ஆற்றை அங்கே வரவழைத்தால் மனக்குறை நீங்கிவிடும் என்று எடுத்துரைத்தார். கமண்டலத்து நீரைக் கவிழ்த்து விடுவதே மேலும் அதற்கு வழியென எடுத்துக்காட்டி அதற்கு உதவி புரிய விக்கினேஸ்வரன் இருக்கிறான். என்பதையும் கூட்டிக்காட்டினார். இதைக் கேட்ட இந்திரன் விநாயகக் கடவுளை உள்ளனபோடு வழிபட்டுக் காவிரித் தீர்த்தத்தைப் பெறுவதற்குக் காத்து நின்றான். சொற்பதங் கடந்த தூயமெய்ஞான அற்புதக் களிறாகிய பெருமான் இந்திரனுக்குக் காட்சி கொடுத்து அவன் விரும்பியடி காவிரித் தீர்த்தத்தைச் சீர்காழிக்குக் கொண்டுவரத் திருவருள் புரிந்தார். கொங்கு நாடு சென்று காகவடிவாமாகத் தன்னை மாற்றி, அகத்தியர் கமண்டலத்தின் மீதமர்ந்து அதனைக் கவிழ்த்து விட்டார். உடனே கமண்டலநீர் காவிரியாகப் பாய்ந்தது. இந்திரன் மகிழ்ச்சியற்றுத் தமது திருப்பணியை நிறைவேற்றினான். அகத்திய முனிவர் காகத்தைத் தூத்தினார். காகம் அந்தனைச் சிறுவனாக மாறியது. ஆத்திரங் கொண்ட அகத்தியர் சிறுவனது தலையிற் குட்டுவதற்குக் கரங்களைக் குவித்தார்; முடியவில்லை.

பெருமானே மனமிரங்கித் தனது வடிவைக் காட்ட அகத்தியர் அறிவிழந்து குட்டவோங்கிய கரத்தால் தனது தலையிலேயே குட்டிக் கொண்டார். விநாயகப் பெருமானும் அகத்தியர்க் கருள்புரிந்து மறைந்தார்” என்று கந்தபுராணங்கூறுகிறது.

இனி, பெருமானுடைய திருவருடையையும் வழிபடும் முறைகளையும் கவனிப்போம். விசாலமான செவிகளோடு சூடியதும் தந்தத்தையுடையதும் பிரணவ வடிவமானதுமான முகம் பல தத்துவங்களை அடக்கியுள்ளது. அன்பர்களின்

முறையிட்டைக் கேட்பதற்குச் செவிகளை விரித்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். நாமும் அவ்வாறு சமய சாத்திரங்களைக் கேட்க எமது செவிகளைக் கர்மமையாக வைத்திருக்க வேண்டும். ‘கற்றில் னாயினும் கேட்க’ என்றார் வள்ளுவர்.

பெருமானுடைய இரு தந்தங்களும் மதிப்பு வாய்ந்தவை. மயிலுக்கு மதிப்பு தோகையிலேயும் கவரிமானுக்கு மதிப்பு வாயிலேயும் யானைக்கு மதிப்பு தந்தத்திலேயும் தங்கியுள்ளது. தனது தந்தத்தின் மதிப்பையும் உணராது ஒரு தந்தத்தை ஒழித்துப் பாரதம் எழுதினார்ந்தால், ‘தர்மத்தை நிலைநாட்ட வேண்டுமானால் அழகையும் தியாகம் செய்ய வேண்டும்’ என்ற அறிவுரையை நமக்கு நல்குகிறார். இன்னும் இரண்டு கண்களின் நடுவேயுள்ளது நெற்றிக்கண். இது ஞானத்தின் அறிகுறி. தொங்குகின்ற வாய், நாதம் விந்து என்ற குறிகளை விளக்குவதாகும். பெருமான் பிரணவ சொருபி; அதுவே ஞான அடையாளம். தன்னை வணங்குவோருக்கு ஞானத்தை அள்ளி அள்ளி வழங்குவான். இதனாற்றான் நூலாசிரியர்கள் எல்லோரும் பெருமானை முன்னிட்டே நூல்களை யாப்பது வழக்கம்.

பெரிய வயிறும் கொழுகொழுத்த தோற்றமும் குழந்தைத் தன்மையைக் காட்டி நிற்கின்றன. இத்துணைப் பெரிய பெருமானைத் தாங்குவது ஒரு சிறிய எலி. ஞான சொருபி பாரமற்றவர். எனவே சிறிய எலி தாங்குந்தானே. பெருமானைக் கொண்டு வாகனத்தக்குப் பெருமையே யல்லாமல் வாகனத்தைக் கொண்டு பெருமானுக்குப் பெருமையில்லையல்லவா? குழந்தைக் கடவுணக்கு இனிப்புப் பண்டங்களை நிவேதிக்கிறோம்.

“கைத்தல நிறைகனி அப்பமொ டவல்போரி

கப்பிய கரிமுக னடிபேனி”

என்றார் அருணகிரிநாதர்.

இனிப்பைக் கொடுத்து இனிப்பை வாங்கத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இறைவன் நமக்குக் கணியினுங்கட்டிப்பட்ட கரும்பினும் தனிமுடிகளித்தானு மரசினும் பனிமலர்க் குழற் பாவை நல்லாரினும் இனியவன். அத் தன்மையானுக்கு நாமும் இனிமையை நிவேதிக்க வேண்டும். நாம் படைப்பதும் வழிபடுவதும் திரும்பியும் எம்மை வந்து சேருகிறதேயன்றி வேறில்லை.

“பொன்னாற் பிரயோசனம் பொன்படைத் தார்க்குண்டு

பொன்படைத் தோன்

தன்னாற் பிரயோசனம் பொன்னுக்கங் கேதுண்டுஅத்
தன்மையைப்போல்

உண்ணாற் பிரயோசனம் வேண்டெல் லாம்உண்டு
உணைப்பணியும்

என்னாற் பிரயோசனம் ஏதுண்டு காளத்தி
ஈச்சுரனே.”

என்ற பட்டினத்திகளின் பணிமொழியினையும் உணர்வோர்க்கு இவ்வண்மை இனிது விளங்கும். விநாயகப் பெருமானுடைய வழிபாட்டிலே குட்டிக் கும்பிடுதல், தோபுக்கரணம், தேங்காய் உடைத்தல் என்பன முக்கியமானவை. எம்மை நாம் இழந்து நிற்கும் நிலையை இவை காட்டுவன:

“நஞ்செய லற்றிந்த நான்ற பின்நாதன்
தன்செயல் தானே யென்றுந் தீபற
தன்னையே தந்தா என்றுந் தீபற.”

கயாகரன் தேவர்களுக்குக் கட்டளையிட்ட போது அவர்கள் எவ்வாறு கயாகரனை வழிபட்டார்களோ, அதேபோல் கயாகரனை வென்ற விநாயகரை வணங்கினர், ‘தேடுங் கயமா முகனைச் செருவில் சாடும் தனி யானை’ என்கிறார் அநுபூதியில். தனியானை - ஒய்றற யானை. இது அங்குசத்துக்கு அடங்குவது அன்று, அங்குசத்தால் அடக்குவது. ஏனைய யானைகள் மயக்கந் தரும் மதநீர் பொழிய இது ஞான மதநீர் பொழிகிறது. எனவே தனியானை என்றார்.

இருமுறை சேரமான் பெருமானும் சுந்தரரும் திருக்கயிலாயத்துக்குச் சென்று கொண்டிருந்த போது ஓளவையாரைக் கண்டனர். கயிலை செல்லும் செய்தியைக் கூறினர். ஓளவையும் கயிலைக்குச் செல்ல ஆடைசப்பட்டார். தான் வழக்கமாகச் செய்யும் விநாயக பூசையை வேகமாகச் செய்தார், இடையிலே பெருமான் ஓளவைக்குக் காட்சி கொடுத்து “கயிலைக்குச் செல்லும் ஆடையில் என்னையும் மறக்கிறாய் போலும்” என்றார். ஓளவை திகைத்து அயர்ந்து பாடனார். அதுவே விநாயகரகவல். பாடிய முடிவில் அவர் கயிலையில் சேர்க்கப்பட்டார். சேரமானும் சுந்தரரும் ஓளவை கயிலையை அடைந்த பின்பே வந்து சேர்ந்தனர். திகைத்துக் கண்டவுடன், “எப்படி வந்தனை?” என வினவினர். ஓளவை விநாயகரருளை ஏத்திக் கூறினர் என்பர். எனவே முத்தியையும் நல்கி அருள் புரியும் ஆணமுகனைப் பரவி அஞ்சலி செய்தல்நும் கடனாகும்.

“இருமையால் உணருவோர் உணர்வினுக் குணர்வதாம்
பெருமையான் எங்கணும் பிரிவரும் பெற்றியான்
அருமையான் ஏவரும் அடிதொழும் தன்மையான்
இருமையாம் சசனே என்னின் றஞ்ஞவான்.”

முருக வழிபாடு

“ஆடும் பரிவேல் அணிசேவ லெனப்
பாடும் பணியே பணியாய் அருள்வாய்
தேடும் கயமா முகனைச் செருவில்
சாடும் தனியா ணைசகோ தரனே.”

மனிதவாழ்வின் இன்றியமையாத அடிப்படை கடவுட் கொள்கையாகும். கடவுளோருவர் உண்டு என்ற உணர்வும் அவரை வாழ்த்தி வணங்கி உய்தி அடைவதே பிறவியின் குறிக்கோள் என்பதும் சமய வாழ்வின் முக்கிய அம்சங்களாகும். இந்த நம்பிக்கையோடு ஆதியில் வாழ்ந்த மனிதன் இயற்கையிலே இறைவனை இசைத்தான். மலையிலும் காட்டிலும் நாட்டிலும் கடவிலும் மனலிலும் இறைவனை வைத்துப் போற்றினான். இவற்றுள் மலையில் வைத்துப் போற்றப்பட்டவனே முருகப் பெருமான். மிகப் பழங்காலந்தொட்டே முருகனைக் கண்கண்ட தெய்வமாக நினைத்துப் போற்றி வந்தவர் தமிழர். தமிழ் நாட்டில் முருகன் பெருமையறியாதவரில்லை. தமிழ் மக்களின் உள்ளங்கள் முருகனுறையும் ஆலயங்களாகும். முருகா என்று ஒருமுறை சூலியமழுத்தாற் போதும்; அவன் அன்பர்க்கு அன்பனாகவும், அடியவர்க்கு எனியவனாகவும், கவிஞர்க்குப் புலவனாகவும் காட்சியளிப்பான். ‘நெஞ்சில் ஒருகால் நினைக்கில் இருகாலும் தோன்றும் முருகா என்று ஒதுவார் முன்’ என்று பாடினார்கள். பெருமானைச் சங்கத் தமிழில் வைத்துப் பாடினார் நக்கீரர். புராணத் தமிழில் வைத்துப் பாடினார் கச்சியப்பர். சந்தத் தமிழில் வைத்துப் பாடினார் அருணகிரி. பிள்ளைத் தமிழில் வைத்துப் பாடினார் பகழிக் கூத்தர். இவ்வாறு புலவர்கள் எல்லாரும் தமது வாக்காலும் மனத்தாலும் முருகனைப் பூசித்து மெய்யருள் பெற்றனர். புதுமைக்கவி பாரதி.

“வெற்றி வடிவேலன் - அவனுடை
வீரத்தினைப் புகழ்வோம்
கற்றி நில்லாதே போ பககயே
தூர்ஸி வருகுது வேல்.”

என்று பாடி ‘வேலைச் சிந்தித்தால் பகையறும்’ என்ற நம்பிக்கையைக் கூட்டுகிறார்.

அவன் கையிலுள்ள வீரவேல் விண்ணேர் சிறைமீட்ட தீரவேலாகும். குறனது மார்பையும் கிரெளஞ்ச மலையையும் துளைத்த வேலாகும். இவ் வேல் குகையைப் பிளந்து பூத்ததைக் கொன்று நக்கரைக் காப்பாற்றியதுமன்றி

அதனுள் அடைப்பட்டுக் கிடந்த தொளாயிரத்துத் தொண்ணுறுற்றொன்பது பேரெயும் சிறை மீட்டுத் தந்தது. நக்கீர் சங்ககாலத்துத் தலைமைப் புலவர். ஒரு நாள் திருப்பரங்குன்றத்தை அடுத்த தடாகக் கரையில் சிவபூசை செய்து கொண்டிருந்த போது அவர் கவனம் மற்றுமோர் காட்சியில் தலைப்பட்டது. மரத்திலேயிருந்து விழுந்த இலையொன்று பாதி மீனாக நீரிலும் பாதி பறவையாக நிலத்திலும் போவதைக் கண்டார். சிவபூசையிலே மன ஒடுக்கமின்றிக் குற்றப்பட்டார். அதனால் கற்கிழுகி என்ற பூதம் குகையுள்ளடத்தது. இதற்கு முன் அடைப்பட்ட பலரங்கிருந்தனர். பூதம் உண்பதற்கு ஆயுதத்தம் செய்தபோது அங்கிருந்தோர் நக்கீரரை நிந்தித்தனர். தமக்கு அழிவு தேடவே அவர் வந்தாரெனக் குற்றம் சாட்டினர். ஆனால் நக்கீரருக்கோ முருகப் பெருமாளின் சிந்தனை யெழுந்தது. உடனே சங்கத் தமிழிற் பாடினார்.

“உ_லக முவப்ப வலனேர்பு திரிதரு
பல்ரபுகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாஅங்கு
ஒவற இமைக்கும் சேண்விளங் கவிரொளி
உறுநர்த் தாங்கிய மதனுடை நோன்றாள்
செறுநர்த் தேய்த்த செல்லுறும் தடக்கை
மறுவில் கற்பின் வாணுதல் கணவன்”

எனத் தொடர்ந்து பாடிக் கொண்டு போனார். குகையில் வேல் பாய்ந்தது; குகை பொடிப்பட்டது; பூதம் கொல்லப்பட்டது. எல்லோரும் கரையேறினர். இதனை அருணகிரிநாதர்,

“பழுத்தமுது தமிழ்ப்பலகை இருக்கும்ஒரு கவிப்புலவ
விஷைக்குருகி வரைக்குகையை இடித்து - வழிகாணும்
பணக்கைமுக படக்கசட மதத்தவள கசக்கடவுள்
பதத்திறுகி களத்துமுளை தெறிக்க - அரமாகும்....”
என்றும்.

“மலைமுகஞ் சுமந்த புலவர் செஞ்சொல் கொண்டு
வழிதிறந்த செங்கை வடிவேலா”
என்றும் பாடியருளினார்.

எனவே, முருகனின் கருணைத் திருவிளையாடலை என்னி மகிழ்ந்து தான் பெற்ற பேற்றை மற்ற யாவரும் பெறவேண்டுமென்று வழிப்படுத்துவதாக அமைந்ததே திருமுருகாற்றுப்படையாகும்.

அடுத்தபடியாக புராண நாயகனாக முருகன் விளங்கும் தன்மையைக் கவனிப்போம். பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் எழுந்தது கந்தபுராணம். இதனை இயற்றிய கச்சியப்பர் சிறந்த முருகப்பதூர். குமர கோட்டத்து முருகனை அல்லும் பகலும் வழிப்பட்டுப் பேணும் பேறு பெற்றவர். இவ்வநூட் பேற்றினாலேயே கந்தபுராணத்தைப் பாடத் தொடங்கினார். முருகப் பெருமானே அதற்குத் திருத்தஞ் செய்து தினந்தோறும் ஊக்குவித்தார் என்று சூறப்படுகிறது. முருகன்

ஞானந்தான் உருவாகிய நாயகன்; ஞானவித்தகன்; தன்னையடைந்தோர்க்கு ஞானம் வழங்குபவன்; சசனொடு ஞானமொழி பேசியவன்; பகைவனாகிய குரனையே ஞானமுறச் செய்தவன். ஒருமுறை தேவர்களெல்லோரும் அகரர்களால் துண்பமுற்றனர். தேவர்கள் இன்பமே எந்நானும் துண்பம் இல்லையென்று இன்பக் களிப்பில் சசனைக்கூட மறந்துவிட்டனர். இதனால் அகரர்களின் தண்டனை அவர்களை வந்து சாருகின்றது. கொடிய தோற்றமும் கடிய சொற்களும் கரிய மேனியும் கொண்டவர் அகரர். இவர்களுக்கஞ்சித் தேவர்கள் தலைசாய்த்துப் புலால் கமந்து வாழ்ந்தனர். ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் நூற்றெட்டு யுகங்களுக்கு ஆட்சி செய்ய வரம் பெற்றவன் குரன். அவன் தேவர்களைச் சிறை வைத்த போது தேவர்கள் அஞ்சினர். முருகனுடைய அவதாரம் தேவர்களுக்கு அபயம் அளிக்க வந்த அவதாரமாகும். கச்சியப்பர் இதனைக் குறிப்பிடும் பொழுது எல்லாம் வல்ல பரம்பொருளே முருகனாக அவதரித்தார் என்று சொல்கிறார்.

“அருவமும் உருவ மாகி அநாதியாய்ப் பலவாய் ஓன்றாய்ப் பிரமமாய் நின்ற சோதிப் பிழப்பதோர் மேனி யாகக் கருணைகள் முகங்களாறுங் கரங்கள்பனிரண்டுங் கொண்டே ஒருதிரு முருகன் வந்தாங் குதித்தனன் உலக முய்ய.”

உலகமுய்யவேண்டி உதித்த பிரான் அன்பர்களின் அல்லல் போக்கியருஞ்வான்றோ! தாரகனை எதிர்ப்பதற்கு முதலில் சித்தங்கொண்டார். தாரகன் வழிச் செல்லோரை மயக்கிக் கிரெளஞ்சம் என்ற மதையில் மறைத்து வைப்பவன். வீரவாகுதேவர் போர்க்கோலம் ழண்டு எதிர்த்துச் சென்றபோதும் அவரையும் படைகளையும் மயக்கிவிட்டான் தாரகன். எனவே முருகனே நேரே எதிர்த்துச் செல்கிறார். கண்டான் தாரகன்;

“முழுமதி யன்ன ஆறு முகங்களும் முந்நான் காகும் விழிகளின் அருளும் வேலும் வேறுள படையின் சீரும் அழகிய கரமீ ராறும் அணிமணித் தண்டை யார்க்கும் செழுமல ரடியும் கண்டான் அவன்தவம் செப்பற் பாற்றோ.”

பூரண சந்திரனை ஒத்த ஆறு திருமுகங்களையும், அருள் ஒழுகும் பன்றிரண்டு நயனங்களையும், ஞான சக்தியாகிய வேலையும், மற்றைய தில்லிய அஸ்திரங்களையும், அவற்றைத் தாங்கும் செவ்விய திருக்கரங்களையும். அழகிய தண்டையொலிக்கும் திருவடிகளையும் கண்டான் தாரகன். இத்தகைய, அருட் காட்சியைக் காணப் பெற்றமையால் அவனுடைய தவம் செப்புதற்கு அரியது என்கிறார் ஆசிரியர். குரனும் இதே போன்று யுத்தகாத்தில் முருகப் பெருமானை நேரே காணும் பேற்றைப் பெறுகிறான். வீரவாகுதேவர், சமாதானத்தை விழைந்து தூதுவராக வந்த சமயத்தில் பாலன் என்று முருகனை இகழ்ந்தவன் குரன். ஆனால் நேரே கண்டபோது தன் கருத்தை மாற்றுகிறான். காரணம் பெருமானுடைய காட்சியைக் கண்ட அளவிலேயே அகரனின் அகந்தை அடங்கியது என்பது தான். அகரர்களுக்கே இத்துணை மனமாற்றத்தைக் கொடுத்து என்றால் அன்பர்களுக்கு அது எத்துணைப்பேரின்பத்தை விளைக்குமென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா? அருளை முனிவர் ‘சேலார்

வயற்பொழிற் செங்கோடனைச் சென்று கண்டு தொழு நாலாயிரம் கண் படைத்திலனே அந்த நான்முகனே' என்று பாடுகிறார். குரனும் தனது மனக் கருத்தை மாற்றி 'மால் அயன் தனக்கும், மேலாம் வானவர் தமக்கும் யார்க்கும் மூலகாரணமாய் நின்ற மூர்த்தி இம் மூர்த்தி' என்றான். பாலன் என்று சொன்னவன் பரம்பொருள் என்ற நிலைக்கு வருகிறான். இம் மூர்த்தி என்று சொல்வதிலிருந்து அவன் முருகனை உணர்வினால் மிக அணுகிவிட்டான் என்பது புலனாகிறது. அனுநிக்க கண்ட காட்சியைத்தான்.

“முண்டக மலர்ந்த தன்ன
முவிரு முகமும் கண்ணும்
குண்டல நிரையும் செம்பொன்
மெளவியும் கோல மார்பும்
எண்டகு கரமி ராறும்
இலங்கெழிற் படைகள் யாவும்
தன்னெடும் சிலம்பு மார்க்கும்
சரணமும் தெரியக் கண்டான்.”

இந்தக் காட்சியினால், அதாவது முவிரு முகத்து வள்ளல் முன்னர் வந்தெய்தப் பெற்றதனால், ‘ஆ! இவன் தவத்திற்கு அன்றி அறத்திற்கும் முதல்வனன்றோ?’ என்று போற்றப்படுகின்றான்.

கந்தபுராணத்தில் அகர்களை அடக்கியதும், தேவர்களுக்கு அருள் புரிந்ததும், பிரமன் கர்வத்தை நீக்கியதும், தெய்வயானை அம்மையைத் தேவர்களின் நஞ்சியின் சின்னமாக ஏற்றுக் கொண்டதும், வள்ளியை மணம் புரிந்ததும் முருகனுடைய கருணைத் திருவிளையாடல்களாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

‘கவியக வெப்பத்தினின்று உயிர்களைக் காப்பாற்றிக் கருணை பொழிய வல்லவர் முருகப் பெருமானே’ என்று வியாசர், ஏனைய முனிவர்களுக்கு மொழிந்திருக்கிறார். முருகு என்ற அடிப்பதமே உயிர்களைக் காப்பாற்றும் கருணையுடையவன் என்ற கருத்தை வழங்குகிறது. அந்த மூன்று எழுத்துக்களும் உகரமாகிய உயிரை அடக்கியிருப்பன. உகரம் காத்தற்றொழிலை விளக்குவது. எனவே, முருகன் முக்காலமும் காப்பவன் என்ற கருத்தையே நாம் உணர முடிகிறது. அவனுடைய வேல் ஞானத்தின் சின்னம்; மயில் வாகனம் பிரணவ சொரூபம் திருமுகங்கள் ஞான அடக்கம். அவன் வேலைப் போற்றினார்கள் தேவர்கள். அந்த வேல் அவுணர் என்கின்ற அறியாமையை நீக்கித் தேவர்களாகிய அறிவைப் பிரகாசிக்கக் கூடியது. குரனுடைய மார்பிற் பட்டவட்டனே அவன் ஞானம் பெற்றுச் சேவலும் மயிலும் ஆழிறான். வேல் என்பது ஆணவம், கள்மம், மாயை என்னும் மும்மலங்களையும் போக்க வல்லது. பெருமானுடைய அங்கங்கள் அனைத்திற்கும் ஒரு போற்றி சொன்ன கச்சியப்பர், திருக்கை வேலுக்கு இரு தரம் போற்றி சொல்கிறார்.

“தனித்து வழிநடக்கும் எனதிடத்தும், ஒருவலத்தும்
இரு புறத்தும் அருகடுத்து

இரு பகல் துணையதாகும்"

என்று பாடி வேல் துணையாக நிற்கும் தன்மையை அருணகிரிநாதர் விளக்கினார்.

"அந்திப்போ தழகுறவே கழித்தருஞும்
வழித்துணைவர் அருஞும் கோவை
வந்திப்போர் நினைத்தபடி மயில்ஏறி
அபிலெடுத்து வரும்செவ் வேளைச்
சிந்திப்போம் புகழ்ந்திடுவோம் மலரணிவோம்
அவர்கமலத் தாஞும் தோஞும்
சிந்திப்போம் ஆதலினால் நமதுபழ
வினைகளொல்லாம் சிந்திப் போமே."

பெருமானை மறவாதவருக்கு ஒரு தாழ்வும் இல்லையென்பது அருணகிரி வாக்கு. இவர் முருக்கனிடமிருந்து சும்மாவிருக்கின்ற சுகத்தைப் பெற்றவர். தன் செயலற்று அவன் செயலிலே ஆயிரம், ஆயிரம் பாடல்களை அன்ளிச் சொரிந்தவர். இவர் அலங்காரத்தில் முருகனை அழகுபடுத்தினார்.

"சேந்தனைக் கந்தனைச் செங்கோட்டு வெற்பனைச் செஞ்சுடர்வேல்
வேந்தனைச் செந்தமிழ் நூல்விரித் தோனை விளங்குவள்ளிக்
காந்தனைக் கந்தக் காப்பனைக் காரமயில் வாகனனைச்
சாந்தனைப் போதும் மறவா தவர்க்கொரு தாழ்வில்லையே."

செந்தமிழ் நூல் விரித்த பெருமான் முருகன். அவன் சிறந்த இலக்கணப் புலவன். இறையனார் களவியலுக்கு உரை முடிவு கண்டவன். தமிழ்நாட்டில் குறக்குடியில் தோன்றிய தமிழனங்கு வள்ளியம்மையாரிடம் தமிழ் கேட்க விழைந்தான். பேரினைக் கேட்டான், ஊரினைக் கேட்டான், ஊர்க்குச் செல்லும் வழியினைக் கேட்டான். அவன் வாயிலிருந்து வெளிப்படும் தேனூறு கிளாவிக்கு வாய்ந்து நின்றான்.

பேராதரிக்கும் அடியவர் தம் பிறப்பையொழித்துப் பெருவாழ்வும் பேறும் கொடுக்கவல்லவன் என்பதைப் பிள்ளைத் தமிழில் அழகாகப் பாடிவைத்தனர்; பாலனாகிய முருகன் ஞானம் வழங்குந் தன்மையை அருமையாகப் பிள்ளைத் தமிழ் பொழிகிறது. இம்மைப் பேறு மறுமைப் பேறு ஆகிய இரண்டிற்கும் அவனருளே தேவை. இவ்வுகலில் வேண்டிய வரங்கொடுப்பவன், அவ்வுகலில் அழியாத வீடுந் தரக் கடவன் என்று அம்புவிக்குக் கூறுவது போல எமக்குக் கூறி வழிப்படுத்துகிறார் பக்தர் ஒருவர். என்னியதை முடிக்கும் சிறப்பு முருகப் பெருமானின் முதன்மைச் சிறப்பாகும். இதனாற்றான் 'முன்னியது முடித்தவின் முருகொத்தேயே' எனப் பாடி அரசனொருவனைப் போற்றுகின்றார் நக்கீர். தேவர்களின் பகை நீக்கி, பிரமனின் கர்வம் போக்கி, அருணகிரியின் பழி நீக்கி, குமரகுருபரரின் முங்கை நீக்கி, பகழிக் சுத்தரிகள் வயிற்றுவலி நீக்கி அருள் கொடுத்த வள்ளல் எம் முருகன். சங்க இலக்கியம் முப்பத்தாற்றில் முதலிலக்கியம் திருமுருகாற்றுப்படை. அதன் கதாநாயகன் முருகன். தமிழ்

மக்களின் முதற்றமான பக்திக்கு இது ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும். பழந்தமிழ் இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியம் 'சேயோன்' என்று முருகனைக் குறிக்கிறது. எனவே மிகப் பழம் பெருமை வாய்ந்த வழிபாடு முருக வழிபாடே என்பதில் மிகையொன்றுமில்லை.

“துய்யதோர் மறைக ளாலும்
துதித்திட்ற கரிய செவ்வேள்
செய்யபே ரடிகள் வாழ்க
சேவலும் மயிலும் வாழ்க
வெய்யகுர் மார்பு கீண்ட
வேற்படை வாழ்க அன்னான்
பொய்யில்சீ ரடியார் வாழ்க
வாழ்கவிப் புவன மெல்லாம்.”

திருநாவுக்கரசர் திருவள்ளம்

“திருநாவுக்கரசர் தொண்டின் நெறிவாழ வருஞானத் தவமுனிவர் வாகீசர் வாய்மைதிகழ் பெருநாமச் சீர்ப்பவ லுறுகின்றேன் பேருலகில் ஒருநாவுக்கு குரைசெய்ய ஒண்ணாமை யுணராதேன்.”

தமிழ் நாட்டிலே 4ம், 7ம் நாற்றான்டு ஒரு புரட்சிகரமான காலமாகும். வேற்று மதத்தினர், தமிழ்நாட்டிற் புகுந்து தமிழ் நாகரிகத்தையும் பண்பாட்டையும் சீர்க்குலைத்தவொரு காலமதுவாகும். சமனாரும், பெளத்தரும் தமிழ் நாகரிகத்தைச் சாடினர். இந்திலையிலே சிவநெறியும், திருமால் நெறியும் தமிழ்நாட்டில் நலிவுற்றன. ஆலயங்களில் விழாக்ககளோ, பூசைகளோ இடம்பெறவில்லை. அக்காலத்தில் திருநீறு பூசுவாரைக் காணுதல் அரிது. இப்படியான ஒரு குழநிலையிற்றான் திருநாவுக்கரசர் அவதரித்தார். சைவத் தமிழ் வரலாற்றிலே இவரது அவதாரம் மிகவும் மகத்தானதாகும். திருத்தொண்டின் மூலம் திருநின்ற செம்மையைச் செம்மையாகக் கொண்டவரிவர். என்பத்தொரு வருடம் இவ்வுலகில் வாழ்ந்தவராகையால் பழுத்த அநுபவம் இவருக்கு நிரம்புவின்டு. சமணர்களின் துன்புறுத்தலும் இவரது அநுபவத்தை வலுவடையச் செய்ததெனலாம்.

கவாமிகளின் திருவள்ளம் திருத்தொண்டையே உறைப்பாகக் கொண்டது. ‘தன்கடன் அடியேணயும் தாங்குதல் என்கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே’ என்ற வாசகங்களையே அவரது வாய் எந்நேரமும் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. இவ்வகையிலே அவரையோர் சிறந்த கரம்யோகி என்று நாம் கூறமுடியும். மனம், வாக்கு, காயம் முன்றும் ஒன்றுபட்ட நிலையிலேயே அவர் திருத்தொண்டுகள் அமைந்திருந்தன. வாயிலே வாய்மையும், மெய்யிலே மெய்ம்மையும், உள்ளத்திலே உண்மையும் கொண்டவராகையால் அவரைப் போற்றிய சுந்தரமுற்றதி கவாமிகள் ‘திருநின்ற செம்மையே செம்மையாய்க் கொண்ட திருநாவுக்கரசன்’ என்று பாடினார்.

இவருடைய பிள்ளைத் திருநாமம் மருள்நீக்கியார் என்பது. அது பெயரளவில் மட்டுமன்று, செயலிலேயும் அமைந்திருந்தது. உள்ளத்திலே எழுந்த மயக்கச் சுருள்களை எல்லாம் நீக்கி அவ்வுள்ளத்தை மலர்விக்கக்கூடிய மெய்யுனர்வுக் கலைகளையெல்லாம் இளமையிலே அவர் பயின்றிருந்தார். செழுங் கலையின் திறங்களெல்லாம் முறைமையிற் பயின்று அறிவு முத்திரப் பெற்றவர், நிலையாமை கண்டு அறங்கள் செய்தவர். காவளர்த்துக் குளந்தொட்டு, மேவினர்க்கு மகிழ்ந்து நல்ல விருந்தளித்து, நாவலர்க்குப் பொருள் நல்கி நல்ஸறஞ் செய்தவர். இளமையிலேயே நற்கருமங்களிலே ஈடுபட்டுப்

பணிபுரிந்தாரேனும் அவருக்கு இல்லறத்திலே ஏற்பட்ட இன்னல் காரணமாகச் சிறிது மனமாற்றம் ஏற்பட்டுளிட்டது. அமன் சமயம் குறுகியமைக்குக் காரணம் அவர் உள்ளத்திலே ஏற்பட்ட துன்ப உணர்வும் நிலையாமை பற்றிய தெளிவுமேயாகும். ஆனால் சமணத்திலே அன்று திருந்த நூல்கள், பள்ளிகள் யாவும் நிலையாமையைப் பற்றிய விளக்கத்தை அதிகம் அளிப்பனவாக இருந்தன. எனவே, மருள்நீக்கியார் சமணத்திலே சேர்ந்து பலவகை ஆழாய்ச்சிகள் செய்து அவர்களாலேயே போற்றுதலும் பெற்று தருமசேனர் என்ற பட்டத்தையும் வாங்கிக் கொண்டார். அவருடைய இந்த மாற்றம் மதமாற்றமன்று. சிறிது மனமாற்றம் என்றுதான் கூறுவேண்டும். இதற்குச் சான்றாக ‘நினையாதொருபோதும் திருந்தறியேன்’, ‘இரவும் பகலும் பிரியாது வணங்குவன்’ என்றெல்லாம் முதற் பக்கத்திலேயே பாடியுள்ளார். சமணத்திலேயிருந்து குலைநோய்வாய்ப்பட்டுச் சைவத்திற்குத் திரும்பும் நிலையேற்படுவதற்கு முன்பு இறைவனே திலகவதியாருக்குக் கூறுகிறார்.

“மன்னுத்தோ தனியார்க்குக் கனவின்கண் மழவிடையார்
உன்னுடைய மனக்கவலை யொழுநீஉன் னுடன்பிறந்தான்
முன்னமே முனியாகி எனையடையத் தவம்முயன்றான்
அன்னவனை இனிச்சுலை மடுத்தாள்வன் எனவருளி”

என்பது சேக்கிழார் வாக்காகும். முற்பிறப்பிலே சிவசம்பந்தமும் இளமையிலே அதேநிலையும் சமணத்திலே கூட அதன் மனமும் சைவத்திற்குத் திரும்பிய பின் அதன் ஏழுச்சியும் திருநாவுக்கரசருடைய திருவுள்ளத்திலே மல்கியிருந்ததென்பது கண்கூடு.

திலகவதியாரின் வேண்டுதலுக்கு இரங்கிய இறைவன் குலைநோயின் மூலமே அவரைச் சைவத்திற்குத் திருப்பவெண்ணினார். இதனால் அப்பர் கவாமிகள் குலைநோய்க்கே ஓர் இடத்தில் நன்றி சொல்கிறார். தமக்கையார் சொற்படி திருநீறு அணிந்து திருப்பதிகம் பாடி உய்தியடையக்கூடிய நிலைக்கு ஆளானார். அவருடைய சமயப்பற்று, தமிழ்ப்பற்று, கடவுட்பற்று அளவிடற்கியது. இதனை நான்காம் ஐந்தாம் ஆறாந் திருமுறைகளிற் சிறப்பாகக் காணக்கூடிய இடங்கள் பலவுண்டு. அவர் சமயவெறி பிதித்தவரென்று நாம் கருதக்கூடாது. சமய ஒருமைப்பாட்டைத்தான் அவர் வேண்டி நின்றார். ‘விரிவிலா அறிவினோர்கள் வேறொரு சமயஞ் செய்தே ஏரிவினாற் சொன்னா ரேனு மெம்பிராற் கேற்ற தாகும்’ என்பது அவர் வாக்கு. அதே நேரத்தில் பிற சமயம் தமது சமயத்தின்மேல் ஆட்சிசெய்வதை அவர் வெறுத்தார். பெண்மைக்கும் இசைக்கும் பெரும் பங்கு அளித்த பெருமை தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்கும் கலாசாரத்துக்குமுன்டு; ஆனால் சமணர்கள் பெண்மையை இழித்துரைப்பதிலேயும் இசையை நுகரக்கூடாது என்று பிரசாரம் செய்வதிலேயும் காலங்கழித்தனர். தன்னோடு பிறந்த தாய்த்தமிழை மறந்து இசைத்தமிழை மறந்து தாய்மையைப் போற்றாது வாழுகின்ற வாழ்வு தமிழ் வாழ்வு ஆகாது என்பதை உணர்ந்து வீறுகொண்டார் அப்பர். ‘தமிழோடிசை யாடல் மறந்தறியேன்’ என்பது அவருடைய வீரமுழக்கம். இயற்கையை நுகரக்கூடாதென்று போதித்த சமணருக்கு எதிராகக் ‘காதல் மடப்பிடியோடும்

களிறு வருவன கண்டேன் என்று பாடி அறிவுறுத்தினார். இதனை அவர் செய்தவொரு சமூகப்புரட்சியென்றே கூறவேண்டும். சைவம் இன்றேல் தமிழ் இல்லை. தமிழ்நிறைல் சைவம் இல்லை என்பதை அவர் உணர வைத்தார்.

அழாவது நூற்றாண்டிலே தலயாத்திரை இவராலே தொடங்கப்பட்டது. காலால் நடந்து கயிலை மலைவரை கோயிற்பயணஞ்சு செய்து அனுபவம் மிக்க பாடங்களைச் சைவ உலகிற்கு அளித்தார். சம்பந்தர் பிறப்பதற்கு முன்பே இவர் சைவராகப் பிறந்தவர். இவருடைய சைவப் பொலிவைக் கண்டவுடன் சம்பந்தர் “அப்பரே” என்று அழைத்தார். சமய அனுபவத்தை அச்சொல் விளக்கி நிற்கிறது. அடிகளுடைய கோலம் பழைமையானதெனினும் கொள்கை மிகப் புதுமையானது. இவர் கோலத்தை விளக்கிய சேக்கிழார் எம் மனக் கண்முன் அவரை நிறுத்துகிறார்.

“தூயவென் ஸ்ரீ துதைந்தபொன் மேனியும் தாழ்வதமும் நாயகன் சேவாடி தைவருஞ் சிந்தையும் நைந்துருகிப் பாய்வது போல்அன்பு நீர்பொழி கண்ணும் பதிகச்செஞ்சொல் மேயசேவ் வாயும் உரையார் புகுந்தனர் வீதியுள்ளே.”

கையிலே உழவாரமும், கண்ணிலே பெருக்கெடுக்கும் நீரும், வாயிலே செஞ்சொல் மேவிய திருப்பாட்டுக்களும் நடையிலே துறவும், உள்ளத்திலே இறையுருவும் நிறைந்து அவர் தோற்றத்திலே மினிரந்தது. அடுத்தபடியாக அவருடைய புதுமைக் கொள்கைகளைக் கவனிப்போம். சாத்திரம் பேசி கோத்திரம் பார்த்துத் திரியும் சளக்கர்களை நோக்கி ‘நீவீர் உள்ளத்தில் உண்மை நிலையில் இறைவனை வழிபாவிட்டால் இவற்றால் ஆகும் பயன் என்ன?’ என்று கேட்கிறார். சிவபிரானுக்கு அன்பராணால் அவரைக் குலம் நோக்காது குணம் நோக்காது நாம் வணங்க வேண்டும் என எடுத்துக்காட்டுகிறார். ‘ஆவரித்துத் தின்றுமலும் புலையரேனும் கங்கைவார் சடைக் கரந்தார்க் கண்பராகில் அவர் கண்மூர் நாம் வணங்கும் கடவுளாரே’ என்பது அவர் வாக்கு. தன்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்வதற்கு ஊரூராய்ச் சுற்றி வந்திருக்கிறார். கேட்குங் சுட்டம் சேராதபோது,

“மனிதர் காள்இங்கே வம்மொன்று சொல்லுகேன்
கனிதந் தால்கணி உண்ணவும் வல்லிலே
புனிதன் பொற்கழல் சங்க எணுங்கணி
இனிது சாலவும் ஏசற்ற வர்கட்கே.”

சிக்கலான ஒரு குழ்நிலையில் அவர் வாழ்ந்திருக்கிறார் என்பதை இப் பாடல்களின் மூலம் அறியலாம். சொல்லுவதை அச்சுறுத்தி மனதிற் பதியவைக்கக்கூடிய முறையிற் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

“தொழுது தாமலர் தாவித் துதித்துவின்
ரமுது காழுற் றற்றுகின் றாரையும்
எழுதுங் கீழ்க்கணக் கின்னம்பர் சங்கே.”

மக்களின் உள்ளங்களைத் தொடுகின்ற அளவிற்கு அவர் இசையோடு பாடினார். அத்துடன் அவர் கருத்துக்கள் அரசியற் புரட்சியையே ஏற்படுத்தக்கூடிய பாங்கிலும் அமைந்துள்ளன. மன்னனுக்காக மக்கள் இல்லாமல் மக்களுக்காக மன்னன் என்ற அரசியற் சித்தாந்தம் ஏழாம் நூற்றாண்டில் அப்பரால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. சமணர்களின் துறப்போதனையில் மயங்கிய மன்னன் நாட்டு மக்களின் நல்வாழ்வுக்கும் சமய சுதந்திரத்திற்கும் இடம் கொடுக்கவில்லை. நீதியின்படி ஆட்சி செலுத்தவும் இல்லை. ஒருயிர்க்கணக்கும் துன்பஞ் செய்ய மாட்டோம் என்று ஏட்டிலே எழுதி வைத்த சமணர்கள் நாட்டிலே நடைமுறையில் அதனை மறந்துவிட்டார்கள்; அரசனும் இதற்குச் சாதகமாய் இருந்தமை அப்பருக்குப் பிடிக்கவில்லை. தூதுவரைப் போக்கி அடிகளை அழைத்த நேரத்தில்,

“நாமார்க்கும் குடியல்லோம் நம்மன அஞ்சோம்
நரகத்தில் இடர்ப்படோம் நடைல யில்லோம்
ஏமாப்போம் யினியிறியோம் பனிவோ மல்லோம்
இன்பமே எந்நாளும் துன்ப மில்லை
தாமார்க்கும் குடியல்லாத் தன்மை யான
சங்கரன்ற சங்கவெண் குழையோர் காதில்
கோமாற்கே நாமென்றும் மீளா ஆளாய்க்
கொய்ம்மலர்ச்சே வடிடுணையே குறுகி ணோமே”

இவ்வாறு பாடி ஒரு சாம்ராஜ்யத்தையே எதிர்க்கக்கூடிய பிரசாரத்தைத் தொடக்கி வைத்தவர் அவரே. இது ஒரு சமய உரிமை முழக்கம் என்று கூறினாலும் தவறில்லை. போல்லாத் தீங்குகளைச் சமணர்கள் புரிந்த நேரத்திலும் திருப்பதிகம் பாடி அவற்றிலிருந்து மீட்சி பெற்றார். ‘அஞ்சவதுமில்லை அஞ்சவநுவதுமில்லை’ என்பதும், ‘கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினும் நற்றுணை யாவது நமச்சிவாயவே’ என்பதும் அவருடைய அஞ்சாமை உள்ளத்தைப் பிரதிபலிக்கிறது. இவர் அருளிய திருமுறைகளில் திருக்குறுந்தொகைப் பதிகங்கள், புதுமையும் சிறப்பும் பொருந்தியவை. சிறந்த உவமைகளால் நிறைந்த கருத்துகளை விளக்கியுள்ளார்.

“வளைத்துநின் றைவர் கள்வர் வந்தெனை நடுக்கம் செய்யத் தலைத்துவைத் துலையை யேற்றித் தழுலெரி மடுத்த நீரில் தினைத்துநின் றாடு கின்ற ஆமைபோல் தெளிவி லாதேன் இனைத்துநின் றாடுகின்றேன் என்செய்வான் தோன்றினேனே.”

இப்பாட்டில் ஆமையின் மகிழ்ச்சியையும் நாம் அனுபவிக்கும் ஜம்புல இன்ப நுகர்ச்சியையும் ஓப்பிட்டுக் காட்டியுள்ளார். மற்றோரிடத்தில் ‘பாம்பின்வாய்த் தேரைபோலப் பலவை நினைக்கின்றேன்’ என்று எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இறைவனை இனியவன் என்று எமக்கு விளக்குவதற்குக் கனியையும் கட்டிப்பட்ட கரும்பையும் பாவை நல்லாரையும் தனிமுடி கவிததாளும் அரசையும் ஓப்பிட்டு அவற்றினும் இனியவன் என அறிவிவழுத்துகின்றார்.

‘சொற்குறுதிக் கப்பரெனச் சொல்’ என்ற முதுமொழி மிகப் பொருந்தமானது.

அவரது பழுத்த அனுபவம் உள்ளத்திற் கருத்துகளாக முகிழ்ந்து வாயில் நல்வாசகங்களாக மலர்ந்தது. உயிர்களின் பக்குவத்தை நோக்கி அவ்வாறு வழிநின்று முயலாத உயிர்கள் அவனை அடைய முடியாது. விறகிலே தீ போன்றும் பாலிலே நெய்போன்றும் மணியிலே ஒளி போன்றும் எம்பெருமான் விளங்குகின்றான். தீக்கடைக் கோலினின்றும் மிகவும் சிரமத்தோடு இழுத்துக் கடையத் தீ வெளிப்படும். பாலினின்றும் நெய்யை எடுக்க அத்துணைச் சிரமம் இல்லை. ஆனால் மணியிலிருந்து ஒளியைக் காண இன்னும் குறைந்த சிரமமே தேவை. இந்த நிலையில் ஆண்மாக்களுக்கு அவரவர் பக்குவ நிலைக்கேற்ப வெளிப்படுவான் என்பதைப் பின்வரும் பாடலால் விளக்கியுள்ளார்.

“விறகிற நீயினன் பாலிற்படு நெய்போல்
மறைய நின்றுளன் மாமனிச் சோதியான்
உறவு கோண்ட்டு உணர்வு கயிற்றினால்
மறுக வாங்கிக் கடையமுன் னிற்குமே.”

கபிலையைக் காணவேண்டும் என்ற அயரா விருப்பினால் உருண்டும் தவழ்ந்தும் மலையேறிச் சென்றார். காணமுடியாது என முனிவர் ஒருவர் கூறிய நேரத்திலேயும் அவர் மனந் தளர்ச்சி அடையவில்லை. ‘ஆஞ்சும் நாயகன் இருக்கை கண்டல்லால் மாழும் இவ்வுடல் கொண்டு மீனேன்’ என்பது அவரது மன உறுதிப்பாட்டை விளக்குவதாகும். இன்னும் வழிபாடின் பொருட்டு உண்ணாவிரதம் இருந்தும், கதவு திறக்கப்பாடியும், பஸ்லவ நாட்டுப் பஞ்சத்தைப் போக்கியும், பரந்த மனப்பான்மையோடு பரந்த செயல் செய்து சமுதாயத்தை எழுச்சியிறுச் செய்தவர் அவர். அவருடைய திருவுள்ளம் தெய்வீக உணர்விலே தோய்ந்தது. உலக இன்பத்தையே தனது இன்பமாகக் கண்டது. நாட்டை, பண்பாட்டை, மொழியை, மத்தைப் போற்றிப் பாதுகாத்த பெருமகன் திருநாவுக்கரச் நாயனாரே என்று சைவ உலகம் என்றும் போற்றுதற்குக் கடமைப்பட்டது.

“இடையறாப் பேரன்டும் மழைவாரும்
இணைவிழியும் உழவா ரத்தின்
படையறாத திருக்கரமும் சிவபெருமான்
திருவடிக்கே பதிந்த நெஞ்சுக்ம்
நடையறாப் பெருந்துறவும் வாகீசப்
பெருந்தகைதன் ஞானப் பாடற்
ரொடையறாச் செவ்வாயும் சிவவேடப்
பொலிவழகும் துதித்து வாழ்வாம்.”

கோயில் என்பது தில்லையே

“எங்கும் திருமேனி எங்கும் சிவசக்தி
எங்கும் சிதம்பரம் எங்கும் திருநட்டம்
எங்கும் சிவாஸ்ய இருத்தலால் எங்கெங்கும்
தங்கும் சிவனருள் தனவினை யாட்டத்தே”

மக்களாய்ப் பிறந்தோர் உலகியலாகிய எல்லையிலிருந்து நீங்கி உயிரியலாகிய எல்லையை அடைய முயற்சிக்க வேண்டும். இந்த எல்லையே சிதம்பரம் எனப்படும் திருக்கோயிலாகும். என்னற்ற கோயில்கள் நம் நாட்டிலிருந்தும் சிறப்பாகத் தில்லையம்பலத்தையே கோயில் என்று சொல்லுவர்.

“தீர்த்தம் என்பது சிவ கங்கையே
முர்த்தி அம்பலக் கூத்தன தருஙேவ
ஏத்தருந் தலம் எழிற்புலி யூரே.”

என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. சிவான்றத்த தேனைக் கண்ணாலும் மனத்தாலும் அனுபவிக்க வழங்குமிடம் தில்லையம்பலமே. அங்கு நடைபெறும் திருக்கூத்தே நமது பெருவாழ்வு. எல்லாம் ‘நான்’ என்று ஆட முதற் பொருளாகிய சிவன் ‘தான்’ என்று ஆடுகிறான். அந்த ஆட்டமே உலகை ஆட்டுவிக்கிறது. தில்லை வெளியே உலகின் நடுநாயகமாய் விளங்குவது. அப் பரவொளியைச் சிதாகாசம் என்பர். எமது இருதயத் துடிப்பு எம்மை இயக்குவது போல இறைவனின் தில்லைக்கூத்து உலகை இயக்குகிறது. ஐந்தொழில் நடத்தும் திருக்குறிப்பு அக்கூத்திலெடங்கியுள்ளது.

“தோற்ற துடியதனில் தோயுந் திதியமைப்பில்
சாற்றியிடு மங்கியிலே சங்காரம் - ஊற்றமாம்
ஊன்று மலர்ப்பதத்தில் உற்ற திரோதமுத்தி
நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு”

பெருமான் திருக்கரத்திலேந்திய உடுக்கு, படைத்தலைக் காட்டுகிறது. சத்தத்திலிருந்து சுகம் பிறக்கும்; மொழி பிறக்கும். மொழியினின்று மானிட உறவும் கலையும் பிறக்கும். உடுக்கு இதனைக் காட்டுகிறது. அபயகரம் எம்மை யோக்கி ‘வா, இரு, உய், இன்புறு’ என்று குறிப்புக் காட்டுகிறது. அக்கினி கரம் தீமைகளை ஒழிகிறது. ஊன்றிய பாதம் மறைத்தலைக் காட்டுகிறது. தூக்கிய திருவாட துயரோழிக்கிறது.

பாரதநாட்டுக் கலைகள் யாவும் அருட் கலைகளாகும். அங்கே தெய்வீக உணர்வு

நிரம்பி வழிகிறது. தாண்டவ முர்த்தியாகிய பெருமான் அம்மையை நோக்கித் தாண்டவஞ்சு செய்ய அம்மையும் அதனைக் கண்டு உலகுக்கு வழங்குகிறாள்; ஏனெனில், இந்த அற்புதக் கூத்தை எல்லா உயிர்களும் கண்டு களிப்பது அரிது. தாயாக நம்மைத் தாங்குகின்ற பெருமாட்டி உயிர்களின் பக்குவமற்ற தன்மையை உணர்ந்து தானே பிரதிநிதியாக நின்று இக்கூத்தைக் காண்கிறாள். பாலை மாத்திரம் உணவாகக் கொள்ளும் பச்சிளாங் குழந்தைக்கு நோய் வந்தால், தான் மருந்துண்டு பிள்ளையைக் காப்பாற்றுகிறாள் தாய். மும்மலப் பிணியில் நலிவறும் உயிர்களைப் பேதித்து வளர்த்தெடுப்பவள் தாய். மலநோய் அகலவேண்டுமாயின் திருக்கூத்தைத் தரிசிக்க வேண்டும். அங்கே ஆண்டவன் ஆடல் புரிந்து ஆடலும் (ஆள்+தல்) புரிகின்றான். சிவகாமியம்மை தாளம் பிழைக்காது காலங் கொடுக்கிறாள். அந்தக் தாள அமைதிக்கு ஏற்ப ஆடும் அற்புதக் கூத்தைத் தானே கண்டு உயிர்களுக்குக் காட்டுகிறாள். இதுதான் தாய்க்கருணை.

“பாலுண் குழலி பகங்குடர் பொறாதென
நோயின் மருந்து தானுண் டாங்கு
மன்னுயிர்த் தொகுதிக்கு இன்னருள் கிடைப்ப
வையமீன் ரளித்த தெய்வக் கற்பிள்
அருள்கூல் கொண்ட வையரித் தடங்கன்
திருமான் சாயல் திருந்திலை காண
சிற்சபை பொலியத் திருநடம் புரியும்
அற்புதக் கூத்த”

என்று எம்பெருமாட்டியின் அருட் செயலையும் இறைவனின் திருக்கூத்தின் மகிழ்மையையும் விளக்கிப் பாடினார்கள்.

மகேகர வடிவங்கள் இருபத்தைந்தாகும். அவற்றிற் சிறந்தது நடராச வடிவமே. நடமிடும் அவ்வடிவத்தைக் கண்டு தீளைத்தது,

“அஞ்சல்ளன் றங்கை காட்டி
அழகிய முறுவல் காட்டிக்
குஞ்சித் பாதங் காட்டிக்
குறித்தொரு பொருளைக் காட்டிச்
செஞ்சுக்டரச் சோதி காட்டிச்
செகவிலை யாடல் காட்டி
நெஞ்சுளே நடஞ்செய் கின்ற
நின்மலப் பொருளே போற்றி”

என நெஞ்சாரப் போற்றிப் புகழ்ந்தனர்.

பஞ்சபூதத் தலங்களிற் சிறப்புப்பெற்ற ஆகாயத்தலமாக விளங்குவது தில்லைக்கோயிலே. நமது சமயாசாரியிப் பெருமக்கள் நால்வரும் தில்லைப்பெருமான் திருவங்குட் கோலத்தைத் தமது அகக் கண்களாலும் புறக் கண்களாலும் கண்டு களித்தனர். அந்தக் களிப்பிலே, ‘அந்தமிலா ஆனந்தம் அணிகொள் தில்லை கண்டேனே’ என்று பாடுகிறார் மணிலாசகர்.

‘இனித்தமுடைய எடுத்த பொற்பாதமும் காணப்பெற்றால் மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே’ என்று பெருமிதமடைகிறார் அப்பர். ‘மண்ணிலே வந்த பிறவியே எனக்கு வாலதாம் இன்பம்’ என்கிறார் சுந்தரர். ‘செல்வன் கழலேத்தும் செல்வம் செல்வமே’ என்கிறார் சம்பந்தர். இவர்கள் நால்வரும் நடராஜப் பெருமானைக் கண்டு களித்த முறையை அவர்கள் திருவாக்குகளாலும் சிறிதங்களாலும் அறிய முடிகிறது. இவர்களில் மணிவாசகப் பெருமான் அனுபவித்த தில்லைத் தரிசனத்தை முதலிற் கவனிப்போம். திருப்பெருந்துறையில் இரங்கி நின்ற அடிகளுக்கு ஒரு குறித்த நாளில் ‘சிதம்பரத்திற்கு வா அங்கு நாம் அருள் செய்கிறோம்’ என்று குருமுர்த்திகள் கட்டளையிட்டார். இதனை அடிகளாருடைய வாசகத்தால் அறியலாம்.

“நாயி னேனை நலமலி தில்லையுள்
கோல மார்த்து பொதுவினில் வருகென
ஏல என்னை ஈங்கொளித் தருளி”

அவ்வாறே மணிவாசகர் புறப்பட்டு வழியிடப்பட்ட தலங்களில் குருமுர்த்தியின் வடிவத்தைக் கண்டு கொண்டு தில்லையை அடைந்தார். அங்கே நிகழும் எம்பெருமானின் திருநடைக்குதில் அவரது உள்ளங்கலந்த நிலையைத் திருவாசகம் நமக்குத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது. திருவாசகத்தின் உயிரோட்டம் முழுவதும் தில்லை அனுபவத்தையே பிரதிபலிக்கிறது. கோயில் முத்த திருப்பதிகத்திற் பொன்னம்பலத்தரசே என்று விளித்துப் பாடிய அடிகள் கோயிற் பதிகத்தில் ‘திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே’ என விளித்துப் பாடுகிறார். ‘தேறலின் தெளிவே சிவபெரு மானே திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே, ஈரிலாப் பதங்கள் யாவையும் கடந்த இன்பமே என்னுடைய அன்பே’ என்று தில்லையில் நின்று போற்றுகிறார். தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் திருவாசகத்தின் பொருளைக் கேட்டபோது திருநடைம் ஆடித்திரியும் சிவனே அதன் பொருள் என்று கூட்டிக்காட்டி மறைந்தார் மணிவாசகர். திருவாசகத்தில் இருபத்தைந்து பதிகம் தில்லையிலேயே அருளிச் செய்யப்பட்டது. இதனாலேயே தில்லை பாதி திருவாசகம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

இறைவன் அம்மையாரது திருமுலைப் பாலோடு குழந்து ஊட்டிய மெய்ஞ்ஞானமே திருவ்மபலமாகவும் அந்த ஞானத்தில் எழுங் கூத்தே ஆனந்த நடராஜனுடைய அருள் நடனமாகவும் கண்டவர் சம்பந்தர். ‘உனர்வின் நேர்பெற வருஞ் சிவபோகத்தை ஒளிவின்றி உருவின்கண் அணையும் ஜம்பொறி அளவிலும் எளிவர அருளினை’ என்று தாம் பெற்ற அனுபவத்தை வியக்கக் கூடிய முறையில் அருட்காட்சியில் ஈடுபட்டவர்கள் இவர்கள். கவாமிகள் தமது தேவாரத்தில் தில்லைவாழ் அந்தணர்களைப் போற்றுகிறார். அவர்கள் தாம் கற்றுபடியே ஈரிமுனிறும் வளர்த்து உலகிற் கவியை வாராமே நீக்கி உபகரிக்குஞ் செயலை முன்வைத்துப் போற்றுகிறார்.

‘கற்றாங்கெறி யோம்பிக் கவியை வாராமே
செற்றார்வாழ் தில்லைச் சிற்றும்பல மேய
முற்றவெண் டிங்கண் முதல்வன் பாதமே
பற்றாநின் நாரைப் பற்றா பாவமே.’

தில்லைப்பெருமான் கழல் காணும் பெருமையை உலகிற்கு இவர் அறிவுறுத்தினார். ஒருநாள் எம்பெருமான் தில்லைவாழ் அந்தனர்கள் எல்லோரையும் சிவகணாங்களாக இவருக்குப் புலப்படும்படி அருள்புரிந்தார்.

தில்லையை வந்து அடைந்த நாவுக்கரசருக்கு என்று வந்தாய் என்ற ஒரு திருக்குறிப்பு எம்பெருமானிடம் இருந்தது தென்பட்டது. இதில் ஈடுபட்ட அடிகள், “ஒன்றி யிருந்து நினையின்கள் உன்தமக்கு ஊனமில்லை கன்றிய காலனைக் காலாற் கடந்தவன் அடியவர்க்காய் சென்று தொழுமின்கள் தில்லையுட் சிற்றும் பலத்துறட்டம் என்றுவந் தாய்என்னும் எம்பெரு மான்தன் திருக்குறிப்பே”

என்று உபதேசிக்கிறார். பக்தனாய்ப் பாடமாட்டேன். எனினும் ‘அத்தா, உன் ஆடல் கான்பான் அடியனேன் வந்தேன். என்னை நீ இகழவேண்டாம்’ என்று பாடுகிறார். பெரியோர்கள் வேண்டாமென்று வெறுத்த மானுடப் பிறவியைக்கட வேண்டுந்தான் என்று நினைக்கும் அளவிற்கு நடராஜர் திருக்கத்தில் அவர் தினைத்துவிட்டார், ‘தினைத்தனைப் பொழுதும் மறந்து உய்வனோ’ என்று தம் நெஞ்சில் தில்லையம்பலக் கூத்தனை இருத்துவிட்டார்.

திருவெண்ணை நல்லூரிலிருந்து தில்லைக்குச் சென்ற சுந்தரர், ‘ஐந்து பேர்மியும் கண்களே கொள்ள அளப்பெருங் கரணாங்கள் நான்கும், சிந்தையே யாக குணமொரு முன்றுந் திருந்துசாத் துவிகமே யாக’ நின்று தில்லைக்காட்சியே பெரியது என்று பெருமிதம் கொண்டார். அதாவது, முழியிலே போய்ப் பிறக்க வேண்டுமென்று எம்பெருமான் கட்டளையிட்ட ஞான்று கயிலையிலே நின்று அழுதார். ‘செய்ய சேவுடி நீங்குன் சிறுமையேன்’ என்று துன்புற்றார். ஆனால், பின் பிறந்து சிதம்பரத்திலே தரிசனம் பெற்றபோது மன்னிலே வந்த பிறவியே வலிதாம் இனபம் என்று நினைத்து நடராஜப் பெருமானின் ஆணந்தமான எல்லையில்லாத தனித்துவம் மிக்க பெருங் கூத்திலே நின்றும் எழுந்த பேரின்பத்தில் தினைத்து மாறிலா மகிழ்ச்சியில் மலர்ந்தார்.

நமது உள்ளமே தில்லைச் சிதம்பரமாகும். உள்ளாக் கோயிலில் தியானத்தை ஊன்றினால் சிலம்பொலி கேட்கும். சேரமான் பெருமான் நாயனார் தினந்தோறும் சிவபூசை செய்து சிலம்பொலி கேட்டு நிறைவு செய்து கொள்ளுவார். ஓவ்வொரு உயிருக்கும் இந்தச் சிலம்பொலி கேட்கவே செய்யும். ஆனால் உணருவார் மிகச் சிலர். ஊன்றிய தியானத்தினால் அன்றி அதனை உணர முடியாது. அந்தன மாணிக்கமாகிய மணிவாசகரும் கரிசன மாணிக்கமாகிய நந்தனாரும் நடராஜர் சோதியில் இரண்டறக் கலந்தார்கள். திருநீலகண்டர் தில்லை நடராஜர் அருளால் நீங்கா இளைய பெற்றார். சேக்கிழார் பெருமான் சிலம்படி வாழ்த்திப் பெரிய புராணம் பாடினார். ‘உலகெலாம்’ என்ற முதலடி கூத்துப் பெருமான் அருளிய வாக்காகும். அதிலே பிரணவங் கலந்து ஓலிக்கிறது. அதனை மந்திர வாக்காகக் கொண்டு பெரியுராணத்தைச் சிற்றுத் காலியாக எழுதி முடித்தார் சேக்கிழார்; நூலின் தொடக்கத்திலே ‘உலகெலாம் உணர்ந்தோதற்கிரியவன்’ என்று தொடங்கியவர் நூலின் முடிவிலே ‘மன்று ஸாரடி யாரவர் வான்புகழ் நின்ற தெங்கும் நிலவில் யுலகெலாம்’ என்று முடிக்கிறார். ஓவிக்கு முதலிடம் ஆகாயம். ஆகாயத் தலமாகிய தில்லை இதனை விளக்குகிறது.

பொல்லாப் பிள்ளையார் அருள் பெற்ற நம்பியாண்டார் நம்பி தில்லையிலேயே திருமுறைகளைக் கண்டெடுத்துத் தொகுத்தார். எனவே, திருமுறைகளைத் தந்த பெருமையும் தில்லைக்கே உண்டு. இதனாற்றான் திருமுறைகள் ஒதுவோர் ‘திருச்சிற்றம்பலம்’ என்று எல்லாவற்றிற்கும் முதற் கூறுவது வழக்கம். மாதவச் சிவஞான சுவாமிகள் காஞ்சிப் பூராணத்தைப் பாடிய போது முதலில் நடராஜருக்கே துதி சூறிப் பாடினார். அங்கே இருந்தவர்களுக்கெல்லாம் ஜயம் எழுந்தது. கச்சியேகம்பனைப் போற்றாமல் தில்லையம்பலவனைப் போற்றியமைக்குக் காரணமென்ன என்று கேட்டபொழுது அவர் எதுவித விடையும் அளிக்காமல் ஒதுவார் முர்த்தி ஒருவரை அழைத்தார். காஞ்சித் தேவாரம் ஒன்றைக் குறிப்பிட்டுப் பாடும்படி பணித்தார். அப்பொழுது ஒதுவார்முர்த்தி திருச்சிற்றம்பலம் என்று சொல்லித் தேவாரம் பாடத் தொடங்கினார். உடனே சுவாமிகள் அதனை மற்றவர்களுக்கு விளக்கிக் காட்டி திருச்சிற்றம்பலமே முதலிற் கூறுவது மரபு என்பதையும் திருமுறை தந்த பெருமான் தில்லையம்பலவனே என்பதையும் சைவத்தின் தனிக்கண் தில்லையென்பதனையும் விளக்கியானார். சிதம்பரத் தலத்தின் மேல் பதினொரு தேவாரப் பதிகங்கள் பாடப்பெற்றுள்ளன. இன்னும் பட்டினத்தார், சிவஞானசுவாமிகள் உமாபதி சிவம், இராமலிங்க வள்ளலார் போன்ற ஞானிகள் எல்லோரும் சிதம்பரத் தலத்தின் மேல் பல நூல்களைப் பாடியுள்ளனர். திருக்கோவையார் எழுந்த தலமும் அதுவேயாகும்.

பெருமானுடைய ஒரு கரம், தூக்கிய பாதத்தைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது. அதாவது நீங்கள் அடைய வேண்டிய இடம் இதுவே என்பதை அக்காட்சி அறிவெறுத்துகிறது. நடராஜ தத்துவத்தை நோக்கினால் ஒங்காரம் தூல உடம்பாயும் உயிர் குக்கும் உடம்பாயும் திருவுருள் பரசர்மாயும் பராசக்தி திருவும்பலமாயும் விளங்குவதை உணர்ந்து கொள்ளலாம். ‘பொன்னம் பாலிக்கும்’ என்பதனால் ஆழன்மாவைச் சிவமாக்கும் சக்தி தில்லைப் பெருங்கூத்துக்கு உண்டு என்பது புலனாகிறது. தில்லையைக் கண்டாலே முத்தி என்று சொல்லார்கள். தில்லை மூவாயிரவர்க்கும் வியாக்கிரபாதர், பதஞ்சலி முதலிய முனிவர்க்கும் இந்த ஆட்டமே ஊட்டங் கொடுத்தது. எனவே நம் நாட்டில் என்னைற்ற ஆலயங்கள் இருப்பினும் கோயில் என்பது தில்லையையே சிறப்பாகக் குறித்து நிற்கும் தன்மையை ஓவ்வொருவரும் உணர முடிகிறது.

“ஆதியாய் நடுவு மாகி யளவிலா வளவு மாகி
சோதியா யுணர்வு மாகித் தோன்றிய பொருஞ மாகிப்
பேதியா வேக மாகிப் பெண்ணுமா யாணு மாகிப்
போதியா நிற்கும் தில்லைப் பொதுநடம் போற்றி போற்றி.”

மக்கட் பிறப்பின் மாண்பு

“மானுட ராக்கை வடிவு சிவலிங்கம்
மானுட ராக்கை வடிவு சிதம்பரம்
மானுட ராக்கை வடிவு சதாசிலம்
மானுட ராக்கை வடிவு திருக்காத்தே.”

பிறவிகளில் மிகச் சிறந்த பிறவி மக்கட் பிறவியோகும். மற்ற வுயிர்களுக்கில்லாத அறிவுடைமையே மக்கட் பிறவியைச் சிறப்படையச் செய்கிறது. இவ்வறிவுடைமையைக் காணுதல், கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் என்பவற்றால் மக்கள் பெறுகின்றனர். இவற்றின் முதிர்ச்சியே நிட்டைகூடல் என்கின்ற மோன்னிலையாகும். அறிவினால் ஆகிய யயன் நல்லதன் நலனையும் தீயதன் தீமையையும் அறிவுதும் பாவ புண்ணியங்களைப் பகுத்துணர்வதுமாகும். அதற்காகவே சமய வாழ்வை நம் முன்னோர் நமக்குக் காட்டிச் சென்றனர். உண்மைச் சமய வாழ்க்கையின் அடிநிலையை அறிந்துணர்பவனாவான். அந்த அறிவு தன்னை ஆராயச் செய்து தலைவரனை அறிய வைக்கும். இறைவன் எமக்கு மானுடப் பிறவியை அளித்ததன் நோக்க மிதற்காகவேயாகும்.

‘என்னரிய பிறவிதனில் மானுடப் பிறவிதான் யாதினும் அரிது அரிது கான், திப்பிறவி தப்பினால் எப்பிறவி வாய்க்குமோ யாதுவருமோ அறிகிலென்’ என்று ஏங்கினார் தாய்மானவர். வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மட்செஞ்சும் தாழ்த்தச் சென்னியும் தந்த தலைவனுக்கு நன்றி செலுத்தலே மானுடப் பிறவியின் முதல் நோக்கமாகும். மனிதன் சிந்திக்கத் தெரிந்தவன். சிந்தனையின் மூலம் வந்தனையின் அவசியத்தைப் பலவு நாற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே கண்டுகொண்டவன். விஞ்ஞானத்தினால் மன்னை வளமாக்கலாமே யல்லாமல் மனத்தை வளமாக்க முடியாது. ஆனால் மெய்ஞ்ஞானத்தினால் உள்ளத்தையும் உயிரையும் வளமாக்க முடியும். உயிரின் மாண்பே பிறப்பின் மாண்பு.

முருகப் பெருமான் ஓளைவயாரை நோக்கி அரியது எது என்று வினவியபொழுது, ‘அரிது அரிது மானுடராதல் அரிது’ என்று கூறிய ஓளைவயார் இறுதியில் ‘ஞானமுந் கல்லியும் நயத்த லரிது’ எனவும் ‘தானமும் தவமும் தாம் செய்த லரிது’ எனவும், ‘தானமும் தவமும் தாம் செய்வராயின் வாளவர் நாடு வழி திறந்திடும்’ எனவும் மானுடப் பிறவியின் குறிக்கோளை மிக விளக்கிக் கூறினார். நாம் உலகத்திலே சஞ்சிரிக்கும் போதும் இறைவன் எம்மோடு கூடியிருக்கிறான். ஆனால் நாம் அவனை அறிவுதில்லை. திருவடியுணவு பெற்று நாம் நிற்கும் போதுதான் அவனோடு நாமிருக்கிறோமென்பதை உணருகிறோம். இந்த உணர்வைப் புறத்திலே தேடிக் காண முடியாது.

அகத்திலே தான் காண முடியும். அகவளத்தைத் தேடாத மேற்குநாடுகள் அவலப்பட்டு அழிகின்றன. இதே நிலையில் நம்நாடு பெரும் பேறு பெற்றதெனலாம்.

சமயவாழ்வின் மூலம், நாமெதற்காகப் பிறந்தோம்? என்ற வினாவை எந்நேரமும் எழுப்பிக் கொண்டுதான் இருக்கிறோம். ஒரு பெரியார் இவ்வுணர்விலே நின்று பாடியதைக் கவனிப்போம்.

“இட்டா னறிந்திலன் ஏற்றவன் கண்டிலன்
தட்டா னறிந்தும் ஒருவர்க்கு முரைத்திலன்
பட்டாங்கு சொல்லும் பரமனு மாங்குளன்
கெட்டேன்தும் மாயையின் கிழமையேவ் வாரே.”

பிறவியை மாண்பாக்கச் சிவதரிசனத்தைக் காணுதலும் சிவன் அருட்செயலை நினைத்தலும் சிவானந்தத்துட் தினைத்தலும் வேண்டற்பாலதாகும். இதற்காகவே வழிபாட்டை நம் முன்னோர் நமக்கு வகுத்துக் காட்டினர். திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி சுவாமிகள் திருமயிலாப்பூருக்குச் சென்றபோது சாம்பரும் என்புமாகக் குடத்திலடைக்கப்பட்டுக் கிடந்த பூம்பாலவெயன்ற பெண்ணையெழுப்பிச் சிறந்த கருத்தைத் தெளிவுறுத்தினார்.

“மண்ணி னிற்பிறந் தார்பெறும் பயன்மதி குடும்
அண்ண லாரடி யார்த்தமை அழுதுசெய் வித்தல்
கண்ணி னாலவர் நல்லிழாப் பொலிவுகண் டார்தல்
உண்மை யாமெனில் உலகர்முன் வருகென உரைப்பார்.”

மானுடப் பிறவியையெடுத்து வந்தோர்க்கு இரண்டு பெருங் கடமைகளை முன்வைத்துள்ளார். அடியார் பூசையும் அரன் பூசையும் அவையாகும். பூவுலகத்திலே இப்படியான பூசைகள் நடைபெறுவதால் இறைவன் இங்கேயே எழுந்தருளி அருள்புரிகின்றான் எனத் தேவர்கள் நினைத்துப்பூமியிற் பிறக்க ஆசைப்படுகின்றார்களாம் என மாணிக்கவாசகர் திருப்பள்ளியெழுக்கியிற் பாடியுள்ளார். ‘புவனியிற் போய்ப் பிறவாலமையில் நாள் நாம் போகுகின்றோ மவமே இந்தப் பூமி சிவனும்யக் கொள்கின்றது’ என்று பிரமனுந் திருமாலும் ஆசைப்படுகிறார்கள் என்பது அப் பாடவின் கருத்தாகும். இதனையே சிவஞானசித்தியாரிலும் ‘வாணிடத்தவரும் மண்மேல் வந்து அரன்தனை அர்ச்சிப்பர். ஊனெடுத் துழலு மூமர் ஒன்றையு முணரா ரன்றோ’ என்று கூறப்பட்டுள்ளது. நாம் வசிக்கும் நிலத்தின் பெருமை, நாம் எடுத்த பிறவியின் பெருமை, நாம் பேசும் மொழியின் பெருமை, நமது சமயத்தின் பெருமை நமக்குத் தெரியாது. வேறொருவர் இதனை எடுத்துக் கூறும் பொழுதுதான் நாம் சிறிது விழிப்படைகிறோம்.

தெய்வமென்பதோர் சித்தம் உண்டாக்குவதே மானுடப் பிறவியின் முடிவான நோக்கம். அதன் மூலம் இனிப் பிறவாப் பெருநிலையை எய்திவிடலாம். ஆணால் இதற்கு இறைவன் திருவருள்தான் வழிகாட்டுகிறது. அத் திருவருளை முன்னிட்டுப் பல படிகளை நாம் கடக்க வேண்டும். முதற்படி மானுடப்

பிறவியெடுத்தல்.

“வாய்த்தது நந்தமக்கு ஈதோர் பிறவி மதித்திடுமின்
பார்த்தற்குப் பாசு பதம் அருள் செய்தவன் பத்தருள்ளீர்
கோத்தன்று முப்புரம் தீவளைத் தான்தில்லை யம்பலத்து
காத்தனுக் காட்பட் டிருப்பதன் றோநந்தங் கூழைமையே”

கருவாயிருக்கும்போது கூடப் பல இடையூறுகள் குறுக்கிட்டுப் பிறவிக்கும் பங்கம் செய்துவிடுகின்றன. பூமியிற் பிறந்தபின்பும் பருவங்கள் தோறும் ஏற்படும் பினிகளும், பாராட்டின் காரணமாய்த் தலைதடுமாறிச் செல்லும் மயக்க வழியும் பிறவியைப் பாழாக்குகின்றன. அவை மாத்திரமன்று; கலவியென்னும் பல்கடற் பிழைத்தும், செல்லுமென்னும் அல்லவிற் பிழைத்தும், நல்குரவென்னும் தொல்லிடம் பிழைத்துஞ் சென்றாலும் தெய்வமென்பதோர் சித்தம் உண்டாவதற்குத் தடைகள் மேலும் வருகின்றன. மாயாவாதம் உலோகாயதம் போன்ற கொள்கைகளில் மயங்கி, ஆண்டவனை மறந்து விடுபவர் பலர். இந்த நிலையிலே நின்றும் நீங்கி இறைவனிடத்திலே சாயா அன்பினை வளர்த்தால் தெய்வமென்பதோர் சித்தமுண்டாகும் என்பது மனிவாசகருடைய கருத்தாகும். திருவாசகத்தில் ஓரிடத்தில்,

“பெற்றவா பெற்ற பயனது நுகர்ந்திடும்
பித்தர்சொல் தெளியாமே
அத்த னான்டுதன் அடியருட் கூட்டிய
அதிசய மறியேனே.”

என்று பாடியுள்ளார். அடுத்தபடியாக மானுடப் பிறவியில் நாம் நிறைவேற்ற வேண்டிய கடமைகளைப் பற்றிக் கவனிப்போம். அன்றும் இன்றும் மக்களாய்ப் பிறந்தோர் விடுகின்ற தவறுகள் இரண்டுண்டு. ஒன்று, தவறான செய்கைகளைச் செய்தல். இரண்டாவது, தரமான செயல்களைச் செய்யாமை. சமய வாழ்வின் மூலம் இவற்றை நீக்கிக் கொள்ளலாம். அது தன்னலமற்ற சேவை மார்க்கத்திற்கு வழிகாட்டுவது. எவ்வயிரரயும் தன்னுயிர் போல் எண்ணி இரங்கச் செய்வது; அகத்தேயும் புறத்தேயும் தூய்மையைப் பேணுவது; இத்தன்மையில் வாழ்ந்தவர்கள் நமது மெய்யடியார்கள். சுந்தரமூர்த்தி கவாமிகள் கயிலைக்குச் சென்ற போது எல்லா முனிவர்களும் அவரைப் போற்றினார்கள். அவர் பெருமிதமடைந்து ‘மண்ணுலகிற் பிறந்து நும்மை வாழ்த்தும் வழியடியார் பொன்னுலகம் பெறுதல் தொண்டனேன் இன்று கண்டேன்’ என்று பாடினார். மனிதனை உயர்த்தும் வழி அவனுடைய செயலிலேயே தங்கியுள்ளது. வள்ளுவரும் அழகாகத் திருக்குறளில்.

“பெருமைக்கும் ஏனைச் சிறுமைக்கும் தத்தம்
கருமமே கட்டளைக் கல்.”

என்று மொழிந்தார். பரஞ்சோதி முனிவரும் அர்ச்சனைப் பயனை விளக்குகின்ற போது ‘குடங்கை நீரும் பச்சிலையுமிடுவார்க்கு இமயாக் குஞ்சரமும் படங்கொள் பாயும் பூவனையும் தருபவன் மதுரைப் பரமன்’ என்பது

பாடியருளினார்.

இதயக் கோவிலில் ஆண்டவனை இருத்தினாலன்றி மானுடப் பிறவியின் மகத்துவத்தை உணரமுடியாது. திருவடி சேர்தல் என்பது கூட இதுதான். அஃதாவது திருவடிக்கீழ் இருப்பதை ஆண்மா அறிவதுதான் திருவடி சேர்தல் ஆகும். திருவங்கமாலையில் அப்பர் கவாமிகள் தேவனை என்னுள்ளே தேடிக் கண்டுகொண்டேன் என்று பாடியுள்ளார். இதனாற்றான் உடம்பின் பெருமையையும் ஞானிகள் தாழுணர்ந்து எமக்குங் காட்டி வைத்தார்கள்.

“உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென் றிருந்தேன்
உடம்பினுவுக் குள்ளே உறுப்பொருள் கண்டேன்
உடம்பிலே உத்தமன் கோயில்கொண் டானென்
உடம்பினை யானிருந்து ஓம்புகின் றேனே.”

சமய வாழ்விலே அன்புக்குத்தான் ஆதிக்கம். அன்பே சிவம் என்பது எமது பரந்த கொள்கை. இடத்தாலோ ஏனைய காரணத்தாலோ அன்புக்கு வரம்பு கட்டுவது ஆரம்பநிலை. அன்பு ஒவ்வொருவர் உள்ளங்களிலும் நிரம்பி வழியவேண்டும். சாதி சமய வெறி ஒழிய வேண்டும். யாதும் ஊராய் யாவரும் கேள்வராய்க் காணும் பரந்த உள்ளம் ஏற்பட வேண்டும். உலகம் உய்யப் பாடியவர்கள் அடியார்கள். அவர் வழி நாம் சென்றால் துன்பமில்லை; சுயநலமில்லை; திருப்தியினம் இல்லை; பூசலில்லை; இன்பநிலை தானே வந்தெட்டும். தாழுமான கவாமிகள் ‘அன்பர்பணி செய்யனை ஆளாக்கி விட்டுவிட்டால் இன்பநிலை தானேவந்தெட்டும் பராபரமே’ என்று பாடினார். அன்புநெறி நின்று இன்பப் பணி செய்ய முன்வந்தார் காந்தியடிகள். சத்தியமும் சேவையுந்தான் அவருடைய சமயம். இந்து சமயத்திலை ஒரு உயிர்த்தன்மையிருப்பதாற்றான் அது அன்றும் இன்றும் வாழுகின்றது. புத்தரின் அறுமும், சைனரின் அகிம்மையும், யேகவின் தியாகமும், வேதகால வழிபாடும், முகமதுவின் உபதேசமும், அடியார்களின் அனுபவமும் ஒன்றாய் அடங்கி மிளிர்வது இந்துசமயம். மனிதப் பிறவியின் மகத்துவத்தில் நல்லாரினக்கத்தின் பங்கு அதிகம் அடங்கியுள்ளது. மாணிக்கவாசக கவாமிகள் இறைவனைத் திரும்பத் திரும்ப வேண்டிக் கொண்டது இதுவே. ‘அடியார் நடுவள் இருக்கும் அருளைப் புரியாய்’ என்று தில்லையம்பலவனை இரந்து கேட்டார். பெரியாரைத் துணைக்கொள்ள வேண்டும் என்பதை வள்ளுவரே ஒரு அதிகாரத்தால் விளக்குகிறார். நாம் உயர்வடைய வேண்டுமானால் பெரியோர்கள் வாழ்க்கைக்கையைப் பின்பற்றி அவர் நால்களைக் கருத்துடன் கற்று அதன்வழிச் செல்ல வேண்டும். ‘நாலுபேர் சொன்னபடி நட’ என்ற பழமொழியும் இக் கருத்திலேயே எழுந்ததாகும். மக்களிடையே இலட்சியப் பிரசாரம் செய்தவர்கள் சமாயசாரியர்கள். இதற்காக ஊர் ஊராகச் சென்றனர். தாம் வாழ்ந்து காட்டினர். உழவாரத்தையும் தாளத்தையும் கருவியாகக் கொண்டனர். அதனால் சரித்திர வரலாற்றிலே சிறந்தவொரு சமய நாகரிகத்தை நிலைநாட்டினர். மதத்தை உதாசினஞ் செய்யும் நாகரிகம் நிலைக்காது. எமது சரித்திரம் இந்த உண்மையைக் காட்டுகிறது. இதனாலேயே காலத்துக்குக் காலம் ஆண்டவனால் மதபோதகாசிரியர்கள் அனுப்பப்பட்டார்கள். அவர்கள் காலத்தினாற் செய்த நன்றி ஞாலத்தின் மாணப் பெரியதாகும்.

‘சைவமாம் சமயங் சாரும் ஊழ்பெற ஸரிது’ என்றார் அருணந்திசிவம். ஆனால் அந்த நல்ல ஊழும் வாழ்வின் மூலமே சிறப்படைய முடியும். பிறவியென்பது கடல்; உடம்பென்பது தோணி; உயிர் மீகாமன். கடலைக் கடப்பதற்குத் தோணியும் நல்லபடி அமைய வேண்டும். மீகாமனும் அறிவுடையவனாய் விளங்க வேண்டும். மீகாமனின்றித் தோணியினாற் பயனில்லை. அதே நேரத்தில் உடம்பாகிய தோணிக்கும் நல்ல பலம் இருக்கத்தான் வேண்டும். இதனாற்றான் உடம்பையும் போற்றி வாழ்ந்தார்கள். இந்த வாழ்விலே மேம்பட்டுத் தம்மையுணர்ந்து தலைவனை உணர்ந்து அவன் தாளிற் தலைப்பட்டனர். அதனால் பிறவியாகிய கடலை நீந்திக் கரரயேறினர். எனவே, வையத்தில் வாழ்வாங்கு அமைந்த தெய்வநெறியிற் தலைப்பட்டால் மானுடப் பிறவியும் மாண்புடையதாய்ப் போற்றப்படுமென்றோ!

குனித்த புருவமுங் கொவ்வைச்செவ்
வாயிற் குமின்சிரிப்பும்
பனித்த சடையும் பவளம்போல்
மேனியிற் பால்வெண்ணீறும்
இனித்த முடைய எடுத்தபொற்
பாதமுங் காணப்பெற்றால்
மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவ
தேயிந்த மாநிலத்தே.

திருப்பள்ளியெழுச்சியும் திருவெம்பாவையும்

திருவாசகத்தில் அமைந்துள்ள பதிகங்களில் திருப்பள்ளியெழுச்சியும் திருவெம்பாவையும் அருட்கலையோடு பொருட்கலையும் சொற்கலையும் மிகுந்த பாடல்களைக் கொண்டனவாகும். பள்ளி எழுச்சி என்பது துயிலெழும்புதல். மாணிக்கவாசகர்பாடிய திருப்பள்ளியெழுச்சியே முதன் முதலாக எழுந்த திருப்பள்ளியெழுச்சிப் பாகரமாகும். இது திருப்பெருந்துறையில் அருளிச் செய்யப்பட்டது. இறைவனை துயில் உணர்த்துகின்றோம் என்றால் அதன் பொருள் யாது? ஞானசொருபிக்கு உறக்கமும் விழிப்பும் உண்டா? எனவே, ஆண்டவனை துயிலுணர்த்துவான் போல் நம்மை நாமே துயிலுணர்த்திக் கொள்வதாகும்.

திருப்பள்ளியெழுச்சியின் உட்கிடை ‘திரோதான சுத்தி’ எனக் குறிக்கப்பட்டதும் நினைக்கற்பாலது. அஃதாவது உயிர்களுக்கு மீளவும் பக்குவும் வருதற்பொருட்டு இறைவன் ஜந்தொழில் செய்யத் தொடங்கும் அவதாரமே திருப்பள்ளியெழுச்சியாகும்.

அரசியல் பணியைச் செய்து காலங்கழித்த மணிவாசகர் இறைபணி செய்ய அவாவுவிறார். அதிகாலையில் ஆண்டவனிடம் சென்று என்ன பணி செய்ய வேண்டும் என்று கேட்கிறார்.

“அதுபழச் சுவையென அழுதென அறிதற்
கரிதென எனிதென அமரரு மறியார்
இதுஅவன் திருவுரு இவனை னெனவே
எங்களை யாண்டுகொண் டிங்கெழுந் தருளும்
மதுவளர் பொழில்திரு வத்தர கோச
மங்கையுள் ளாய்திருப் பெருந்துறை மன்னா
எதுவெமைப் பணிகொளு மாறது கேட்போம்
என்பெரு மான்பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே.”

உண்மையில் அவன் செயலன்றி நம் செயலேது; எனவே, இப்பதிகம் முழுவதும் அவன் செயலேற்று நாம் நடக்கும் தகைமையினையே எடுத்துக்காட்டி நிற்கிறது.

திருவெம்பாவை என்பதும் ஆதியும் அந்தமும் இல்லா எம்பெருமானின் அருட்சத்தியை வியந்து கூறப்பட்ட பாகரமாகும். மார்கழி மாதம் மதிப்புக்குரிய சிவத்தமிழ்ச் செல்வியின் தீந்தமிழ் இன்பம் 35

மாதம். இறையன்பில் எம்மை ஈடுபடுத்தும் இயற்கை இம்மாதத்தில் உண்டு. சிவனுக்குரிய திருவாதிரைத் திருநாளும் இம் மார்க்கிழிலேயே வருகிறது. திருநாளசம்பந்தர் யூபாவையை எழுப்புகின்ற போது ஆதிரை நாட் பெருமையைத் திருப்பதிகத்தில் அமைத்துப் பாடியுள்ளார். ஆதிரைக்கு முந்திய பத்து நாட்களும் நீராட்டு நாட்களே. இவை சிறப்பாகப் பெண்களுக்கே உரியன. இல்லறத்தாற் கிடைக்கக்கூடிய இம்மை மறுமைப் பயன்களை ஆடவரும் பெண்டிரும் ஒன்றுப்பட்டு வாழும் வாழ்க்கையாற்றான் பெற்றுக் கொள்ளலாம். மனவாழ்க்கை ஏற்பட்டுவிட்டாற் பின்பு அதனை மாற்றிவிட முடியாது. அதனாற்றான் பெண்கள் இந்த நோன்பை அநுட்பித்து நல்ல மனவாழ்க்கைக்கு வரும் கேட்கிறார்கள். சங்க காலப் பாடலூன்றில் தை நீராடிப் பெருவரும் பெற்ற செய்தியொன்று குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளது. ஒரு பெண் தான் விரும்பிய தலைவனை அடைவதற்காகத் ‘தைத்திங்கள் தண்கயம் படிந்தாள்’ என்பது நற்றிணைப் பாட்டு. பரிபாடலில் கதிரவன் கருகிக் காயாத மார்கழி ஆதிரைக்கண் இறைவனுக்கு மழை வேண்டி விழா எடுத்தனர் பண்டைத் தமிழர் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பின்னே வரும் வேணில் வெப்பத்தால் வியன் ஞாலங் கருகாது வளம்பல சுரக்க மழை வேண்டுமென்று நீராடிய செய்தி அப்பாடல்களிற் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

“ஞாயிறு காயா நனிமாரி யிற்குளத்து
மாயிருந் திங்கள் மறுநிறை யாதிரை
விரிநு ஸந்தணர் விழவு தொடங்க
வெம்பா தாக வியன்றில் வரைப்பென
அம்பா ஆடவின் ஆய்தொடிக் கண்ணியர்
முனித்துறை முதல்வியர் முறைமை காட்டத்
தாயொடு நின்று தைநீ ராடுதல்”

பிற்காலத்து இதுதான் மார்கழி நீராடல் எனப்பட்டது. இதற்குக் காரணமும் உண்டு. அக்காலத்தில் மார்கழி இறுதிப் பகுதியிற் தான் திருவாதிரை நாள் வருவது வழக்கம். அதனால் தான் தை நீராடலென்று கூறினார் போலும்.

சமய வாழ்க்கைக்கு அடியாரினைக்கம் மிக அவசியமாகும். ‘உன்னைப் பிரானாகப் பெற்றுஉன் சீர்தியோம், உன்னியார் தாள்பனிவோம் ஆங்கவர்க்கே பாங்காவோம், அன்னவரே யெம்கணவ ராவார்’ என்பதால் சமய வாழ்வில் ஒத்த கருத்துள்ள குடும்பங்கள் நம்நாட்டில் நிலைபெற வேண்டுமென்று அடிகள் விரும்பினார். பெண்கள் எல்லாரும் மார்கழித் திங்கள் தோறும் வெள்ளியெழுமுன் னெழுந்து வீடுவாசல் பெருக்கி மற்றவரையுமழுத்துக் குளித்து, தூய உள்ளத்தோடு வழிபாடாற்றுவார். ஊர் வம்பு பேசார். ஆண்டாள் பெருமாட்டி இதனை அழகாகக் கூறுகிறார்.

“நெய்யுண்ணோம் பாலுண்ணோம் நாட்காலை நீராடி
மையிட் தெழுதோம் மலரிட்டு நாம்முடியோம்;
செய்யா தனசெய்யோம்; தீக்குறுளை சென்றோதோம்.”

திருவண்ணாமலையில் அடிகள் தங்கியிருந்த காலத்திற் பெண்களொல்லாரும்

ஒருவரையொருவர் துயிலெழுப்பி ஏதோ நாட்டுப் பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டு செல்வதைக் கண்ட மணிவாசகர் உள்ளத்தில் ஒரு ஞானக் காட்சி பரிணமித்தது. இதுவே பாவைப் பாட்டாக வெளிவந்தது.

‘மாதர்கொண் மாத ரெல்லாம் மார்கழித் திங்கள் தன்னில் ஆதிரை முன்னீ ரைந்தே ஆகிய தினங்கள் தம்மின் மேதகு மனைகள் தோறும் அழைத்திருள் விழிவ தான போதிவர் தம்மிற் கூடிப் புறந்றட மாடல் செய்வார்.’

‘அன்னவ ரியல்பு கண்டார் அங்கவர் புகன்ற தாக மன்னிய திரும் பாவை வாசகம் பேசி’ எனக் கடவுள் மாழுனிவர் திருவாதவூர்திகள் புராணத்திற் காட்டியுள்ளார்.

திருவெம்பாவையிற் பாடப்பட்ட பெண்களின் உரையாடல் ஒன்பது பேருக்கிடையே நடைபெறுகிறது. ஒன்பதாம் பாடலிலிருந்து இருபதாம் பாடல்வரை பெண்களைல்லாரும் சேர்ந்து பாடிய தன்மை காட்டப்பட்டுள்ளது. புத்தாவது பாடலிலே இறைவனின் ஓப்பற்ற முதன்மையைக் காணலாம். அவன் பாதங்கள் பாதாள மேழினுங் கீழ்ச்சென்று சொற்பதத்தையுங் கடந்து நின்றவையெனவும், அவன் முடி எல்லாப் பொருள்களின் முடிவையுங் கடந்து அப்பாலுள்ளதெனவும், திருமேனி ஒன்றால்லனெனவும், ஒத உலவா ஒரு தோழனெனவும், பெயர் ஊர் கிளையற்றவெனெனவும் இறைவனின் சொருப ஸட்சணத்தை அப் பாடலிற் காட்டியுள்ளார். பதினெந்தாவது பாடலிலே இறைப் பித்துக் கொண்ட ஒரு பெண்ணியல்லபை வர்ணிக்கிறார்.

“ஓரொருகால் எம்பெருமான் என்றென்றே நம்பெருமான் சீரொருகால் வாயோவாள் சித்தங் களிக்கர நீரொருகால் ஓவா நெடுந்தாரை கண்பனிப்புப் பாரொருகால் வந்தனையாள் விண்ணேநாரைத் தான் பணியாள் பேரரையற் கிங்கனே பித்தொருவர் ஆழமாறும் ஆரொருவர் இவ்வண்ணம் ஆட்கொள்ளும் வித்தகர்தாள் வாருருவப் பூண்முலைபீர் வாயார் நாம்பாடி ஏருருவப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோர் எம்பாவாய்.”

என்பது அப்பெண்ணை வர்ணிக்கும் திறமாகும். இதிலிருந்து இறையுணர்விலே நின்று சிவபோதம் கைவரப் பெற்றவர்கள் ஞானச் சார்பன்றி ஊனச் சார்பொன்றையும் உணர்மாட்டார்கள் என்பது வெளிப்பட்டது. பத்தொன்பதாவது பாடல் அடைக்கல்ல் பாடலாக அமைந்துள்ளது. பெண்கள் எல்லாம் கூடி ‘உங்கையிற் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கல்’ மென்று குரலெழுப்புகிறார்கள். அப்படி எழுப்பும் போது அச்சமும் ஒருபுறமுன்டாகிறது. இறைவனுக்கிது தெரியாதா? புதுமையாக இதைச் சொல்ல வேண்டுமோ என்று அவர் கருத்தில் பட்டாலும் திரும்ப திரும்பக் சொல்ல வேண்டுமென்ற ஆசை மேலெழுகின்றது. ஆசையினால் தமது வேண்டுகோள்களை விடுக்கின்றார்கள். ‘இறைவா! நாங்கள் உனது அடைக்கலம். எங்களுக்கு நியே துணை. உமது

அடியார்களே எமது கணவர்கள். எமது கைகள் உமக்கே திருப்பனி செய்ய வேண்டும். எமது கணகள் உமது திருக்காட்சியையே காண வேண்டும். இந்தநிலை நமக்கு கிடைத்தால் எமக்கு வேறு உலகியல் ஆராய்ச்சிக்கு இடமில்லை; என்பது அவர்கள் வேண்டுதல்களாகும். இறைவனே தமது பிதா என்றும் அவரே தம்மை யாருக்காவது கொடுக்க உரிமையுடையவரென்றும் கூறிக் கூறி அவர்கள் களிப்படைவதிலிருந்து இறைவனை முன்னிட்டு நடத்தும் இல்லறம் நல்லறமாக கழியுமென்ற உண்மை புலனாகிறது. பாவை நோன்பின் அடிப்படைக் கொள்கையும் இதுவே.

இறுதிப் பாடலில் இறைவனின் ஜந்தொழில் விளையாட்டுக்கள் கூறிப் போற்றிப் பாவைப் பாட்டை முடிவு செய்கிறார். பாடல் முழுவதிலும் அம்பலவாணன் புகழே கூறப்படுகிறது என்பதற்குச் சான்றாக மூன்று இடத்திற் ‘சிற்றும்பலம்’ என்ற சொல் அமைந்துள்ளது. ‘சீதுப் புனலாடிச் சிற்றும் பலம்பாடி’ என்பதும் ‘நற்றில்லைச் சிற்றும்பலத்தே நீயாடுங் கூத்து’என்பதும், ‘தேசன் சிவலோகன் தில்லைச் சிற்றும்பலத்தில் சக்னார்க்கண்பார்யா’ மென்பதும் அத்தொடர்களாகும். திருவாதிரை நாளில் சிதம்பர நடராஜப் பெருமானுக்குச் சிறப்பான பூசைகளும் ஆரூத்திரா தரிசனமென்னும் சிறந்த அருட்காட்சியும் எடுக்கப்படுகிறது. இதனாற்றான் ஆதிரை விழாவைக் காண ஆசைப்பட்டார் திருநாளைப் போவார்.

காலத்தோடு ஓட்டியும் மார்கழிக்கு ஒரு சிறப்புண்டு. எங்கும் குளிர்; சிறு சிறு மழைத் தூங்றல்; பகும்புல்லப்ரந்து பச்சைப் பசேல் என்ற காட்சி, சிறுமழையும் குளிர்பனியும் சேர்த்து உள்ளத்தையும் உடம்பையும் அமைதிப்படுத்தும். சிவத்தை துயில் எழுப்புவது போல் திருப்பள்ளியெழுச்சியிலும் சிதத்ததையே துயில் எழுப்புகிறார் மனிவாசகர். துயிலுணர்ந்த ஆண்மா மலநீக்கத்துக்காக திருவருள் நீரிற் படிகிறது. அதனால் தூய்மை அடைகிறது. தூய்மையான நிலையில் இறைவனை வேண்டி நிற்கும் வரங்களே மேற்காட்டியபடி பத்தொன்பதாவது பாடலில் அமைந்தவையாகும். திருப்பாவைபிலும் ஆண்டாள் பெருமாட்டி வேண்டுகிறார்:

“சிற்றஞ் சிறுகாலே வந்துன்னைச் சேவித்துஉடன்
பொற்றா மரையடியே போற்றும் பொருள்கேளாம்
பெற்றும்மேய்த் துண்ணுங் குலத்தில் பிறந்துநீ
குற்றேவ லெங்களைக் கொள்ளாமற் போகாது
இற்றைப் பறைகொள்வா னன்றுகான் கோவிந்தா
எற்றைக்கு மேழேழ் பிறவிக்கும் உன்றன்னோ
நெற்றோமே யாவோ முன்கேநா மாட்செய்வோம்
மற்றைநங் காமங்கள் மாற்றேலோ ரெம்பாவாய்.”

கண்ணபிரானைப் போற்றிய திறனும் அவனுக்கு ஆட்பட்ட செயலும் திருப்பாவையில் மிகச் சிறப்பாக அமைந்துள்ளன. ‘பாவை’ என்பது பரம்பொருளைப் பாவையர் பாடிய பகுதியெனவும், ‘பாவாய்’ என விளித்துப் பாடிய பகுதியெனவும் கருத்துணர்த்தி நிற்கிறது. நாட்களில் கைகறைப் பொழுதும் வருடத்தில் மார்கழி மாதம் மன அமைதிக்குரிய காலமாகும்.

இதனாலேயே 'வைகறை யாமந் துயிலெழுந்து' தத்தம் கடமைகளைச் செவ்வனேயாற்றினர் முன்னோர். இதே அமைதியை மார்கழி மாதத்தில் கண்டு நோன்பு அனுட்டித்துப் பாரினை உய்யக் கொள்கிறார்கள் பக்தர்கள். சக்தியின் தொழிற்பாட்டிற்குரிய காலமும் இதுவே. சக்தியின் வியாபரித்தலால் ஐந்தொழில்களும் நடைபெற ஆரம்பிக்கும் காலமிதுவே. இதனாலேயே 'பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளை தன் பாதத் திறம்பாடி யாடேலோ ரெம்பாவாய்' எனப் பாடினார் மணிவாசகர். சக்தி வெளிப்பாட்டாலன்றி உலகுக்கு உய்வு கிடையாது. படைத்தலுக்கு ஆயுத்தமாகும் போது இறைவன் சக்தியைச் சேருகிறான். இதனை அடிப்படையாக வைத்தே பாவைப் பாடல்கள் எழுந்தன. எனவே ஆணவ இருளில் அல்லல்பட்டு நான் எனது என்ற பற்றில் மயங்கி நெறி திறம்பிச் சென்று கொண்டிருக்கின்ற எம் அனைவரையும் நெறி மாற்றி இருளகற்றி துயிலுனர்த்தி ஞானமுட்டி வழிகாட்டுவன் இப்பாடல்களே. இவற்றை அவ்வக் காலங்களில் ஒதியுனர்ந்து உய்தி அடைவோமாக.

“அன்னா மலையா ணடிக்கமலஞ் சென்றிறைஞ்சும்
விண்ணோர் முடியின் மணித்தொகைவீ றற்றாற்போல்
கண்ணா ரிரவி கதிர்வந்து கார்கரப்பத்
தன்னா ரொளிமழுங்கித் தாரகைக் டாமகலப்
பெண்ணாகி யாணா யலியாய்ப் பிறங்கொளிசேர்
விண்ணாகி மண்ணாகி யித்தனையும் வேறாகிக்
கண்ணா ரமுதமுமாய் நின்றான் கழல்பாடிப்
பெண்ணேயிப் பூம்புனல் பாய்ந்தாடேலோ ரெம்பாவாய்.”

கல்வியின் நோக்கமும் சமுதாயத் தொண்டும்

புதிய வருடம் பிறக்கப் போகிறது. அகில உலகத்திலேயும் வாழுகின்ற தமிழ் மக்கள் விழாவை சிறப்பாகக் கொண்டாடுவார்கள். புதுவருடத்தை முன்னிட்டு இல்லங்கள் தோறும் புதுப்பொலிவும் மகிழ்ச்சியும் நிறைந்து விளங்கும். இத்தினத்திலே அதிகாலையில் ஆண்டவனுடைய ஆலயங்களுக்குச் சென்று வழிபட்டு பின்பு புதுக்கருமங்களை ஆரம்பிக்கும் மரபு மிகப் பழங்காலந்தொட்டு நடைமுறையிலிருந்து வருகின்றது. ஆனால் இந்த விழாவை வெறும் சடங்காக மாத்திரம் கொண்டாடுவதிலும் பார்க்க வாழ்க்கை முறையிலும் பல புதுமைகளையும் நிறைவுக்களையும் ஆக்கிக் கொள்வதற்கு நாம் சங்கற்பம் எடுக்க வேண்டும். அதுவே விழாவின் உண்மையான நோக்கமாகும்.

ஒவ்வொரு சமுதாயமும் தத்தமது மரபைப் பேணி இனத்தைப் பேணி பண்பாட்டைப் பேணி நடப்பதற்கு உதவி புரிவன விழாக்களே. ஆனால் இன்று நம் நாடில் விழாக்கள் மலிந்து விட்டன, விழாக்களின் பயன் குன்றி வருகிறது. எனவே உண்மையான கல்வியின் நோக்கத்தையும் சமுதாயத் தொண்டையும் உணர்ந்து இப் புது வருடத்திலே நாம் சிந்தித்துச் செயலாற்ற வேண்டும்.

புத்தாண்டு என்பது மக்களுக்கு புத்துணர்ச்சியைத் தருவது. புதுவருடத்தை முன்னிட்டு எல்லாவற்றையும் நாம் புதுமையாகச் செய்து கொள்கிறோம். எனவே கடந்த வருடத்தில் விட்ட தவறுகளை புதுவருடத்தில் திருத்திக் கொள்ள வேண்டும். கடந்த காலத்தில் நிகழ்ந்த துங்பங்களையும் வருத்தங்களையும் அது மறக்கச் செய்யும். நல்ல நினைப்பையே உள்ளத்தில் தோற்றுவிக்கும். கடந்த வருடத்தில் நாமாற்றிய பணிகளை புதுவருடத்தில் மேலும் பெருக்கிக் கொள்ள வேண்டும்; சிந்தனையிலும் செயலிலும் புதுமை காண வேண்டும்; நடையிலே புதுமை, உடையிலே புதுமை, நாகரிகத்திலே புதுமை, வீட்டிலே புதுமை மாத்திரம் இருந்தால் அது புத்தாண்டு வாழ்வுக்குரிய நற்பயனை அளிக்காது.

தமிழர் வாழ்விலே பூரணை நாட்கள் சிறப்பாக கொண்டாடப்பட்டன. ஏழாவது நூற்றாண்டிலே அவதரித்த ஞானசம்பந்தருடைய பூம்பாவைப் பதிகத்தில் இத்தனைச் சிறப்பாகக் காண்கிறோம். சித்திரை மாதத்திலே சித்திரை நட்சத்திரத்தோடு பூரணை சர்ந்து வருகிறது. குரியன் முதல் ராசியாகிய மேட ராசிக்கு வருகிறது. இதனாலேயே இம் மாதத்தை வருடத்தின் தொடக்கமாகக் கொள்கிறோம். இம்மாதத்தின் தொடக்கத்தை புதுவருட தினமாகவும் கொண்டாடுகிறோம்.

நமது நல்வாழ்விற்கு வழிகாட்டுவது கல்வி. கல்லுதல் என்பது அகமுதல் என்ற பொருளில் அமைகிறது. உள்ளத்தில் உள்ள மாக்களை நீக்கி தூய்மையாக்குவதற்குத் துணை புரிவதே கல்வி.

“சென்ற இடத்தால் செலவிடா தீதோரீஇ
நன்றின்பால் உய்யப் தறிவு”

என்றார் வள்ளுவர். தீயதன் திற்லையும் நல்லதன் நல்லையும் பகுத்துணர் வைப்பதற்குத் தூண்டுவது கல்வி. அதன் பயன் ஆண்டவனுடைய திருவடியில் நம்மைச் சேர்த்தலில் முடிகிறது. வள்ளுவப் பெருந்தகையும் இதனை விளக்கவே,

“கற்றதனா ஸாய பயனென்கொல் வாஸறிவன்
நற்றாள் தொழாஅ ரெனின்.”

என்று பாடியருளினார். கல்வியின் பயன் கற்றலில் தொடங்கி நிற்றலில் முடியவேண்டும். இடையிலே கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் என்ற முன்று யாடிகளும் அமைந்திருக்கின்றன. இந்தத் தெளிவுதான் சமய வாழ்வுக்கும் சமூக சேவைக்கும் எம்மைச் செலுத்துகிறது. சமுதாயத் தொண்டு என்பது ஆண்டவன் வழிபாட்டை ஒட்டி நிற்பதுதான். தெய்வ நம்பிக்கையில்லா உள்ளத்தில் மனச்சாட்சி வேலை செய்யாது; நீதி உயிர்றுப் போகும்; பண்பாடு புகைந்துவிடும். எனவே வழிபாட்டிற் சிறந்தது சமுதாய நல்லைச் சிந்தித்து செயலாற்றுதலே. இரண்டு வகையிற் கல்வியை நாம் பெறுகிறோம். உலகத்தில் ஏற்படும் அனுபவத்தின் மூலமும் நூல்களின் வாயிலாகவும் பெறுவது ஒருவகை. உள்ளுணர்வின் மூலம் சிந்தித்து அறிவைத் தேடிக் காண்பது இரண்டாவது வகை. இவ்விரண்டுடே சேர்ந்தால் பிறர் நலத்தையே சிந்தனை செய்யத் தூண்டும்; முடிவில் இறை நலத்திற்கு ஆளாக்கும்; தக்கது இன்னது என்றும் தகாதது இன்னது என்றும் பகுத்துணர் வைக்கும். ‘தக்க தின்ன தகாதன இன்னதென் றோக்க உன்னல ராயின் உயர்ந்துள மக்களும் விலங்கே’ என்றார் கம்பர். தக்கனவற்றைச் சிந்திப்பவன், எல்லோரும் இன்புற்றிருக்கவே நினைப்பான்.

“அனைத்துயிரும் ஒன்றென் றேண்ணி
அரும்பசி எவர்க்கும் ஆற்றி
மனத்துளே பேதா பேதம்
பொய்வஞ்சம் கனவு சூது
சினத்தையும் தவிர்ப்பா ராகில்
செய்தவம் வேறொன் றுண்டோ.”

என்றார் ஒரு பெரியவர். நீடிய பினியால் வருந்துவோரைக் கண்டு உளம் நெகிழ்ந்தேன் என்றார் இராமலிங்க வள்ளலார். மனிதன் தோன்றிய காலந்தொட்டே சமயமும் சமூகமும் இணைந்து பினைந்து வந்திருக்கின்றன. சமய வாழ்வுதான் மனிதன் வாழ வேண்டிய வாழ்வு. அது உயிருக்கு

ஒளியையும் பாதைக்குத் தீபத்தையும் உள்ளத்துக்குத் தூய்மையையும் அளிக்கும். தனக்குத் தானே நற்சான்று பகர்வது சமய அனுபவம். இதனால், பேசும் பேச்கும் நினைக்கும் எண்ணமும் ஆற்றும் செயலும் புனிதமடைகின்றன. மக்களுக்குப் பயனுள்ள பணியைச் செய்வதே சமயத்தின் கடமை என்றார் காந்தியடிகள். அவர்களின் கருத்துப்படி இந்துசமயம் என்பது சத்தியத்தைப் பின்பற்றிச் செல்வதற்கு அமைந்த ஒரு மார்க்கமாகும். புத்தரின் அறத்தையும் சைனரின் அகிமிசையையும் யேகவின் தியாகத்தையும் முகமதுவின் புனிதத்தையும் அடக்கியிருப்பது இந்து மதம். கல்வியின் உண்மைப் பயன் பிற உயிர்களிடத்தில் அன்பு செலுத்துதலிலும் தங்கியுள்ளது. அன்பினாலே உலகை ஆட்சி செய்யலாம் என்பதை, புத்தாண்டுத் தினத்திலே நாம் சிந்தையிற் கொள்ள வேண்டும். பாப்பாவுக்கு வாழும் முறைமையை எடுத்துக் காட்டிய பாரதியாரும்,

“உயிர்க் கிடத்தி ஸன்பு வேண்டும்-தெய்வம்
உண்மை யென்று தானிதல் வேண்டும்
வைர முடைய நெஞ்க வேண்டும்-இது
வாழும் முறைமையடி பாப்பா.”

என்று பாடினார். நம் முன்னோர்கள் பரந்த சொல்லும் பரந்த செயலும் பரந்த எண்ணமுழுடையவர்களாய் வாழ்ந்தார்கள். பிற்றைநிலை முனியாது கற்றல் வேண்டும் என்ற கொள்கை அன்றிருந்தது. அறிவுடை ஒருவனை அரசனும் விரும்பினான். சங்க காலத்தில் ஜநாற்றுக்கு மேற்பட்ட புலவர்களை வள்ளல்கள் ஆத்தரித்தார்கள். புலவர் பாடும் புகழையே பெரும் புகழாகக் கொண்டார்கள் மன்னர்கள். புலவர்களும் கேவலம் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகப் பாடினாரில்லை. வேண்டிய நேரங்களில் அறிவுரை நல்கியும் நிதியை எடுத்துரைத்தும் அரசர்க்கு அறிவுரை கொஞ்சத்தினர் புலவர்கள். கல்லியென்பது நீதி, சத்தியம், அறம் என்பவற்றின் சார்பிலே வளர்வதாகும். இன்று கற்றார் மத்தியிலே எத்தனையோ ஊழல்களை நாம் காண்கின்றோம். அதற்கு மாறாகக் கல்லாத பேர்களே மிக நல்லவர்கள் என்று சொல்க்கூடிய நிலையிலும் பலர் வாழ்கின்றனர்.

“எப்பொருள் எத்தனைமத் தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.”

கற்பனவெல்லாவற்றையும் காண்பனவெல்லாவற்றையும்
கேட்பனவெல்லாவற்றையும் உண்மை அறிவுக்குரியன என்று நாம்
கருதிவிடக்கூடாது. நல்லனவற்றையும் அல்லனவற்றையும் பிரித்துனர
வைப்பதே உண்மையறிவாகும்.

இத்தகைய அறிவைக் கொண்டு நாம் ஆற்ற வேண்டிய பணிகள் யாவை? முதலில் எமது குற்றத்தை நாம் உணர்ந்து திருந்திக் கொள்ள வேண்டும். அடுத்தபடியாகத் தன்னலமற்ற முறையில் சமுதாயத்துக்குப் பணி புரிய வேண்டும். இந்தச் செம்மை வாழ்வு தான் இது பேர்த்து வேண்டற்பாலது. இளம்பெரும்வழுதி என்ற அரசன் சொல்வதைக் கவனிப்போம்.

“உண்டால் அம்மீவு வுலகம் இந்திரர்
அமிழ்தம் இயைவ தாயினும் இனதெனத்
தமியர் உண்டலு மிலரே முனிவிலர்
துஞ்சலு மிலர்பிற ரஞ்சுவ தஞ்சீப்
புகழெனின் உயிருங் கொடுக்குவர் பழியெனின்
உலகுடன் பெறினுங் கொள்ளலர் அயர்விலர்
அன்ன மாட்சி யனைய ராகித்
தமக்கென முயலா நோன்றாட்
பிறர்க்கென முயலுக ருண்மை யாதே.”

உலகம் அன்று தொட்டு இன்று வரை வாழ்ந்து கொண்டு வருகிறதென்றால் அதற்குக் காரணம் தமக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளர் ஒரு சிலராவது வாழ்வதாற்றான் எப்பதை அவ்வரசன் எடுத்துப் பாடியதைப் புறநானுற்றிற் காண்கிறோம். இவற்றிலும் பார்க்கத் தமிழனுடைய இலட்சிய வாழ்வுக்கு வேறு என்ன தேவை?

இன்றைய இளைஞர்களே வருங்கால சமுதாயத்தை உருவாக்க வேண்டியவர்கள். அவர்களுக்கு ‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேள்வி’ என்ற மனப்பாங்கு உண்டாக வேண்டும். ‘ஒன்றே உலகம் ஒருவனே தேவன்’ என்ற உயர்ந்த நோக்கு ஏற்பட வேண்டும். ‘நாமிருக்கும் நாடு நமது’ என்ற அமிலானம் இடம்பெற வேண்டும்: எவ்விரும் தன்னுயிர் போல் எண்ணியிரங்கும் அருள்நெறி தோன்ற வேண்டும்.

காலத்துக்குக் காலம் நாயன்மார்களும் அடியார்களும் தோன்றி சமூகப் பணியாற்றினர். பல்லவர் காலத்தில் ஏற்பட்ட பஞ்சத்தைப் போக்கி மக்களைப் பட்டினியினின்றும் காத்தவர்கள் அப்பறும் சம்பந்தருமாவர். மக்களின் உடற் பினியையும் உயிர்ப் பினியையும் போக்க வைத்தியர்களாக அவர்கள் விளங்கினர். விடத்தினால் நலிந்தார்க்கும் நோயினால் மெலிந்தார்க்கும் அடியார்களால் விமோசனம் கிடைத்தது.

இவ்வாறு சமய குரவர்கள் அனைவரும் பொதுப் பணி செய்து உயிர்களின் நல்வாழ்வுக்காக இறைவன் அருளை வேண்டிப் பாடினர். திருமருகலிலே ஞானசம்பந்தப் பெருமான் வணிகப் பெண்ணின் துயர் கண்டு இறைவனை நோக்கிப் பாடினார்.

“சடையாய் எனுமால் சரணீ எனுமால்
விடையாய் எனுமால் வெருமா விழுமால்
மடையார் குவளை மலரும் மருகல்
உடையாய் தகுமோ இவஞ்ன மெலிவே.”

‘பெருமானே, இவ்வாறு புலம்பியழுவது உனக்குச் சித்தமா? உமது திருவருளுக்கு இது தகுமா?’ என்று கேட்டார். உலக சேமமே அடியார் கண்ட இன்பமாகும்.

சமுதாயத்தைப் பொறுத்தவரையில் பெருந் தொண்டாற்றிய மகளிர் பலரை நாம் பெரிய புராணத்திற் காணமுடிகிறது. பெண்மையைப் போற்றிய நாகரிகம் தமிழ் நாகரிகம்; சேக்கிமார் தமிழ் நாகரிகத்தை விளக்க வந்த சைவத் தமிழ்ப் புலவர், அவர் பெண்களுக்கு பெருஞ் சிறப்பளித்துப் பாடியுள்ளார்.

காரைக்காலம்மையார் சமுதாயத்துக்கு வழங்கிய பக்திப் பனுவல்களும் மங்கையங்க்கரசியார் வீட்டையும் நாட்டையும் முடியிருந்த கேட்டைப் போக்கிய செயற்றிறனும் திலகவதியாராற்றிய திருத்தொண்டுகளும் சைவத் தமிழுலகத்தால் மறக்க முடியாதவை. இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த பெண்மக்களை இடைக்காலச் சமுதாயம் போதிய அளவிற் போற்றவில்லை. இதனால் பெண்மக்கள் இழிநிலையடைந்தமேயோடு நாடும் இழிநிலையடைந்து விட்டது. இதனைப் போக்குவதற்குத் துடித்தவர் பாரதி. ‘பெண்மை வாழ்க் கென்று கூத்திடுவோமடா’ என்று உரத்துக் குரல் கொடுத்தார். தமது கவிதைப் படைப்புக்களான புதுமைப் பெண், பெண்கள் விடுதலை, பாஞ்சாலி சபதம் என்பனவற்றில் பெண்ணின் பெருமை பற்றி எடுத்துக் காட்டினார்.

“ஆணும் பெண்ணும் நிகரெனக் கொள்வதால்
அறிவி லோங்கிடில் வையும் தழைக்குமாம்
முணு நல்லறத் தோடின்குப் பெண்ணுருப்
போந்து நிற்பது தாய்சிவ சக்தியாம்
நானு மச்சமு நாய்கட்கு வேண்டுமாம்
ஞானம் நல்லறம் வீரம் சுதந்திரம்
பேணு நற்குடிப் பெண்ணின் குணங்களாம்
பெண்மைத் தெய்வத்தின் பேச்சுகள் கேட்டிரோ.”

சங்கத்துப் பழைமையையும் பாரதியின் புதுமையும் ஒன்றாக மிளிரக் கூடிய பெண் சமுதாயம் உருவாக்கப்பட வேண்டும். அவர்கள் உலக நாடுகளாங்கண்ணாங் சென்று புதுமைகளைக்கொணர்ந்து தாய்நாட்டிற் பரப்ப வேண்டும். மெய்ஞ்ஞானத்தையும் விஞ்ஞானத்தையும் இனைக்க வேண்டும். அதனை நாட்டிலே நன்மை பயக்கும் வழிகள் இடம்பெறச் செய்ய வேண்டும். ஏழைகளின் இருதயங்களே எம்பெருமானின் திருக்கோவில்களாக விளங்குகின்றன. ‘சங் ஏழைக்கு ரொட்டி உருளில் வருகின்றான்’ என்பது மேலைநாட்டுப் பழமொழி. எனவே ஏழைகளைப் போற்றுதல் இறைவனைப் போற்றுதலுக்குச் சமாகும். இவ்வாண்டுத் தொடக்கத்தில் ஏழைகள் பணியை இறை பணியாகக் கொள்வோமாக. நாம் நல்லவர்களானால் நாடு நல்லதாக விளங்கும். அவரவர் உள்ளத்தினுயர்விலே தான் உயர்ச்சியும் தங்கியுள்ளது. அந்ப் செயல் புரிந்து வெற்றி பெறுவதிலும் பார்க்கப் பெருஞ் செயலாற்றித் தோல்வி காணினுந் தவறில்லையன்றோ.

“கான முயலெய்த அம்பினில் யானை
பிழைத்தவேல் ஏந்தல் இனிது.”

என்றார் வள்ளுவப் பெருந்தகை, சிறுவர்களாயினும் பெரியவர்களாயினும்

பெருநோக்கு உடையவர்களாக வாழப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும். கற்பன கற்று நிற்க வேண்டும். ஆன்றலிந்தடங்கிய கொள்கைச் சான்றோரைப் போற்ற வேண்டும். பழுமையின் அத்திவாரத்திலே புதுமையை எழுப்ப வேண்டும். பெண்மக்கள், சமூகத்திற் பெரும்பணியாற்றிப் பேரிடம் வகிக்க வேண்டும். வாழ்க்கை வளம் எல்லோர்க்கும் சமமாக வாய்க்க வழிகாண வேண்டும். மற்றும் அறிவிலே தெளிவும் நெஞ்சிலே யுறுதியும் அகத்திலே அன்பும் குடிகொள்ள வேண்டும். நாளைவரும் நன்னாள் - நமக்கும் நாட்டுக்கும் பொன்னாள். வாழ்க்கை நெறியை ஆத்மீக அடிப்படையிலே வகுத்துக் கொள்கின்ற திருநாள் இது. இந்நாளினைத் தொட்டு இந் நாட்டு மக்களைவரும் இனிய வாழ்வும் ஒற்றுமையுனர்ச்சியும், புதுமை மலர்ச்சியும் பெற்று வாழ்க வாழ்கவென்று மனமார வாழ்த்தி அமைகின்றேன்.

“எல்லோரும் இன்புற் றிருக்க நினைப்பதுவே அல்லாமல் வேறொன் றறியேன் பராபரமே.”

[புத்தாண்டு வைப்பத்தை முன்னிட்டு 13-4-71ல் மலேசியா வானோலியிற் பேசிய பேச்சு]

ஆறுமுகநாவலர் சிந்தனைத் திறன்

“நல்லைநக ராறுமுக நாவலர் பிறந்திலரேற்
சொல்லுதமி மூங்கே சுருதியெங்கே-எல்லவரும்
ஏத்துப்பா ணாகமங்க ளாங்கேப்ர சங்கமெங்கே
ஆத்தனறி வெங்கே யறை.”

அறிஞர்களாற்றான் ஒரு நாடு பெருமையடைகிறது. சோக்கிறற்றீஸ் தோன்றியதால் கிரேக்க நாடு நினைவில் வருகிறது. ஆபிரகாம் லிங்கனால் அமெரிக்கா பெருமையடைகிறது. சுவாமி விவேகாநந்தரால் பாரத நாடு போற்றபடுகிறது. அதேபோல் நாவலர் பெருமானால் யாழ்ப்பாணம் பெருமையடைகிறது. அவர் அவதரித்த காலம் யாழ்ப்பாண மக்கள் உண்மை அறிவிழந்து போலியில் மயங்கி அநந்தியாட்சிக்கு அடிமைப்பட்டிருந்த ஒரு காலமாகும். இந்தச் சூழ்நிலையிலே சிந்தத்துச் செயலாற்றினார் நாவலர் பெருமான். அவரெண்ணம் விரிந்து தாய்நாட்டிற்கும் சேய்நாட்டிற்குமிடையில் பேரினைப்பையேற்படுத்தியது. சைவத்தையோ தமிழழையோ தனித்தனி வளர்ப்பது இயலாததென்று கண்டு இணைத்து ஒன்றாய் வளர்க்க வழிகாட்டினார். தானே வளர்த்துங் காட்டினார். இத்தகைய மகத்தான பணிபுரிந்த பெருமானுக்குச் சென்ற நூற்றாண்டிற் சைவ உலகம் பாராட்டைத் தெரிவித்தது. அவருடைய நூற்றாண்டு விழாவையொட்டி ஈழத்தில் சிறப்பு மகாநாடுகள் நடைபெற்றன. அன்னாரின் உருவச்சிலை அழகுக் கோலத்துடன் திருவுலாச் செய்யப்பட்டு யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரில் நிறுவப்பட்டது. சென்ற நூற்றாண்டில் அவர்களாற்றிய சேவையைச் சைவத் தமிழ் மக்கள் என்றுமே மறக்க முடியாது.

கருவிலே திருவுடையாராக அவதரித்த ‘நாவலர்’ அவர்களுடைய பிள்ளைத் திருநாமம் ஆறுமுகம் என்பது. இவர்களின் முன்னோர்கள் சைவப்பற்றும் சீவகாருண்யமும் உடையவர்கள். அவர்களில் ஒருவரான ஞானப்பிரகாசர் என்பவரே பக்க கொலைக்கு அஞ்சி இரவோடிரவாக யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு இந்தியாவுக்குச் சென்றவராவர். அங்கு சிதம்பரத்தின் கண்ணே எழுந்தருளியுள்ள தில்லையம்பலவரை வணங்கித் தமது மரபில் ஒரு சற்புக்திரர் தோன்றி இந்த நிட்டிரே நிலையை நீக்கிச் சைவ மக்களுக்கு விமோசனமளிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார். அவ் வழிபாட்டையேற்றுக் கொண்ட இறைவனருளினாற்றான் ஆறுமுகம் 1822இல் நல்லை நகரிலே அவதரித்தார். இளமையிலேயே மேதாவிலாசமுடையவராயும் சுர்ந்த மெய்ஞ்ஞானமுடையவராயும் விளங்கினார். தந்தையார் கந்தப்பிள்ளை சிறந்த அறிஞர்; கலைப்பிரியர். அவர் பாடிக் குறையிலே விட்டுச் சென்ற நாடகத்தை ஆறுமுகம் ஏழாம் வயதிலேயே பூர்த்தி செய்தார். வடமொழி, தென்மொழி,

ஆங்கிலம் ஆகிய முழுமொழிகளையும் ஜயந்திரிபறக் கற்றார்.

அன்று ஆங்கிலக் கல்வி கற்கும் வாய்ப்பு மினெண்ரிமாருடைய கல்வி ஸ்தாபனங்களிலேயே கிடைத்தது. அங்கேயே சேர்ந்து ஆங்கிலக் கல்வியைக் கற்று வித்தகத் தன்மையைப் பெற்றதுமன்றித் தமிழ்ப்பண்டிதராகவும் அங்கு கல்வி கற்பிக்க அமர்த்தப்பட்டார். இதே காலத்தில் பார்சிவல் துரையினுடைய பாராட்டு அவருக்கு நிர்மபக் கிடைத்தது. விலிலிய நூலைத் தமிழிலே மொழிபெயர்க்கும் பணியில் பெரும் குழுத்திட்டினார். இதனால் கிறீஸ்தவர்களும் இவருடைய வித்துவத்தைப் போற்றினார்கள். பார்சிவல் பாதிரியார் அவர்கள் தமக்குத் தமிழ் கற்பிக்குமாசானாக நாவலர் அவர்களை ஏற்றுக் கொண்டார்.

தமிழ் இலக்கண இலக்கிய நூல்களையும் வேதாகம புராணங்களையும் கசடறக் கற்ற சிறப்பினால் பிழையற எழுதவும் நன்றாகப் பேசவும் ஆற்றலுடையவரானார்; இவருடைய பேச்சாற்றலை வியந்த திருவாவடுதுறை மகா சந்திதானமவர்கள் கற்றாரவைக்கண் ‘நாவலர்’ என்ற பட்டத்தைச் சூட்டிக் கொரவித்தார்கள்.

“ஆர்த்தசபை நாற்றோருவர் ஆயிரத்தொன் றாம்புலவர் வார்த்தைபதி னாயிரத் தொருவர்”

என்று சொல்வது வழக்கம். வாக்கு வன்மை சாதாரணமாக எல்லோர்க்கும் கிடைக்கும் பேறு அல்ல; நாவன்மை மிகக் நாவலர் அவர்கள் சென்ற நாற்றாண்டில் ‘பிரசங்கம்’ என்ற நிகழ்ச்சியை ஆலயங்களிற் தொடக்கி வைத்தார். அன்று பாலர் முதல் விருத்தர் வரையிலும் பண்டிதர் முதல் பாமர் வரையிலும் இவர் சொற்பொழிவுகளைக் கேட்டுப் பயன்தெந்தனர். நாற்றுக் கணக்கான நால்களை விழுந்து விழுந்து பதித்தாலும் அவற்றிலுள்ள கருத்துகள் பலர் மனதிற் பதியமாட்டார். இக் குறைபாட்டை ஒரளவு சொற்பொழிவுகளால் நீக்கலாமென்பதை நாவலர் பெருமான் செய்து காட்டினார். வேதாகம உண்மைகளையும் புராண சாரங்களையும் விளக்கி, சிவநெறியின் தொன்மையும் சிவ பரம்பொருளின் பேரருட்டிறனும் விளங்கச் சொன்மாரி பொழுந்தவர் இவர். இவருடைய சொற்பொழிவில் பக்தி, வீரம், சோகம், நகைச்சுவை, வியப்பு யாவும் ஒருங்கு கலந்து மிளிகும். இவருடைய விரோதிகளும் தம் பகை மறந்து கைக்கட்டி வாய்ப்புதைத்து வாளாவிருந்து பிரசங்கங்களைக் கேட்டனரென்பதை நாமறிகிறோம்.

“சொல்லவல்லன் சோர்வில னஞ்சா னவனை இகல்வெல்லல் யார்க்கு மரிது.”

என்றார் வள்ளுவர். சைவமென்னும் பயிரை வளர்க்கப் பிரசங்கமென்னும் மழையைப் பெய்கிக்க வேண்டும் என்பது தான் அவர் கண்ட புதுவழி. இதன்படி வெள்ளிக்கிழமைகள் தோறும் யாழ்ப்பாணத்து வளன்னார் பண்ணைச் சிவன்கோவிலில் பிரசங்கம் செய்துவந்தார். இவரது பிரசங்கத்தால் நன்மையடைந்தோர் மிகப்பலர். ஆனால் சொல்லுதலெனிது; சொல்லியபடி நடப்பது தான் மிகவரிது என்பர். நாவலரவர்களோவென்றால் தான் எதனை

அனுட்டித்தாரோ அதனையே மற்றவர்களுக்குச் சொன்னார். மாமிச் போசனமும் மதுபானமும் மனிதனை அரக்கணாக்குவது என்பதை அழுத்தந் திருத்தமாக எடுத்துக் காட்டி விளக்கினார். இதனைக் கேட்டு மனந்திருந்திய பலர் அத்தீய பழக்கத்தைக் கைவிட்டனர். வீணாரோடு கூடித்திரிந்து தமது நேரத்தை அவப்பொழுதாகக் கழித்த பலர் இவர் சொற்பொழிவுகளைக் கேட்பதிலே காலத்தைப் பயனுடையதாக்கினர். ஏறக்குறைய முப்பது ஆண்டுகள் இவர் தொர்ந்து பிரசங்கங்கள் செய்தார். தமிழகத்திலும் சைவப் பிரசங்கங்கள் பலவற்றை யாற்றியபோது சித்தாந்தத் தெளிவையும் செந்தமிழ் நடையையும் பக்திச் சிறப்பையும் ஒருங்கே கண்டு பலர் வியந்தனர். இவருடைய பேச்சில் இலக்கண வழக்கள் மருந்துக்குமில்லை. சொற் பஞ்சமின்றி எவருக்கும் விளங்கப் பேசும் ஆழ்றல் அக்காலத்தில் வேறொரிடமும் காணமுடியாமலிருந்தது.

நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டியபோதும் உன்பாடல் குற்றமே குற்றமென்று எடுத்துக் கூறிய நக்கீர் பரம்பரையில் வந்தவர்தான் நமது நாவலர் பெருமான். குற்றங்கண்ட வழி எவரையும் கண்டித்துப் பேசுந் தன்மை இவருக்குண்டு. ஆனால் கண்டிக்கப்பட்டோர் திரும்ப இவரை எதிர்த்துப் பேசியதே கிடையாது. ஏனெனில், அழகும் சாதுரியமும் அமைந்த அவரின் கண்டிக்கும் முறையில் அவர்கள் அடங்கியிருந்தனர். இதனால் கேட்பவர் யாவரும் மதுவுண்டு மயங்கும் மதுகரமொப்ப மயங்கவிடுவர். சைவத்தை இழித்தும் பழித்ரிமார் போதனை செய்தனர். அதனை ஏற்று அடிமை வாழ்வைப் பல தமிழ் மக்கள் “மேற்கொண்டு சிறிய சலுகைகளை நோக்கிப் பெரியதோர் பண்பாட்டை இழந்து நின்றனர். இவர்களை ஆணித்தரமான முறையிற் கண்டித்தார் நாவலர். இதனாற் பாதிரிமார் வாயடைத்ததுமல்லாமல் நெறிமாறிய தமிழரும் சைவத்துக்குத் திரும்பினர். இதேநேரத்தில் நாவலரைப் பலர் எதிர்த்ததுமுண்டு. எந்த எதிர்ப்பின் மத்தியிலேயும் “சிவனுண்டு பயமில்லை” யென்று வாழ்ந்தார் நாவலர்.

அடுத்து அவருடைய எழுத்துப் பணியைக் கவனிப்போம். கிறீஸ்தவ குருமார்கள் தமது மதத்தைப் போதிப்பதற்கும் பரப்புவதற்கும் எவ்வாறு பிரகரங்களை வெளியிட்டார்களோ அவ்வாறே சைவத்தைப் பரப்புதல் நலமெனக் கண்டார் நாவலர். திருமுறைகளின் சாரத்தையடக்கியும் சைவ சித்தாந்த உண்மைகளை விளக்கியும் பாலபாடம், சைவவினாவிடை முதலிய நூல்களை எழுதி வெளியிட்டார். செய்யுள் நடையில் இருந்த பெரிய புராணம், திருவிளையாடற் புராணம், கந்த புராணமென்பவற்றை வசன நடைக்கு மாற்றினார். அடியார் பெருமையையும் திருத்தொண்டின் மகிழமையையும் விளக்கி பெரிய புராண சூசனம் என்ற நூலை ஆக்கினார். சிவாலய வழிபாட்டு முறைகள் இவர் நூல்களால் மிகத் தெளிவாக்கப்பட்டன. நன்னாற் காண்டிக உரை, இலக்கணச் சுருக்கம் என்பனவும் உயர்தர வகுப்பு மாணவருக்கேற்ற முறையில் வெளியிடப்பட்டன. ஏடுகள் பலவற்றையும் துருவி ஆராய்ந்து திருக்கோவையார் முதலிய பழந்தமிழ் நூல்களைப் பதிப்பித்த பெருமையும் இவரையே சாரும். நாவலர் பதிப்பு ஒன்றே பிழையில்லாத பதிப்பு என்று பெயர் அன்றும் இன்றும் நிலவுகின்றது. தமிழில் இனிய வசன நடையைத் தொடக்கி வைத்த பெருமையும் நாவலருக்கே உண்டு.

“அன்னநடை பிடியினடை அழகுநடை
 யல்லவென அகற்றி அந்நாட்
 பன்னுதமிழ்ப் புலவரிடம் செய்யுணடை
 பயின்றதமிழ்ப் பாவை யாட்கு
 வன்னநடை வழங்குநடை வசனநடை
 எனப்பயிற்றி வைத்த ஆசான்
 மன்னுமருள் ஆறுமுக நாவலன்றன்
 ஒழுக்கநடை போல வழி.”

என்று பாராட்டினார். யாழ்ப்பாணத்து நாவாலியூர்ச் சோமகந்தரப் புலவர், இன்னும் “வசன நடை கைவந்த வல்லாளர்” எனவும் போற்றப்பட்டார். தமிழ் வசன நடைக்குப் புதுவடிவும் கொடுத்தோட்டமையாது தரிப்புக் குறிகளையுமிட்டு புதுமை செய்தார். முதன் முதல் இப்பணியில் ஈடுபட்டவர் இவரே. சொற்களையோ சொற்றொடர்களையோ வசனங்களையோ பிழையின்றி எழுதுவதிலும் பதிப்பிப்பதிலும் இவருக்கு நிகர் இவரே.

சைவத்துக்கும் தமிழுக்கும் அரும்பணியாற்ற வேண்டுமானால் அச்சுக் கூடங்களை அமைத்து நூல்களை வெளியிட வேண்டுமென்றும் பாடசாலைகளைத் தாபித்து இலசவக் கல்வி அளிக்கப்பட வேண்டுமென்றும் அவருடைய சிந்தனையில் பட்டது. இதற்கான நிதியை தீர்ட்டுவதிலும் பெரும்பாடு பட்டார். அயரா உழைப்பின் பெயரால் வண்ணார் பண்ணையிலும் சிதம்பரத்திலும் வித்தியாசாலைகளை அமைத்து அச்சுக் கூடங்களையும் நிறுவினார். இறைவனருளால் அவ்வப்போது இதற்காய பண உதவி கிடைத்தது. 1850ம் ஆண்டு முதன் முதல் இலசவக் கல்வியைத் தொடக்கி அளித்த மகான் நாவலர் அவர்களோ. இந்த நிறுவனங்களின் மூலம் வருடாவருடம் தமிழையும் சைவத்தையும் முறையாகப் போதிக்கக் கூடிய போதகாசிரியர்கள் பலர் தோன்றினர். இன்றும் அந்த கல்விப் பரம்பரையிலே வந்த ஒரு சிலரே இப்பணியில் உழைத்து வருகின்றனரென்றால் அதில் மிகையொன்றுமில்லை. அவராக்கிய நிறுவனங்கள் இன்றும் பெரும்பணியாற்றி வருவது கண்கூடு.

நாவலர் பெருமானை, சென்ற நூற்றாண்டிலே நம்நாட்டிலே அவதரித்த வீந்தாம் குரவர்’ என்று பலரும் போற்றுவார். இதனால் வருடாவருடம் மார்கழித் திங்களில் இவருடைய குருபூசை விழா மிகச்சிற்பாகக் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றது. இலங்கையிலிருந்து வந்து மலாயா நாட்டிலும் சிங்கபூரிலும் பணியாற்றும் சைவ சங்கமும் இவ்விழாவைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடி வருவதை அறிந்து மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இந்நாட்டு இளஞ் சந்ததியினருக்கு நாவலர் எழுதிய சைவவினாவிடை முதலிய நூல்கள் கற்பிக்கப்பட வேண்டும். இன்று வெண்ணீரு பூசோவார், விரதம் அனுட்டிப்போர், திருவிழா எடுப்போர், பிரசங்கம் செய்வோர், புராண படனம் ஆற்றுவோர் யாவரும் நாவலர் ஜயா அவர்களின் வழியையே பின்பற்றிச் செல்கின்றனர். அவரே எமக்குக் குரு. அவர் நால்வர் வழியில் நின்றதுமருளி நிற்கவும் எமக்கு வழி காட்டினவர். அவருடைய சமய முறையைப் பற்றி மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் கூறுகிறார்.

“கருள்விரவு தலைக்கழிக்கும்
கண்மணியும் வென்னீறும்
பொருள்விரவும் ஜந்தெழுத்தும்
பொருளாகக் கொண்டுவப்போன்
தெருள்விரவி சுத்தசைவ
சித்தாந்தப் பெருஞ்செல்வன்
அருள்விரவு பரவுகழ்
ஆறுமுக நாவலனே.”

நமது நால்வர் பெருமக்களும் இதே வாழ்க்கையையே வாழ்ந்தார்கள்; சைவத்தை நிலைநாட்டினார்கள்; திருமுறைகளைத் தந்தார்கள்; சிவாலய தரிசனம் செய்தார்கள்; மறுசமயத்தின் தாக்குதலைத் தடுத்தார்கள். அரசியல், சமுதாயம் என்பவற்றிற் புகுந்து ஆகும் நெறிக்கு வழிகாட்டினார்கள். இதே வரிசையில் பெரும்பணியாற்றியவர் நாவலர் ஜயா அவர்கள். பெரும் பஞ்சம் சென்ற நூற்றாண்டில் எமது யாழ்ப்பாணத்தில் ஏற்பட்டது. அதனைப் போக்குவதற்கு கஞ்சித் தொட்டித் தருமம் ஒன்றை ஏற்படுத்தினார். இதனால் பலர் பட்டினி தீர்ந்து நலமடைந்தனர். நாட்டிலே கொடிய கொள்ளை நோய் தோன்றி மக்களுயிரை வதைத்த போது உடனடியாக அதனை அரசியலார்க்கு அறிவித்து ஆவன செய்து நாட்டு நலனைப்பேணி மக்களுக்கு வாழ்வு கொடுத்தார். தமிழ்ப் பெரும் தலைவராக சேர்.பொன்.இராமநாதனை சட்டசபைக்கு அனுப்பி வைத்தார். இவ்வாறு மகத்தான் சமுகப் பணிகளாற்றி சமுதாய நலனைக் கண்ணும் கருத்துமாக பேணியவர் அவர். அவர்கள் வழியிலே நாமும் சிறிது சென்று சைவத்தையும் தமிழழும் பேணி நாட்டு மக்கள் உள்ளத்திலே தூய வாழ்வை நிறுவுவதற்கு வழி காண்போமாக.

“ஆனார் னில்லைப் புகலியர் கோனில்லை அப்பணில்லைச்
சீருரு மாணிக்க வாசக னில்லைத் திசையளந்த
பேருரு மாறு முகநா வலனில்லைப் பின்னிங்கியார்
நீருரும் வேணியன் மார்க்கத்தைப் போதிக்கும் நீரமையரே.”

ஆலயம் அவசியமா?

“திருக்கோயி வில்லாத திருவி ஹரும் திருவெண்ணீ றணியாத திருவி ஹரும் பருக்கோடிப் பத்திமையாற் பாடா ஷரும் பாங்கினொடு பலதளிக் ஸில்லா ஷரும் விருப்போடு வெண்சங்கம் ஊதா ஷரும் விதானமும் வெண்கொடிப் மில்லா ஷரும் அருப்போடு மலர்பறித்திட் டுண்ணா ஷரும் அவையெல்லாம் ஊரல்ல அடவி காடே.”

ஒரு நாமம் ஒருஞுவம் ஒன்றுயில்லா இறைவனுக்கு ஆயிரம் திருநாமம் குடிப் போற்றிய நாம் ஆயிரந் திருக்கோயில்களையும் எழுப்பி வழிப்பட்டிருக்கிறோம். சைவசித்தாந்தத்திலே உருவு வழிபாடு முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகிறது. உருவமற்ற எதனையும் நாம் உள்ளத்தால் நினைக்க முடியாது. ஒன்றியிருந்து நினைப்பதற்கு ஏதோ ஒரு உருவம் உள்ளத்தில் பதியப்பட வேண்டும். இந்த நோக்கத்துடனேயே பல்லாயிரக்கணக்கான திருக்கோயில்கள் நம்நாட்டில் எழுந்தன. ‘எங்கும் நிறைந்த இறைவனை ஏன் ஒரு குறுகிய இடத்தில் வைத்து சிறை செய்ய வேண்டும்’ என்று சிலர் கேட்கிறார்கள். ஆண்டவன் எங்கும் நிறைந்திருந்தாலும் அவனருளை நாம் பெறுவது போன்ற உணர்வை எழுப்புகின்ற இடம் ஆலயந்தான். காற்று எங்கும் நிறைந்திருந்தாலும் வெப்பமும் புழக்கமும் மிகுந்த சில நேரங்களில் அதனைப் போக்க விசிறி கொண்டு காற்றை வாங்கிக் கொள்கிறோம். இந்த விசிறி போல் எமது மல வெப்பத்தை அகற்றி அருள் நிலைத் தர ஆலயங்கள் அமைந்துள்ளன. சிவஞானபோதம் பன்னிரண்டாம் குத்திரம்:

“செம்மலர் நோன்றாள் சேர லொட்டா
அம்மலங் கழிது அன்பரோடு மரிது
மாலற நேய மலிந்தவர் வேடமும்
ஆலயந் தானும் அரனைத் தொழுமே”

என்பதாகும். சிவனடியார்களையும் சிவாலயத்தையும் சிவனைவே கண்டு தொழ வேண்டும் என்று காட்டியுள்ளார் மெய்கண்டார். கல்லானாலும் விக்கிரகங்கள் சிவனை நினைப்பட்டும். சீவன் முத்தர்களுக்கும் உடம்பு விடும்வரை ஆலய வழிபாடு முக்கியமென்று வற்புறுத்தப்படுகிறது. பக்தி நிலையை எழுப்புகிற தன்மை திருக்கோயில்களுக்கு உண்டு. இந்த நிலையே எம்மை ஆண்டவன் திருப்பாதங்களில் இணைக்கின்றது.

முன்று இடங்களில் நாம் இறைவனைச் சிறப்பாகக் காணமுடியும். அடியார் வேடத்திலும், உலோகம் கருங்கல் ஆனவற்றாலான வடிவங்களிலும், மந்திரி ஒலியிலும் நாம் உணரும் வாய்ம்பைப் பெறுகிறோம். ‘கருங்கல்லில் கடவுளைக் காணலாமா?’ என்று இளைஞர்களிற் பலர் இன்று கேட்கிறார்கள்.

சடப்பொருள்களுக்கெல்லாம் விஞ்ஞானி சக்தி கொடுத்து இயங்க வைக்கிறானேன்றால் ஏன் விக்கிரகங்களுக்கூடாக மந்திரங்களால் சக்தியை எழுப்ப முடியாது? நம்பிக்கையிலே தான் எங்கள் சமய வாழ்வு தங்கியிருக்கிறது. சமயாசாரியார்கள் விஞ்ஞானத்தையும் அறிந்தே இருந்தார்கள். ஆனால் அதனையும் மெய்ஞ்ஞானக் கண்ணாலேயே கண்டார்கள். கானுங்கின் பொருள்களிலெல்லாம் கடவுளையே கண்டவர்கள் நமது மெய்யடியார்கள். சந்திரனைக் காணும்போது, குழந்தைக்கு விளையாட்டுப் பந்து போலும், யானைக்குக் கவள உணவு போலும், காதலனுக்கு காதலியின் வதனம் போலும், விஞ்ஞானிக்கு வானத்து மண்டலம் போலும் புறக்காட்சி மட்டும் புலப்பட மெய்ஞ்ஞானியே அகக் கண்ணால் ஆண்டவனாகக் காண்கிறான். ஞானிகளுக்கு பார்க்குமிடமெல்லாம் பரமனே தெரிவான். அதனால் கல்லிலேயும் கடவுளைக் கண்டு காட்டினார்கள்.

ஆலயம் என்பது தொழுபவர் நெஞ்சில் மாத்திரமல்ல, உண்மையான பெருமையும் புனிதமும் கொண்டு விளங்க வேண்டும். ஒருகாலத்தில் தென்பாண்டி நாட்டிலே அரசாட்சி செய்த பராக்கிரம பாண்டியன் தான் கட்டியெழுப்பிய தெங்காசி விகவநாத கோயில் கல்வெட்டில் பின்வருமாறு எழுதினான்:

“ஆரா யினுமிந்தத் தெங்காசி மேவும்பொன் னாலயத்து வாராத தோர்குற்றம் வந்தாலப் போதாங் குவந்துஅதனை நேராக வேயோழித் துப்புரப் பார்களை நீதியுடன் பாரா ரறியப் பணிந்தேன் பராக்கிரம பாண்டியனே.”

தான் கட்டியெழுப்பிய ஆலயத்தில் ஏதாவது பழுது ஏற்பட்டால் அதனை திருத்திலிப்பவர் கால்கள் தன் தலைமேலென என்று வெளியிட்டான் அரசன்.

இனி, ஆலயங்கள் தோன்றிய வரலாற்றைக் கவனிப்போம். ஆதியிலே மனிதன் பகுத்தறிவினரிக் காட்டிலே திரிந்து கொண்டு இலை தழைகளைக் காட்கனிகளை உண்டு வாழ்ந்தான். தனக்கு உதவுவனவற்றை முதலில் வணங்கினான். காலங்கு செல்லச் செல்ல கடவுள் அன்பு தானே உதித்தது. இதன் பயனாக ஆலயங்கள் எழுந்தன. ஆண்டவனும் அடியார்க்கெளியனாய்க் காட்சி கொடுத்தான். பூசலார் நாயனார் என்பவர் இறைவனுக்குத் தன் உள்ளத்திலேயே கோயில் கட்டினார், அதற்குக் குடமுழுக்குச் செய்யவும் ஒரு நாட் குறித்துவிட்டார், அதேநாளில் கழற்சிங்கள் என்ற அரசனும் தான் புறத்தே கட்டிய கோயிலில் சுவாமியைப் பிரதிட்டை செய்ய நிச்சயித்திருந்தான். ஆனால் எம்பெருமான் பூசலாரின் உள்ளக் கோயிலில் எழுந்தருள விரும்பிக் கழற்சிங்களுக்கு கணவிலே உணர்த்துகின்றார்.

“நின்றவூர்ப் பூச ஸன்பன்

நெடுதுநாள் நினைந்து செய்த
நன்றுநீ டால யத்து
நாளைநாம் புகுவோம் நீஇங்கு
ஒன்றிய செயலை நாளை
ஒழிந்துபின் கொள்வாய் என்று
கொன்றைவார் சடையார் தொண்டர்
கோயில்கொண் டருளப் போந்தார்.”

கழற்சிங்கன், உயிர் தங்குவதற்கு உடம்பும் ஜம்புலன்களும் அமைந்துள்ளவாறு போல எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருளுக்கு புத்தே ஒரு கோயில் கட்டி உருவகம் செய்தான்.

“உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம்பு ஆலயம்
வள்ளல் பிரானார்க்கு வாய்கோ புரவாசல்
தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம்
கள்ளப் புலஸனந்தும் காளா மணிவிளக்கே.”

இந்தத் தத்துவ அடிப்படையில் தமிழகத்தில் எழுந்த கோயில்கள் எண்ணில்லாதன. சங்கமருவிய காலத்தில் எழுந்த சிலப்பதிகாரத்தில்,

“பிறவா யாக்கைப் பெரியோன் கோயிலும்
அறுமுகச் செல்வேள் அணிதிகழ் கோயிலும்
வால்வளை மேனி வாவியோன் கோயிலும்
நீல மேனி நெடியோன் கோயிலும்.”

என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. அப்பர் கவாமிகளால் ஏழாம் நூற்றாண்டில் பாடப்பட்ட திருத்தாண்டகத்தில்,

“பெருக்காறு சடைக்கணிந்த பெருமான் சேரும்
பெருங்கோயில் எழுபதினே டெட்டும் மற்றுங்
கரக்கோயில் கடிபொழில்குழ் ஞாழற் கோயில்
கருப்பறியல் பொருப்பனைய கொகுடிக் கோயில்
இருக்கோதி மறையவர்கள் வழிபட் தேத்தும்
இளங்கோயில் மணிக்கோயில் ஆலக் கோயில்
திருக்கோயில் சிவனுறையுங் கோயில்...”

எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

பல்லவர் காலத்திலும் சோழர் காலத்திலும் அநேக திருக்கோயில்கள் எழுந்தன. இவற்றில் மிகச்சிறந்த சிற்பக் கலைக்குத் தஞ்சையும் இராசேஸ்வரமும் எடுத்துக் காட்டாக விளங்குகின்றன. அங்கு அமைந்த தெய்வத் திருமேனிகள் நுண்மை வாய்ந்தவையாகும். தென்னாட்டிலுள்ள சிற்பச் செல்வத்தை வேறொங்கும் காண

முடியாது. கல்லும் கவிசொல்லும் தன்மை இந்த ஆஸயங்களிலே தான் உண்டு. அடுத்தபடியாக நாயன்மார்கள் கண்ட திருக்கோயில்களையும் திருக்கோயில் மகிழ்ச்சையும் கவனிப்போம்.

மணிவாசகப் பெருமான் திருப்பெருந்துறையில் இருந்து புறப்பட்டு தொழுத கை தலைமேற் கொண்டு துஞ்சுப் புண்ணீரில் மூழ்கியவாறு சென்றார்.

ஆட்கொண்ட பெருமானுடைய திருக்காட்சியைக் காண அவாவினார்.

‘தேடிற்றிலேன், சிவன் எவ்விடத்தான் யார் கண்டனர்’ என்று கேட்டுக் கொண்டே சென்றார். பக்தி வயப்பட்ட நிலையிலே திருக்கழுகு குன்றத்திலே அவருக்குக் காட்சி கிட்டியது. உள்ளத்திலே அமைதியை ஏற்படுத்திக் கொண்டு பாடினார்.

“மலங்கி னெங்கண்ணில் நீரை மாற்றி
மலங்கே டுத்த பெருந்துறை
விலங்கி னெங்வினைக் கேட னெந்தினி
மேல் விளைவ தறிந்திலேன்
இலங்கு கின்றநின் சேவ டிகள்
இரண்டும் வைப்பிட மின்றியே
கலங்கி னெங்கலங் காம லேவந்து
காட்டி னாய்கழுகு குன்றிலே”

இங்கேயும் ஒரு தலத்திலேயே இறைவன் காட்சி கொடுத்தமையையே எடுத்துக் காட்டினார். ‘தில்லைக்கு வா’ என்று எம்பெருமான் அருளியதும் ஆஸயத்தின் முக்கியத்துவத்தை எமக்குக் காட்டுகிறது.

சிவானந்தத்தில் தினைத்தவர்களாக இருந்த போதிலும் நாயன்மார்கள் ஒரே இடத்தில் இருந்தபடியே இறைவனை வணங்காமல் பல ஆலயங்களுக்கும் யாத்திரை செய்தனர். அவ்வத்தலங்கள் மீது பாடல்கள் பாடினார்.

நம்பியாருரருக்கு முதலில் இறைவன் தனது இருப்பிடம் ஒரு கோயிலாகவே காட்டி மறைகிறார்:

“பொருவரும் வழக்கால் வென்ற புண்ணிய முனிவ ரேந்ற்
பெருமைசேர் பதியே யாகப் பேசிய தெவ்வுர்?”

என்று நம்பியாருரர் தன்னைத் தடுத்தாட் கொண்ட மறையவரை கேட்ட போது அவரும், ‘ஒருவரும் அறிப்ராகில் போதும் என்று திருவருட்டுறையே புக்கார் கண்டிலர் திகைத்து நின்றார்’ என்று பெரிய பூரணம் கூறுகிறது. சிறப்பாக ஆண்டவன் உறையும் இடம் ஆஸயம் என்பதை இறைவனே காட்டியருளினார்.

ஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருத்தோணிபுரக் கோபுரத்தைச் சுட்டிக்காட்டி, ‘பிடுடைய பிரமாபுரமேலிய பெம்மான் இவனன்றே’ எனப்பாடி தனக்குப் பால் தந்த பிரானை காட்டியருளியதும் ஆஸயத்தின் முக்கியத்துவத்தைக் காட்டுகிறது அன்றோ. அதுவுமன்றி தமிழ் நாட்டின் மூலைமுடுக்குகள் தோறும் சென்று நாளும் இன்னிசையால் அவர் தமிழ் பரப்பி மக்களின் உள்ளத்திலே சமயப்

புத்துணர்ச்சியை ஏற்படுத்தினார். அக்காலத்திலே ஆலயங்கள் பள்ளிகளாகவும் அன்சாலைகளாகவும் சமூக உறவை உண்டாக்கும் பொதுத் தாபனங்களாகவும் இயங்கின. திருவீழிமிழலையிலே நூனசம்பந்தரும் நாவுக்கரசரும் சென்றிருந்த போது நாட்டிலே பஞ்சம் ஏற்பட்டிருந்தது. அதனை நீக்குவதற்காக இறைவனை வணங்கி படிக்காக பெற்றனர். நாட்டின் பஞ்சத்தைப் போக்கினர். இவ்வாறு ஏழாம் நூற்றாண்டில் ஆலயங்கள் பெரும் சேவை செய்யும் நிலையங்களாக விளங்கின. திருநாவுக்கரசர் தில்லைக்குச் சென்று வணங்கிய போது அம்பலவனின் திருக்குறிப்பை கண்டு எமக்குக் காட்டுகிறார்.

“ஒன்றி யிருந்து நினைவின்கள் உந்தமக்கு ஊனமில்லைக் கன்றிய காலனைக் காலாற் கடிந்தான் அடியவர்க்காய்ச் சென்று தொழுமின்கள் தில்லையுட் சிற்றம் பலத்துறட்டம் என்றுவந் தாய்னன்னும் எம்பெரு மான்றன் திருக்குறிப்பே.”

நாயன்மார்களுடைய வாழ்க்கையிலே ஆலயங்கள் இடம்பெற்றிருந்தமையால் பதிகங்கள் தோறும் ஆலயப் பெருமையை அமைத்து அவர்கள் பாடினர். இறைவனுடைய திருக்காட்சியைக் கண்டு கும்பிடும் பேறு கிடைக்குமானால் ‘மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே’ என்றார் அப்பர். சுந்தரரும், ‘மண்ணிலே வந்த பிறவியே வலிதாம் இன்மாம்’ என்று நினைத்தமைக்குத் தில்லைத் தரிசனமே காரணமாகும்.

இன்று நம் நாட்டுக் கோவில்களில் திருவிழாக்கள் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படுகின்றன. இக்காலங்களில் விசேஷ பூசை நடப்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்ததே. அச்சந்தரப்பத்தில் இறைவனை வழிபட பக்தர்களை வரவழைக்கவும் சொற்பொழுதுகளைக் கேட்க வைக்கவும் திருமுறைகளை உணர் வைக்கவும் திருவிழாக்கள் பயன்பட வேண்டும். விசேஷ பூசைகள் அவ்வப்போது நடத்துவது ஒவ்வொரு கோயிலுக்கும் மிக அவசியம். அதனால் பூசிக்கப்படும் தேவதைக்கு சைதன்யம் அதிகப்படும் என்று சாத்திரங்கள் கூறுகின்றன. உற்சவம் என்றால் கக்த்தைக் கொடுப்பது என்பது பொருள். உற்சவ காலங்களில் அதில் ஈடுபடும் ஒவ்வொருவருக்கும் நிம்மதியும் மகிழ்ச்சியும் ஏற்படுகின்றன. ஆலயங்கள் எல்லாம் திருவிழாக்கள் காரணமாக சீரும் சிறப்பும் பெற வேண்டும்.

அழகான அமைப்புகளோடு அமைந்த ஆயிரம் ஆயிரம் கோயில்கள் நம்நாட்டில் காட்சியளித்தால் மட்டும் போதாது. அவை தொழுபவர் நெஞ்சில் உண்மையான தூயமையை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும். ஆலயத்தில் நிற்கின்ற நேரம் உயிருக்கு ஊதியம் தேடுகின்ற நேரமாகும். அங்கு மனம், வாக்கு, காயம் முன்றும் ஒன்றுபட வேண்டும். எம்மை இறைவனுக்கு ஒப்படைத்து நாம் கும்மா இருக்கும் நிலையினைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். ஆண்டவன் சந்திதியில் அுணவுரும் அன்பினால் இணைந்து பிணைந்து அழுது காழற்று அரற்றி தொழுது தூமலர் தூவித் தொழுது நிற்கும் பெரும் வாழ்வே பிறவா இன்பப் பேரின்பத்தை நல்குவதாகும்.

”திருநாமம் அஞ்செழுத்துஞ் செப்பா ராகில்
தீவண்ணர் திறமொருகால் பேசா ராகில்
ஒருகாலுங் திருக்கோயில் குழா ராகில்
உண்பதன்முன் மலர்பறித்திட் உண்ணா ராகில்
அருநோட்கள் கெடவெண்ணீ றணியா ராகில்
அளியற்றார் பிறந்தவா ஏதோ வென்னிற்
பெருநோட்கள் மிகநலியப் பெயர்த்துஞ் செத்துப்
பிறப்பதற்கே தொழிலாகி இறக்கின் றாரே.”

மங்கையர்க்குத் தனியரசி

“மங்கையர்க்குத் தனியரசி எங்கள் தெய்வம் வளவர்த்திருக் குலக்கொழுந்து வளைக்கை மாணி செங்கமலத் திருமடந்தை கண்ணி நாடாள் தென்னர்குலப் பழித்ரீத்த தெய்வப் பாவை எங்கள்பிரான் சண்மையர்கோன் அருளி னாலே இருந்தமிழ்நா உற்றுஇடர் நீக்கித் தங்கள் பொங்கொளிவெண் டிருநீறு பரப்பி னாரைப் போற்றுவார் கழல்ளம்மாற் போற்ற லாமே.”

சைவ உலகம் போற்றும் ஒரு அம்மையாரையும் ஒரு அரசியாரையும் ஒரு தமக்கையாரையும் பெரிய புராணத்திற் காண்கிறோம். சேக்கிழார் பெருமான் மங்கையர்க்கரசியாரைக் குறிப்பிடும் போது ‘தெய்வப் பாவை’ என்று போற்றுவது குறிப்பிடத்தக்கது. ஏழாவது நூற்றாண்டிலே அரசியார் ஆற்றிய சேவை பெண்ணின்துக்கே பெருமை கொடுப்பதாக அமைந்துள்ளது. ‘தெய்வம்’ என்ற பெருநிலைக்குரிய தகுதியை எல்லோரும் அடைந்துவிட முடியாது. சாதாரணமான ஒரு இல்லறப் பெண்ணுக்குப் பல கடமைகள் உண்டு. கணவனைப் பேணல், பிள்ளைகளைப் பேணல், விருந்தினரைப்பேணல், கற்பின் வழி நிற்றல் ஆகியன இக் கடமைகளாகும். இவற்றிலும் வழுவாது மேலும் இறையன்பைப் போற்றி, சிவதெந்தி பரப்பி நாட்டை நல்வழிப்படுத்தி வாழுகின்ற வாழ்வு தெய்வீக வாழ்வில் தேச நலம் நிறைந்தோங்கி மிளிரும்.

நின்றசீர் நெடுமாறன் என்று போற்றப்படுகின்ற பாண்டிய மன்னனின் மனைவியார் மங்கையர்க்கரசியார். ஏழாவது நூற்றாண்டிலே சமண மதம் தமிழ்நாட்டிலே வலுப் பெற்றிருந்தது. பாண்டிநாடு சமண இருளில் முழுக்கியிருந்தது, மன்னவனும் அம்மதச் சார்புடையவனானான். ஆனால் மனைவியாராகிய மங்கையர்க்கரசியாரோ அந்தெந்த தவறேனக் கண்டு சைவத்தையே போற்றி வாழ்ந்தார். பாண்டி நாட்டை முடியிருந்த அஞ்ஞான இருளைப் போக்கி மெய்ஞ்ஞான ஒளியைப் பரப்பிய பெருமை அரசியாருக்குரியதாகையால் சேக்கிழாரால் ‘தெய்வம்’ என்று போற்றப்பட்டார். ‘செயற்கரிய செய்வார் பெரியர்’ என்றார் வள்ளுவர். அரசியார் ஆற்றிய சேவையினால் பாண்டிய குலத்திற்கே நேரவிருந்த பழி போக்கடிக்கப்பட்டது. வெண்ணீற்றின் ஒளி பரப்பப்பட்டது. நாட்டு மக்களும் மன்னனும் ஒருசேர சமணத்தைத் தழுவி வாழ அரசியாரும் அமைச்சர் குலச்சிறையாரும் மாத்திரம் சைவத்தில் இருந்தனர். சமணத்தால் நெருக்குண்ட சைவசமயத்தின்

பரிதாபகரமான நிலையைக் கண்டு அவ்விருவர் உள்ளங்களும் பதைத்தன. இந்நிலையில் அரசியாரின் தலைமையிலேயும் ஆதரவிலேயும் தான் அமைச்சர் ஆக வேண்டியதைச் சைவத்திற்காகச் செய்தார் என்றால் அதில் மிகையொன்றுமில்லை. அரசனுக்கு அரசியல் அறிவு இருந்திருக்கலாம், ஆனால் அரசியாருக்கு அறிவுடன் ஞானமும் மேம்பட்டு இருந்தது. இதனால் அரசியார் பக்கமே முடிவில் வெற்றியீட்டியது.

மன்னன் மதம் மாறி வாழ்ந்த போதிலும் அரசியாருடைய அன்புள்ளம் கணவனாரின் உட்புதி வழிக்கு வழிகோலுவதாகவே அமைந்திருந்தது. மதுரை ஆலவாய்ப் பெருமானை அவர் தினந்தோறும் வழிபட்டே வந்தார். ஓரளவுக்கு மன்னுக்கும் மறைத்தே சைவ ஒழுக்கத்தை மேற்கொண்டார். எனினும் சில சமயங்களில் அரசன் அறியச் சொல்லியும் அவன் அனுமதி பெற்றும் சென்றார் என்பதையும் மற்றொரு சந்தர்ப்பத்தில் வைத்துச் சேக்கிறார் பெருமான் காட்டுகிறார்.

“அம்புய மலராள் போல்வார் ஆலவாய் அமர்ந்தார் தம்மைக் கும்பிட வேண்டும் என்று கொற்றவன் தனக்குங் கூறித் தம்பரி சனங்கள் குழுத் தனித்திடை யோடுஞ் சென்று கம்பரை வணங்கித் தாழும் நல்வர வேற்று நின்றார்.”

பாண்டிய நாட்டுக்கு எழுந்தருளி வந்த ஞானசம்பந்தப் பெருமானை அமைச்சனாரும் அரசியாரும் சென்று தொழுது நின்றனர். வணங்கிக் கண்ணீர் சொரிந்து, பவளவாய் குளி நின்று ‘யானும் என் பதியும் செய்த தவம் என்கொல்’ என்று பணிவடன் பகர்ந்து நின்றார். உடனே ஆங்கையை பின்னையார் எவ்வளவு அழகாக அரசியாரின் தொண்டின் பெருமையை எடுத்துக் காட்டுகிறார் பாருங்கள்:

“யாழின் மென்மொழி யார்மொழிந் தெதிர்கழல் வணங்கக் காழி வாழுவந் தருளிய கவுணியர் பிரானும் குழு மாகிய பரசம யத்திடைத் தொண்டு வாழு நீர்மையீர் உமைக்காண வந்தனம்”
என்றார்.

மிக நெருக்கடியான ஒரு குழந்தையிலே இடர்ப்பாடுகளின் மத்தியிலே தொண்டு செய்து வாழும் முறையினைப் போற்றியுள்ளார் சம்பந்தர். அதுவுமன்றி மதுரை ஆலவாய்க் கோயிலை கண்டபோதே அம்மையாரின் திருத்தொண்டின் சிறப்பையே வைத்துப் பாடினார். “மங்கையர்க்கரை வளவர்கோன் பாவை” எனும் ஆலவாய்த் திருப்பதிகத்தில் இதனைக் காண முடியும்.

இவர் சைவத்தை மேற்கொண்டிருந்த போதிலும் கணவனாருடைய வெறுப்புக்கு ஆளாகவில்லை. இந்த நிலையைச் சாதாரணமாக எல்லாப் பெண்களும் ஏற்படுத்திக் கொள்ள முடியாது. ஏதோ ஒரு வகையில் குடும்பத்தில் மனக்கசப்பு ஏற்பட்டே தீரும். உலகியலில் இதனை நாம் முடியும்.

காண்கிறோம். ஆனால் அம்மையாருக்கு மதிப்புக் கொடுத்து அவருடைய நல்லுரைகளையும் அரசன் ஓரளவுக்கு செவியிலேற்றான் என்பதை பெரிய புராணத்திற் காண்கிறோம். பின்னையார் இருந்த மதத்திற்கு சமனர் தீவைத்துவிட்டனர். பொல்லாச் சமனர் செய்த இந்தத் தீங்கை நினைத்தவுடன் மன்னின் ஆதரவே மக்களின் தீச்செயலுக்கோ அன்றி நற்செயலுக்கோ காரணமென்பதை ஞானச் சிறுவர் உணர்ந்தார். திருப்பதிகம் ஒன்று பாடி “பையவே சென்று பாண்டியர்க்காகவே” என்று ஆணை பிறப்பித்தார். உடனே பாண்டியனை வெப்பு நோய் வாட்டத் தொடங்கியது. முன்னெப்போதும் அனுபவித்தறியாத விதத்தில் இந்நோய் வருத்தம் நிலைமையை உணர்ந்து மீளமாட்டாது மன்னவன் சமனக்குருமாரை நாடினான். அவர்கள் செய்த எம்முந்தும் வெப்பு நோயைக் குறைத்தபாடில்லை. மேலும் மேலும் நோய் கூடிக் கொண்டிருந்த போது பாண்டிமா தேவி கலங்கி மொழிக்கார்:

“.....புகலியில் வந்து நம்மை ஆண்டுகொண் டவர்பால் கங்குல் அமன்றதாம் செய்த தீங்கு முண்டவா நினைய தாகி முடிந்ததோ என்று கூற.”

சமனர்களின் தீச்செயலே இவ் வெப்பு நோய்க்குக் காரணமென்பதை அச்சமின்றி எடுத்துரைத்தார் அம்மையார். ஞானசம்பந்தர் பெருமையை அரசனுக்குக் கூறி அவரை அழைத்து வந்தால் நோயைப் போகக் கூடியும் என்றும் எடுத்துரைத்தார். முன்பு ஒரு சமயத்தில் அரசன் சமனர்களின் போதனைக்குள் முற்றாக மயங்கி விட்டான் என்பதை உணர்ந்த அரசியார் சமனர்களும் ஞானசம்பந்தப் பெருமானும் வாதிட்டு யார் வெற்றி பெறுகிறார்களோ அவர் பக்கம் சேர்தலே முறை என்பதையும் விளக்கிக் கூறினார் அரசனின் சமனப் பற்றை உணர்ந்த பாண்டிமாதேவி.

“..... நின்னிலை இதுவே யாகில் நீடிய தெய்வத் தன்மை அன்னவர் வாது செய்தால் வென்றுவர் பக்கஞ் சேர்ந்து துண்ணுவ துறுதி யாகும் குழிவுறேல் மனன என்றார்.”

“தாய்போற் கழறலும் தழீஇக் கோடலும் ஆய்மனைக் கிழத்திக்கு உரிய வாகும்.”

என்றபடி வேண்டிய நேரங்களில் கணவனுக்கு உறுதி உரைப்பதில் மனைவி தவறக்கூடாது. கொண்ட கொழுநனை நன்னெறிப்புத்தலும் இல்லாளின் முக்கிய கடனாகும். மங்கையர்க்கரசியார் சைவத்தை உணர்ந்தவர், கணவனாருக்கு உனர் வைத்தவர், சிவன்டியாரை சிவனென மதித்துப் போற்றியவர். இவருடைய தூய உள்ளத்தையும் உயர்ந்த சைவப்பற்றையும் உன்னிய ஞானசம்பந்தர் அவர்மேற் பரிவு கொண்டார். அவர்தம் மங்கல வாழில் அக்கறை காட்டினார். இதனாலேயே ‘பையவே சென்று பாண்டியர்க்காகவே’ என்று தீப்பினியினால் மனன் உடனடியாக மாளாத வகை செய்தார். ‘பையவே’ என்று அவர் பாடியதன் காரணம் என்ன? சேக்கிழார் விடை தருகிறார்.

“பாண்டிமா தேவியார் தமது பொற்பில்
 பயிலுநெடு மங்கலநான் பாது காத்தும்
 ஆண்டகையார் குலச்சிறையா ரண்பி னாலும்
 அரசன்பால் அபராதம் உறுத லாலும்
 மீண்டுமிவ நெறியடையும் விதியி னாலும்
 வென்னீநு வெப்பகலப் புகலி வேந்தர்
 தீண்டியிடப் பேறுடைய னாத லாலும்
 தீப்பினியைப் பையவே செல்க” என்றார்.

ஞானபோனகருடைய வாக்கின்படி தீப்பினி பையவே சென்று கரநோயாக மாறி மன்னனை வருத்தியது. மானியின் அழைப்பின் பேரில் எழுந்தருளினார் ஞானச்சிறுவர். இவரைக் கண்ட மாத்திரத்திலேயே கரநோய் சிறிது தனிந்தமையை உணர்ந்து ‘நீருறையும் பதி யாது?’ என்று கேட்டான் மன்னன். உடனே சிவஞானச் செம்மலர் தம்பதியைப் போற்றி பண்ணிரு திருப்பெயர் வரக்கூடிய பதிகம் ஒன்றால் எடுத்திசைத்தார். கண்ட சமணக் குண்டர்கள் பொறாமையால் பொங்கி ஏழுந்து இழிவுரை கூறி ஆரவாரித்தனர். அவர்களின் அடாத செயலைக் கண்ட மானியார் மனங்கலங்கிய தன்மையை நோக்கி “பாலனிங்கிவன் என்று நீ பரிவெய்திடேல்” என்று பாடி அவர் அச்சத்தை அகற்றினார். அதுகாலை, பாண்டியன் ஞானசம்பந்தரையும் சமணர்களையும் நோக்கி “இவ்வமையம் என்னைப் பற்றியுள்ள இச்சுரேநோயைப் போக்கிக் காப்பவர் எவ்ரோ அவர்பக்கம் நான் சேருவேன்” என்றான். இதுகேட்ட சமணர்கள் தென்னவனின் இடப்பாகத்தை மந்திரசக்தியால் மாற்றிவிட முனைந்தனர். ஞானக்குழந்தையார் மன்னவனின் வலப்புறுத்தை மாற்றுவான் வேண்டி ஆலவாய் அன்னலை தியானித்து அருட்திருந்திறை எடுத்து “இதுவே மந்திரமும் மருந்துமாயது” என்ற கருத்தை உண்ணி “மந்திரமாவது நீறு” என்று தொடங்கிப் பாடினார். வெண்ணீர்றை மன்னவனின் வலப்புறுத்தில் தடவினார். உடனே வலப்பாகம் வெப்பொழிந்து குளிர்ந்தது. ஆஸால் இடப்பாக நோய் அதிகரித்தது. கல்ஸ் மன்னன் சமணரை முனிந்து தூர விலகச் செய்து சம்பந்தரையே அழைத்தான். மறைக்குல முனிவரால் இடப்பக்க நோயும் எளிதில் நீங்கியது. மன்னவன் மகிழ்ந்து பிள்ளையாரை வணங்க மங்கையர்க்கரசியார் உள்ளம் உவகையற்றுப் பேரின்பப் பெருவாழ்வைப் பெற்றது போன்று மகிழ்ச்சிக் கடவில் முக்கினார். மன்னவன் வெண்ணீறு அனிந்து நிற்க பாண்டிய நாட்டுப் பெருங்குடி மக்களும் வெண்ணீறு அனிந்து காட்சியிலித்தனர். சமண இருள் நாட்டினின்றும் முற்றாக அகன்று சைவப் பெருநெறி தழைத்தோங்கியது.

இவ்வாறு தெய்வத் திருநீற்றின் ஓனியை பாண்டி நாட்டில் விளங்க வைத்த பெருமையில் பாண்டிமாதேவிக்குச் சிறப்பிடம் உண்டு. இவரை “சைவம் காத்த தாய்” என்று அன்றும் இன்றும் என்றும் நாம் போற்றுதற்கரியோம். ஆனாலுடைய பிள்ளையார் முன்றாவதாண்டில் உடையம்மையார் அளித்த சிவஞான அமுதத்தைப் பருகி ஞானசம்பந்தம் பெற்றமையைம் சிவநெறி வளர்க்கும் திற்கையையும் கேட்டறிந்த மங்கையர்க்கரசியார் மகிழ்ச்சியடைந்து மனம் நெகிழ்ந்தார் எல்பதை துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச கவாயிகள் நமக்கு

அறியப்படுத்துகிறார்.

“இலைப்பந்த பொய்கை யிடத்தழுதல் கண்டு
மூலைகரந்த அன்னையோ முன்னின் - நிலைவிளாம்ப
கொங்கை சுரந்தவருட் கோமகளோ சம்பந்தா
இங்குயர்ந்தா எார்சோல் எனக்கு.”

ஞானக் குழந்தையாரின் செயற்கரிய சீரிய சிவப்பனியைக் கேட்டவுடனே
நாண்டிமாதேவியார் தம்மிரு தனங்களிலிருந்து பாலமுதம் பெருக
நின்றனரென்றால் அவர் தம் அருட்பெருமை தெற்றெனப் புலப்படுவதாகும்.
இவரைப் போற்றுமிடத்தில் ‘வளவர் திருக்குலக் கொழுந்து’ என்று சேக்கிழாரும்
‘வளவர்கோன் பாவை’ என்று ஞானசம்பந்தரும் பாடியிருக்கும் திறன்
சிந்தித்தற்குரியது. சோழர் குலத் தோன்றல்கள் மை வைத்த கண்டன்
நெறியன்றி மற்றோர் நெறியறியாதவர்கள். சிவமணைக் கழழ சிவாலயத்
திருப்பணிகளைச் செய்தவர்கள். திருமுறைகளைத் தொகுப்பித்தவர்கள்.
அத்தகைய சைவப் பெருங்குடியில் அவதரித்தவர் அரசியார். சைவப் பணி
செய்தல் என்பது அவருடைய குலத்துக்குச் சிறப்பாயமைந்த பெரும் பண்பு.
அந்த நெறியில் திறம்பாது பாண்டி நாட்டிலும் பணியாற்றியமை
துறிப்பிடத்தக்கது. ஞானசம்பந்தர் பாண்டிநாட்டுக்கு எழுந்தருளி
அரசியாருக்கும் அமைச்சருக்கும் வாழ்த்துரை வழங்கியபோதும்
இக்குறிப்பையே முன்வைக்கிறார்:

“செம்பியர் பெருமான் குலமக எார்க்கும்
திருந்திய சிந்தையி ருமக்கும்
நம்பெரு மான்தன் திருவருள் பெருகும்
நன்மைதான் வாலிதே யென்ன.....”

ஞானசம்பந்தருடைய தேவாரப் பதிகங்களில் இடம்பெற்ற பெருமை
மங்கையர்க்கரசியாருக்கே உண்டு. இதனாலன்றோ சேக்கிழார் பெருமானும்
இவர் சிவப்பனியை நோக்கி சிறப்புப் புராணம் செய்து போற்றியுள்ளார்.

“பூகர்கு எாமணியாம் புகவி வேந்தர்
போனக்ஞா எம்போழிந்த புனித வாக்கால்
தேகடைய பாடல்பெறுந் தவத்தி னாரைச
செப்புவதியா மென்னறிந்து தென்னர் கோமான்
மாசில்புகழ் நெடுமாறன் தனக்குச் சைவ
வழித்துணையாய் நெடுங்காலம் மன்னிப் பின்னை
ஆசினெறி யவரோடும் கூட சசர்
அடிநிழற்கீழ் அமர்ந்திருக்க அருளும் பெற்றார்.”

வள்ளுவர் காட்டிய வழி

“தேவர் குறஞும் திருநான் மறைமுடிவும்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியும் - கோவை
திருவா சகமும் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவா சகமென் றுணர்.”

தமிழினத்தின் பெருமையை உலகுக்கு அறிவித்த ஒப்பற்ற இலக்கியம் திருக்குறள். தமிழன் பெற்ற செல்வத்துட் செல்வம் திருக்குறட் செல்வம். கற்றதனாலாய பயனை எவ்வாறு பெறுதல் வேண்டும் என்றும் பண்பான வாழ்வை எவ்வாறு அமைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்றும் திருக்குறள் அறிவெழுத்துக்கிறது. குடும்பநலம் பேணும் இல்லறத்தானாக முதலிலும், துறவுநலம் விழையும் முனிவளாக அடுத்தும், நாட்டு நலம் பேணும் அரசனாக இடையிலும், காதல் நலம் பேணும் இளங்காளையாக முடிவிலும் காட்சி தருகிறார். எந்திலையில் நிற்பவர்க்கும் வாழ்வாங்கு வாழ வழிவகுத்துத் தந்தவர் அவர். மனிதன் எப்படியும் வாழலாம் என்ற நினைப்பை விடுத்து இப்படித்தான் வாழவேண்டும் என்று திட்டமிட்டுக் கொடுத்தவர் அவர்.

வள்ளுவருக்கு முன்பு நூலெழுதியவர்கள் அவ்வக் காலங்களில் நடைமுறையில் இருந்த வாழ்க்கை முறையை அப்படியே சித்தரித்துப் பாடல்களை ஆக்கி வைத்தார்கள். ஆனால் வள்ளுவர், எப்படி வாழவேண்டும் என்று எடுத்துக் காட்டி எழுதி வைத்தார். சமுதாயத்தில் தான் கண்ட குறைகளையும் நிறைகளையும் நோக்கி செப்பம் செய்து சிந்தித்து எழுதினார். இவர் காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் நிறைய கருத்துப் பூசல்கள் இருந்தன. சமனர்கள் பெளத்தர்கள், மாயாவாதிகள் என்போர் தமிழ்நாட்டில் இடம்பெற்றுத் தமது கொள்கைக்குள் தமிழர்களை இழுக்க முயன்றார்கள். பல்வேறுபட்ட கருத்துகளையும் தமிழ் தம் செவியில் ஏற்கவேண்டியிருந்தது. ஆனால் நம் நாட்டிற்கும் பாரம்பரியத்திற்கும் ஏற்றவையா இவை என்பதை அறிந்து தெரிந்து கொள்வதே அறிவு என்பதை,

“எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.”

என்று பாடினார். அதாவது கருத்தைச் சொல்பவர்கள் யார் என்பதை ஆராயாமல் அவர் சொன்ன கருத்து என்ன என்பதை ஆராய்தலே நலம் என்பது வள்ளுவர் கருத்து. சமய ரதியிலே நாம் எடுத்துப் பார்த்தாலும் எல்லா மதத்தினர்க்கும் எல்லா இனத்தினர்க்கும் எல்லா இடத்தினர்க்கும் ஏற்ற

முறையில் பொதுக் கடவுள் வணக்கத்தையே அவர் வலியுறுத்தினார். கடவுள் வாழ்த்துப் பாடிய அவர் முதலிலே கடவுள் ஒருவர் உண்டு என்பதை எடுத்துக் காட்டுமிடத்தில் எழுத்துகள் எல்லாம் அகரத்தை முதலாக உடையது போல் உலகம் ஆதிபகவனை முதலாக உடையது எனக்கூறி அடுத்த பாடலிலே அவரை வாழ்த்தி வழிபடுத்தே கற்றதனாலாய் பயன் என்பதையும் எடுத்துக் காட்டினார். அத்தோடு மனம், வாக்கு, காயம் முன்றினாலும் ஆண்டவனை வழிபடும் முறைமையினையும் விளக்கி அருளினார். “மஸ்ரமிசையேகினான்” என்பதனால் உள்ளத்து வழிபாட்டையும் “பொருள்சேர் புகழ் புரிந்தார்” என்பதனால் வாக்கு வழிபாட்டையும் “தானை வணங்காத்தலை” என்பதனால் காய வழிபாட்டையும் விளக்கினார். இறுதியில் வழிபாட்டின் பயன் பிறவி நீங்கி ஆண்டவன் திருவடியை அடைத்தே என்பதை அழகாகத் தெளிவுபடுத்தினார். இது எம்மதத்திற்கும் சம்மதமான வணக்க முறையே என்பதை நாம் மறுக்க முடியாது. தொல்காப்பியம், பரிபாடல் முதலிய நால்கள் கூறுவது போல் தனித்தனி கடவுார்களைக் கூறாது வேறுபாடற்ற ஒரே கடவுற்பற்று நாட்டிலே நிலவ வேண்டும் என்பதையே விரும்பினார். அதுவுமன்றி, வெறும் சடங்குகள், வேள்விகளில் காலம் கழித்தலிலும் பார்க்க தூய்மையான நினைப்பினாலேயே வழிபாடற்றல் சிறந்தது என்பதையும் அறிவுறுத்திச் சீவகாருண்யத்தையும் போற்றினார்.

“அவிசோரிந் தாயிரம் வேட்டலின் ஓன்றன் உயிர்சூக்த துண்ணாமை நன்று.”

உயிர்களைப் பலியிட்டு ஆயிரமாயிரம் வேள்விகளைச் செய்து சமய வழிபாடாற்றிய வேதகால முறைமைக்கு இழுக்குத் தெரிவிக்கிறார் வள்ளுவர். கள்ளுண்ணல், புலாலுண்ணல், பரத்தையிற் சேரல் ஆதியன தமிழர் வாழ்வில் இடம்பெற்றவை குறித்து கடுமையாகச் சாடி அதனை எதிர்த்துள்ளார்.

அடுத்து கல்வி, ஒழுக்கம், வள்ளன்மை, வாய்மை, அறம் என்பவை பற்றி வள்ளுவர் காட்டிய வழிகளைக் கவனிப்போம்.

“கற்க கடற்றக் கற்பவை கற்றபின் நிற்க அதற்குத் தக.”

கற்றவின் பயன் நிற்றல் என்பதைக் கூறி, கல்வியின் இன்றியமையை மேலும் விளக்குகிற போது கற்றிலனாயினுங் கேட்க என்கிறார். நீ நேரடியாகப் படித்துச் செய்திகளை தெரிந்து கொள்ள வாய்ப்பில்லாமல் போனாலும் ‘உன்னை வாழ்வித்து செழுமைப்படுத்தி உருவாக்குகின்றதும் உள்ளத்தைத் தூய்மைப்படுத்துவதுமான செய்திகளையும் சிந்தனைகளையும் கற்ற பெரியோர் வாயிலாகக் கேட்டாவது தெரிந்து கொள்’ என்கிறார். இதனால் அகவாழ்வில் புத்தம்புதிய மாறுதலும் ஏற்பட்டு; ஒழுக்கப் பண்புகளும் வளரும். கேள்வியினால் பெரும் பயன்பட்டிய நாடு எமது நாடு. இந்தத் திறனை மேலும் வளர்க்க வேண்டுமென்கிறார். நாட்டிலே வேற்றுமையுணர்ச்சி தலைதாக்காமல் இருக்க வேண்டுமானால் கல்வியறிவு மேம்பட வேண்டும். கல்வியறிவு என்பது மொழியின் மூலமாக மாத்தீரம் பெறும் அறிவு அன்று. அது மொழியைக் கடந்து நிற்க வேண்டும். மொழியின் எல்லைக் கோட்டுக்குள் நிற்பதாற்றான் இன்று

படித்தோரில் படிக்காதவர்களும் விளங்குகிறார்கள். மனித குலத்தை நேசிக்கும் உணர்வும் வாழ்விக்கும் என்னமும் சேராவிட்டால் அக்கல்வியை அறிவுக்குரியதெனச் சொல்லி விடமுடியாது.

“அறிவினா னாகுவ துண்டோ பிற்தினோய்
தந்நோய்போல் போற்றாக் கடை.” என்றார்.

எனவே கல்வி வேறு அறிவுடைமை வேறு என்று கருதி இரண்டு அதிகாரத்தில் அதனைக் கூறினார். கல்வி என்பது அறிவைப் பெறுதற்குத் துணை செய்யும் ஒரு கருவி. அது மனிதனை அறிவுலகத்துக்கு அழைத்துச் செல்லும். அந்த அறிவு வழி நின்று ஆவன செய்தலே பயனுடைத்து, வள்ளுவர் இதனை அழகாகச் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளார்.

கல்வி, அறிவு, சிந்தனையினால் ஒழுக்கம் பேணப்படும். அதனை உயிரினும் மேலாக பேணவேண்டும். ஏனெனில் அதுவே மனித வாழ்விற்கு விழுப்பம் தருகிறது. ஒழுக்கம் இல்லாத ஒருவன் குலம் பேசி நலம் பேசி பெருமை அடைய முடியாது. ஒழுக்கம் உடையாரையே உயர்ந்தவர்கள் என்று உலகம் போற்றும் என்ற கருத்துக்களை வலியுறுத்தி,

“ஓழுக்க முடைமை குடிமை இழுக்கம்
இழிந்த பிறப்பாய் விடும்.” என்றார்.

வள்ளுவன்மை பற்றிப் பேசும் போதும் சிறந்த கருத்தொன்றை வளரியிடுகின்றார். உள்ளுர்ப் பழுத்த பயன் மரம் போலவும் ஊருணி நீர் நிறைந்திருப்பது போலவும் வள்ளல்கள் அமைவதனால் அது கொடுப்பவர்க்கே பெருமை தருகிறது. ஏற்போர் யண்ணெடவது போல் சவோரும் பயனடைகின்றனர். நடுக்காட்டில் அமைந்து சூரியவெளிச்சம் படாது இலைதழைகளால் முடப்பட்டிருக்கும் நீர்க்குட்டை போன்று தேங்கி நிற்கும் செல்வத்தால் யாருக்குப் பயன்? மூல்லைக்குத் தேர் கொடுத்தான் பாரி; மயிலுக்குப் போர்வை கொடுத்தான் பேகன். பொன்னும் மனியும் இன்ன பிறவும் வாரி மழங்கினார்கள் வள்ளல்கள் என்றெல்லாம் சங்கத் தமிழ் பேசியது. வள்ளுவர் என்ன சொன்னார்:

“ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்லது
ஹாதியம் இல்லை உயிர்க்கு.”

அந்தவகும் இன்பமே உண்மையான இன்பம். அதனால் பேரறிவாளன் திரு ஊருணி நீர் நிறைந்தது போல் அமைய வேண்டும். ஏற்போர் கூட்டம் நாட்டிலே அதிகமாக இருக்குமானால் அங்கே பசிப்பினி அதிகம் என்பதே கருத்து. அந்த நிலைக்கு நாடு ஆளாகக் கூடாது. நாடு முழுவதிலும் செல்வம் பரவ வேண்டும். பசிப்பினி அகல வேண்டும். ஏழைகள் வள்ளல்கள் என்ற வேறுபாடு ஒழிய வேண்டும். எல்லாரும் வாழ்க்கை வளம்பெற வேண்டும் என்ற எண்ணமே வள்ளுவர் உள்ளக் கிடக்கையாகும். பழந்தாங்கி நிற்கும் பயன் மரங்கள் எல்லாம் தமது கணிகளை இன்னார் இனியார் என்று நோக்காது எல்லார்க்கும் உதிர்த்துக் கொடுக்கின்றன. நட்டவனுக்கோ,

வேலியிட்டவனுக்கோ, நீர் பாய்ச்சியவனுக்கோ என்று பாராமால் கணிந்த கனிகளை சுழுதாயத்துக்கு நல்கின்றன. அதுபோல் பணம் படைத்தவனும் தன் செல்வத்தை சமநோக்கோடு சுழுதாயத்துக்கு நல்கவேண்டும் என்பது அவர் கருத்து.

வாய்மையைப் பற்றிக் கூறுகின்றபோதும் உள்ளதை உள்ளபடி சொல்லுவது மாத்திரம் வாய்மையென்று சொல்லிவிட முடியாது. அது சிலசமயம் பொய்மையாகவும் அமையலாம் என்பதை எடுத்துக் காட்டி,

“வாய்மை யென்படுவது யாதெனில் யாதொன்றும் தீமை யிலாத சொல்ல.”

என்று பாடனார். அடுத்தவனுக்குத் தீமை தருவதாக இருந்தால் உள்ளதை உள்ளபடி சொன்னாலும் அது வாய்மையாகாது. எனவே, செயலை நோக்கி சொல்லின் தன்மை அமைகிறது என்பது, அவர் கருத்து. அறத்தை மிக வலியுறுத்தி கூறியவர்களில் வள்ளுவருக்கு நிகர் வள்ளுவரே தான்.

“அமத்தினாடங்கு ஆக்கமு மில்லை அதனை மற்றதலி னாங்கில்லை கேடு.”

என்று கூறி எமது நெஞ்சில் அறப்பண்பை நிறுத்துகிறார். வேதகாலந் தொட்டு விஞ்ஞான காலம் வரையுள்ள அறம் அறத்துப்பாலில் உண்டு.

இனி, அவர் காட்டிய அரசியல் வழியைச் சுருக்கமாகக் கவனிப்போம். அரசன் என்பான் கடமையை மேலாக மதிக்க வேண்டுமே தவிர உரிமையை மேலாக மதிக்கக்கூடாது என்பதை சிறப்பாக விளக்கினார். ஏனெனில் கடமை என்றைக்கும் மாறாதவை. ஆனால் உரிமையோ மாறி மாறி வருபவை. திதனை அரசியலில் உணர்த்தி முறை செய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் ‘மக்கட்டகு இறை என்று வைக்கப்படும்’ என்பதனால் காட்டினார். அரசனை இறைவனுக்குச் சரியாக போற்ற வேண்டுமானால் அவன் முறை செய்து உலகைக் காப்பவனாக விளங்க வேண்டும். கடமைக்கு அரசனே அன்றி உரிமைக்கு அரசனன்று என்பது வள்ளுவர் செய்த சீர்திருத்தம். இன்னும் அரசன் சொல்ல வல்லனாய் சோார்விலணாய் அஞ்சாமை உடையவனாய் கல்லி அறிவி ஊக்கம் யாவும் பெற்றவனாய் விளங்க வேண்டுமென்பதையும் பல் குழுவும் பால் செய்யும் உட்பகையும் நாட்டில் இருக்கக்கூடாது என்பதையும் தள்ளா விளையுனும் தக்காரும் தாழ்விலாச் செல்வரும் நாட்டில் இடம்பெற வேண்டுமென்பதையும் அழகாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

நல்லமைச்சர் சொற்கேட்டு ஒழுகும் அரசனாலேயே நல்லாட்சி நாட்டில் நடத்த முடியுமென்பதையும் தர்மத்தைப் போற்றி நாட்டு மக்களின் அல்லல் அகற்ற அரசாட்சி புரிந்தால் அது நீடு நிலைக்குமென்பதையும் எடுத்துக் கூறினார்.

“அல்லற்பட்டு ஆற்றாது அழுதகண் ஸீரன்றே செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை.”

எனவே, நாட்டு மக்களின் அவசரம் கண்ணீர் அரசனுடைய ஆட்சியையே நிர்மலமாக்கிவிடும் என்பதையும் பகைவர் மேல் மிக வலிமையோடு போர் செய்தல் ஆண்மையோயினும் மாற்றானுக்கு தாழ்வு வந்தவிடத்து அவன் மீது இரக்கம் கொண்டு அன்பு பாராட்டுதலே ஆண்மைக்கு அணி என்பதையும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

“பேராண்மை யென்ப தறுகண்டுன் றற்றக்கால் ஊராண்மை மற்றதன் எஃகு.”

இறுதியாக வள்ளுவர் காட்டிய வழியில் நின்று பெண்மைச் சிறப்புகளைக் கவனிப்போம். வாசகியை வழக்கைத் துணைவியாகப் பெற்ற வள்ளுவர் தான் பாடிய திருக்குறளில் ‘பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள்’ என்று கூறியதில் வியப்பில்லை. வாழ்க்கைத் துணைநலத்தில் பெண்ணின் பெருமையையும் கடமையையும் சிறப்பாகக் காட்டியுள்ளார். வீட்டுக்குள்ளே பெண்ணைப் பூட்டி வைத்துக் கற்பைக் காப்பது சங்ககாலத்தில் ஒரு மரபாக வளர்ந்திருக்கிறது. திருவள்ளுவர் இதனை எதிர்த்து “சிறை காக்கும் காப்பு எவன் செய்யும்?” என்று கேட்கிறார். குடும்ப மகளிரிடம் தெய்வம் தொழுகின்ற உணர்ச்சி எவ்வளவிற்கு ஒங்கியிருக்கிறதோ அவ்வளவிற்கு குடும்பப் பொறுப்புகளில் அக்கறையும் பொறுப்பும் மிகுந்து விளங்க வேண்டுமென்பதை வலியுறுத்துவதற்காகவே,

“தெய்வந் தொழுான் கொழுந் தொழுதெழுவாள் பெய்யெனப் பெய்யும் மழை.”

என்பாடனார். மனவன்ததக்க மாண்புடைமையும் தற்காத்து தற்கொண்டாற் பேணவும் பெண்ணின் கடமைகள் என்பதைக் காட்டி அத்தகைய பேண் விட்டிலே இருந்தால் அவ்வீடில் இல்லது என்? என்பதை தெளிவுறுத்தினார். கற்புள்ள மனைவியின் பால் கண்டு, கேட்டு, உண்டு, உயிர்த்து உற்றறியும் ஜம்புல இன்ப நுகர்ச்சியையும் அடைய முடியும் என்பதை காமத்துப்பாலிலே சிறப்பாக விளக்கினார்.

எனவே, வள்ளுவர் காட்டிய வழியை நாம் ஆராய்ந்தால் அங்கே நீதியும், அறமும், ஒழுக்கமும் கூடிய ஒரு சமுதாயமே நாட்டிலே விளங்க வேண்டும் என்பதையே அவர் விரும்பியின்ஸமை புலப்படும். எந்த எந்த நெறியில் நின்று மக்கட் சமுதாயம் வாழ விரும்பினாலும் அந்த அந்த வாழ்க்கை நெறிகளை மிகச் சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வெளிவந்த அவர் கருத்துகள் இன்றும் என்றும் உலகத்தினரால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படத்தக்கவையே என்பதில் மிகையொன்றுமில்லை. அவர் வழிநின்று நாமும் வாழ்ந்து மற்றவர்களையும் வாழ வைப்போமாக.

“அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னும் நான்கின் திறம்தெரிந்து செப்பிய தேவை-மறந்தேயும் வள்ளுவன் என்பானோர் பேதையவன் வாய்ச்சொல் கொள்ளார் அறிவுடையார்.”

சம்பந்தர் செந்தமிழ்

“அருநெறியமறை வல்லழனி யகன் பொய்கை யஸர்மேய
பெருநெறியிர மாபுர மேவிய பெம்மா னிவன்றன்னை
ஒருநெறியமனம் வைத்துணர் ஞானசம் பந்தன் உரைசெய்த
திருநெறியதமிழ் வல்லவர் தொல்வினை தீர்தல் எளிதாமே.”

வேத நெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத் துறைவிளாங்கவும் பூத பரம்பரை பொலியலம் இவ்வூலகில் அவதரித்தவர் திருஞானசம்பந்தர். அவர் அவதாரத்தால் அசைவில் செழுந்தமிழ் வழக்கே அயல் வழக்கின் துறையை வென்றது. சைவமும் தமிழும் தழைக்கப் பாடியவர் சம்பந்தர். இவருடைய முதற்பதிகம் “தோடு” என்ற சொல்லோடு தொட்டங்குகிறது. ‘தமிழ்’ என்ற சொல்லில் முதலில் அமைந்த “த்” என்ற மெய்யும் பிரணவ ரூபமாகிய ஒங்காரமும் சேர்ந்து ஓலிக்கும் முதல்ஸ்முத்தைக் கொண்டு ‘தோடு’ என்று குறிப்பிடுகின்றார் முதலில். பன்னிரண்டாம் திருமுறையாகிய பெரிய புராணத்தின் இறுதிப் பாடல் ‘உலகெலாம்’ என்று பூரணமடைகிறது. எனவே, திருமுறைகளின் தொடக்கமும் முடிவும் ‘ஓம்’ என்ற பிரணவத்தை உணர்த்தி நிற்பது புலனாகிறது. இச்சந்தரப்பத்தை பெரிய புராணத்தில் விளக்கியபோது சேக்கிழார் பெருமான்,

“எல்லையிலா மறைமுதல்மெய் யுடன்எடுத்த எழுதுமறை மல்லல்நெடுந் தமிழால்இம் மாநிலத்தோர்க் குரைசிறப்பு”

என்று குறிப்பிடுகிறார். அவர் பாடிய பஞ்சாக்கரப் பதிகம், திருந்திறுப்பதிகம், திருப்பாகரம், கோளந்திகம் என்பவற்றை ஒதி உலகத்தார் இம்மையிலும் மறுமையிலும் உய்தியடைய வைத்தார் என்பதை ‘மாநிலத்தோர்க் குரைசிறப்பு’ என்பதனால் விளக்கினார்.

ஆசாரியப் பெருமக்களின் முதல்வராகிய இவருடைய பாடல்கள் முதலாம் இரண்டாம் முன்றாம் திருமுறைகளாக வகுக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் அமைந்த பாடல்கள் இயற்கைச் சிறப்பும் இலக்கிய இன்பமும் சமய உண்மைகளும் பொதிந்தவையாக, கொஞ்ச தமிழ்ப் பாணியாக அமைந்துள்ளன. இவற்றை ஒதுவார் அடையும் பயனை முதற் பதிகத்து இறுதிப் பாடலிலேயே பெருமான் குறித்துக் காட்டியுள்ளார். அதனையே முதலிற் காட்டியுள்ளோம்.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே ஒரு புதிய திருப்பம் இவராற்றான் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. சங்க காலம், சங்கம் மருவிய காலமாகிய முதல் ஜந்து நூற்றாண்டுகளிலும் காதல், போர், கொடை, அறம் என்பன இலக்கியங்களில்

மிகுத்துப் பேசப்பட்டன. ஆனால் பல்லவர் காலத்தில் தான் பக்தி இலக்கியம் தோன்றி ஞான உணர்வையூட்டி இறைவன் புகழைப் பாடும் மரபு வளர்க்கப்பட்டது. இதனை மிகுதியும் வளர்த்தவர் திருஞானசம்பந்தப் பெருமானேயாவார். 'நானும் இன்னிசையாற் தமிழ் பரப்பும் ஞானசம்பந்தன்' என்று கந்தரமுர்த்தி சுவாமிகள் பாடியமையும் இதனாலேயே எனக் கீர்த்தனை தனது பெயரோடு 'தமிழ்' என்ற அடையைப் புனர்த்தி தமிழ்ஞானசம்பந்தன் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். தமிழை வெறும் இலக்கியத் தமிழாக இல்லாமல் ஞானத் தமிழாக மாற்றியவர் இவர். சேக்கிழார் பெருமான் அருளிய பெரிய புராணத்தை அரங்கேற்றிய போது பாராட்டுரை வழங்கிய அறிஞர்கள் 'தோடு செய்த திருநெறிய செந்தமிழோடாக்கும்' என்று போற்றினர் என்பதும் உணர்தற்குறியது.

அம்மையின் அழுத ஞானம் ஊட்டப்பட்டவர் இவர். அதன் பேராக உவமையிலாக கலைஞரானம், உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானம் ஆகிய இரண்டையும் பெற்றார். சிவன்டியே சிந்திக்கும் திருப்பெருகு சிவஞானம் என்பது அபராஞ்சம். அதுவே உவமையிலா கலைஞரானம் என்பதுமாகும். மற்றது பரமாஞ்சனம். பவமதனை யறமாற்றும் பாங்கினில் ஒங்கிய ஞானம் என்பது அதுவே. இதுவே உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானமாகும். இத்தகைய ஞான உணர்வுகள் பெற்றவரானபடியால் அவர் பாடல்கள் கற்போர்க்கு ஞான உணர்வை ஊட்டக்கூடியவை. பெருமானுடைய பாடல்களை ஓதியுணர்ந்த பட்டினத்தார், சேக்கிழார், அருணசிரிநாதர், தாயுமானார், இராமலிங்க சுவாமிகள் முதலியோர் இவரையே குருவாகக் கொண்டு வழிப்படனர். இவருடைய திருநெறிய தமிழில் திணைத்த இராமலிங்க அடிகள்,

"தேன்படிக்கும் அழுதாம்உன் திருப்பாட்டைத் திணந்தோறும் நான்படிக்கும் போதுளை நான்றியேன் நாவொன்றோ ஊன்படிக்கும் உளம்படிக்கும் உயிர்படிக்கும் உயிர்க்குயிரும் தான்படிக்கும் அனுபவங்கான் தனிக்கருணைப் பெருந்தகையே." என்று உருகிப் பாடினார்.

தொல்காப்பியர், இளங்கோவடிகள், திருவள்ளுவர் போன்றோர் பெருநால்களை ஆக்கியபோதும் மக்களை இயக்கி அப்பணியில் ஈடுபட்டார்கள் என்று சொல்லிவிட முடியாது. ஆனால் ஞானசம்பந்தப் பெருமான் மக்களை இயக்கியே அவர்களுடே வாழ்ந்தே தமது அருப்பாடல்களையாக்கியிடுவார். தமிழ் நாட்டுத் தலங்கள் தோறும் சென்று முறைமுடுக்குகளைல்லாம் தெய்வீகமும் செந்தமிழும் கலந்தோட வழிகாட்டியவர் இவர். ஏறக்குறைய இருநாடு தலங்களை இவர் தரிசித்துப் பதிகம் பாடியுள்ளார். இயற்கை எழிலை இறை எழிலாகக் காட்டிய குழந்தைக் கவி இவர்.

"சிறையாரும் மடக்கிளியே இங்கேவா தேனொடுபால் முறையாலே யுணத்தருவன் மொய்பவளத் தொடுதாளம் துறையாரும் கடற்றோனி புரத்தீசன் துளாங்குமிளம் பிறையாளன் திருநாமம் எனக்கொருகாற் பேசாயே."

குழந்தைகளுக்கு அன்னம், கிளி, யானை, தும்பி என்றால் அலாதியான பிரியம். அவற்றோடு பேசுவது போன்ற உணர்வு தோன்றும். இங்கே கிளிக்குக் கொடுப்பனவெல்லாவற்றையும் கொடுத்து அதன் வாயிலேயிருந்து இறைவனுடைய நாமத்தைக் கேட்க ஆசைப்படுகிறார் ஞானச் சிறுவர். அதனுடன்டாக இறையுணர்வை எழுப்புகிறார். இறைவனின் நாமத்தை ஒருதரம் சொன்னாலே கோடி பயனுண்டு. இங்கே கிளியிடமும் ஒருமுறையாவது பேசும்படி கேட்கிறார்.

ஞானச் சிறுவன் திருவையாற்றுத் தலத்திலே கண்ட காட்சியைக் கவனிப்போம். அங்குள்ள வீதிகளிலே தேவப் பெண்கள் வலம்வந்து நடனமாடுகின்றனர். அவர்கள் நடனத்திற்கு ஏற்ற முழவுச் சத்தம் அமைந்திருக்கிறது. முழவின் அதிர்ச்சி இடிமுழக்கம் போல ஓலிக்கிறது. இதனைக் கேட்ட குரங்குகள் எல்லாம் மழை வருமோ என்று அஞ்சகின்றன. மரங்களிலே ஏறி நூனிக்கொம்பரிலே இருந்து வானத்தை நோக்குகின்றன. அங்கே மழை வரும் அறிகுறிகளில்லாமையால் அச்சம் நீங்குகின்றன. இங்கே மந்திகளின் அச்சம் நீங்குவதுபோல் ஆன்மாக்களின் அவலமும் திருவையாற்றும் பெருமானைச் சரணடைந்த அளவில் நீங்குகிறது என்பதை அழகாகக் காட்டுகிறார்.

“புலனைந்தும் பொறிகலங்கி நேறிமயங்கி
அறிவழிந்திட் டைம் மே லுந்தி
அலமந்த போதாக அஞ்சேலென்
ராருள்செய்வா ணமருங் கோயில்
வலம்வந்த மடவார்க ண்டமாட
முழவதிர மழையென் றஞ்சிச்
சிலமந்த யலமந்து மரமேறி
முகில்பார்க்குந் திருவை யாரே.”

மற்றோரிடத்தில் திருக்கேதாரத் தலத்தின் இயற்கை எழிலை ‘வண்டுபாட மயிலாட மான்கள்று துள்ள வரிக்கெண்டை கணைநீல மொட்டலரும் கேதாரமே’ என்று பாடினார். நீலமொட்டு அலருவது போல் அன்பர்களின் உள்ளங்களை மகிழ்விக்கும் ஆஸயம் கேதாரமாகும். திருவீழிமிழலையில் இன்னொரு இறையுணர்வை எழுப்புகிறார்.

“ஆறாடு சடைமுடியன் அனலாடும்
மஸர்க்கையன் இமயப் பாவை
கூறாடு திருவுருவன் சுத்தாடுங்
குணமுடையோன் குளிருங் கோயில்
சேறாடு செங்கழுந்த் தாதாடி
மதுஉண்டு சிவந்த வண்டு
வேறாய உருவாகிச் செவ்வழிந்த
பண்பாடும் மிழலை யாமே.”

கருநிறமுள்ள வண்டுகளெல்லாம் திருவீழிமிழலைத் தலத்திலுள்ள செங்கழு நீரில் படிகின்றன. சிவந்த மஸர்த் தாதுகள் வண்டுகளில் ஒட்டிக் கொள்கின்றன.

அத்துடன் மலரிலுள்ள மதுவை நன்றாகப் பருகிவிட்டு களிப்புற்ற நிலையில் காட்சி தருகின்றன. வண்டுகளின் புதிய வடிவமும் புதிய மகிழ்ச்சியும் அவை பாடும் செவ்வழிப் பண்ணும் சேர்ந்து ஆண்டவன் தீருவடிக்காளாய் அன்பர்கள் ஞாபகத்தை ஊட்டுகின்றன. வண்டுகள் கருமை மாறி செம்மையற்றுப் புத்தனார்வு பெற்றது போல் உயிர்கள் பாசங்கெட்டு சிவத்துவம் பெற்றன என்பதையும் உனர் வைக்கிறார்.

பாடல் யாப்பு முறை வரலாற்றிலேயும் ஒரு புதிய தீருப்பத்தை ஏற்படுத்தியவர் ஞானசம்பந்தர் என்றால் அதில் மிகையொன்றுமில்லை. சங்க காலத்தில் அகவலும் வஞ்சியும் கலியும் யாப்பாக அமைய, சங்கம் மருவிய காலத்திலே வெண்பா யாப்பினால் பாடல்கள் அமைந்தன. ஆணால் பல்லவர் காலத்தில் இதனைச் சிறிது மாற்றி விருத்தம் பாடல்கள் தோன்றின. சம்பந்தம் பெருமான் தனித்தனி பாடல் வகை பலவற்றை எடுத்தான்டார். மாலைமாற்று, யமகம், சரடி, சரடிமேல் வைப்பு, மடக்கு முதலிய வகைகளில் அவர் பதிகங்கள் அமைந்து விளங்கின. இவற்றைத் தொகுத்து ‘மூல இலக்கியம்’ என்று கூறுகிறார் சேக்கிழார்.

“நாலடி மேல்வைப்பு மேன்மை நடையின் முடுகுமி ராகஞ் சால்பினிற் சக்கரம் ஆதி விகற்பங்கள் சாற்றும் பதிக மூல இலக்கிய மாக எல்லாப் பொருள்களும் முற்ற ஞாலத் துயர்காழி யாரைப் பாடினார் ஞானசம் பந்தர்.”

பெண்களைப் போற்றுவதிலும் பெருமை கண்ட நாடு தமிழ்நாடு. அது தமிழருடைய சிறப்பான நாகரிகமும் கூட. சமண பொத்த நாகரிகம் இடைக்காலத்தில் தோன்றியதனால் தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்கு சிறிது இழிவ ஏற்பட்டது. இதனை நீக்குவதற்கு ஞானசம்பந்தப் பெருமானும், அப்பர் சுவாமிகளும் அரும்பாடு பட்டனர். தமது பாடல்களில் அம்மை அப்பனை சமநிலையில் வைத்துப் போற்றியும் பெண்ணெயார்களின் தொண்டுகளை மதித்தும் பாடியுள்ளார். தீருவாலவாய்த் தீருத்தலத்திற்கு எழுந்தருளி வந்த ஞானசம்பந்தர்,

“மங்கையர்க் கரசி வளவர்கோன் பாவை
வரிவளைக் கைம்மட மானி
பங்கயச் செல்லி பாண்டிமா தேவி
பணிசெய்து நாடொறும் பரவ.....”

எனப் பாடி அரசியாரின் தொண்டுகளைப் பாராட்டியுள்ளார். காரைக்காலம்மையார் தலையாலே நடந்த பதியாகிய தீருவாலங்காட்டை மிதிக்க அஞ்சி விலகிக் சென்றார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

பெருமானுடைய அருள் வீரம் செறிந்த பாடல்களுக்கும் பல சான்றுகள் உள். பாண்டியன் அரண்மனையிலே பெரும் கூட்டமான சமண குருமார்கள் மத்தியிலே, ‘ஸாந்கர்த்தகெளியேனல்லேன் தீருவாலவாயரன் நிற்கவே’ என்று பாடினார். ‘நானும் கோஞும் நலமாயில்லை’ என்று உரைத்த நாவுக்கரசரின்

பரிவுணர்ச்சியை நினைந்து அடியார்களுக்கு நானும் கோஞும் நலிவு செய்யா என்ற நம்பிக்கையை எடுத்துக் காட்டி கோள்ளு பதிகத்தைப் பாடியருளினார். தந்தையார் வேள்வி செய்வதற்காக பொருள் கேட்டு நின்றபோது அதனைப் பெற்றுக் கொடுப்பான் பொருட்டு எம்பெருமானைப் பாடினார். பொருள் பெறச் சிறிது சுணங்கியபோது ஈகையின் சிறப்பை விளக்கி,

“இதுவோ நமை யானுமாறு ஈவதொன் நேமக் கில்லையேல் அதுவோ நினதின்னருள் ஆவடு துறையரனே,”

எனப் பாடினார். இறையருள் நிரம்பி வழிந்த தன்மையிலே எழுந்த வாசகங்கள் இவை.

ஏழாவது நூற்றாண்டிலே ஒரு பொறுப்பு வாய்ந்த தமிழ்ப் பெருந்தலைவராகவும், முதற் பெருங்குரவராகவும் இவர் விளங்கினார். பாண்டி நாட்டிற்கு வந்து தங்கியிருந்த போது இவர் இருந்த மடத்திற்குச் சமனாகன் தீவைத்தனர். இதனை உணர்ந்த பெருமான் மக்களின் தீய செயலுக்கு மன்னனே காரணமென்பதை உணர்ந்து ‘பையவே சென்று பாண்டியர்க்காகவே’ என்று பாடினார். ‘பையவே’ எனப் பாடிய திறனை அருமையாக சேக்கிழார் எடுத்துக் காட்டி, பெருமானின் பொறுப்புணர்ச்சியை விளக்கினார். தந்தையார் ஒழுங்குபடுத்தியிருந்த திருமண வைபவத்தை முன்னிட்டு தனது உள்ளப்பாங்கை எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

“கல்லூர்ப் பெருமணம் வேண்டா கழுமலம்
பல்லூர்ப் பெருமணம் பாட்டுமெய் யாய்த்தில
சொல்லூர்ப் பெருமணஞ் குடல ரேதொண்டர்
நல்லூர்ப் பெருமணம் மேயநம் பானே.”

அடுத்து, முதற்பெருங் குரவராக இவரைப் போற்றுவதற்குக் காரணமென்னவெனில் பதிகங்கள் தோறும் 8ம், 9ம், 10ம் பாடல்களில் அமைத்துக் காட்டிய திருநெறியேயாகும். இராவணன் செயலைக் காட்டி அவன் பெற்ற மன்னிப்பையும், பிரம விட்டுணுக்கள் தேடிக் காணாச் சோதி அடியவர்க்குக் காட்சி கொடுக்கும் திறனையும், புத்தரும், சமனரும் காட்டிய நெறியில் மயங்காது சைவத்தைச் சார்ந்து தெளிவடைய வேண்டும் என்பதையும் மிகச் சிறப்பாக விளக்கியிருளினார். இவ்வாறு இவர் பாடியருளிய முதல் மூன்று திருமுறைகளிலும் இன்று 384 பதிகங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. 4181 பாடல்கள் அடங்கியிருள்ளன. இவை யாவும் சிவமணமும் தமிழ் மணமும் கலந்து மிளிவன. ஞானக் கருவுலமாக அமைந்து எம்மனைவரையும் ஞானவழியிற் செலுத்துவன. நானும் ஒதிப் பயண்டவோமாக.

“நந்தி நாமம் நமச்சிவா யவெனும்
சந்தை யாற்றமிழ் ஞானசம் பந்தனசொல்
சிந்தை யால்மகிழ்ந் தேத்தவல் லாரெலாம்
பந்த பாசம் அறுக்கவல் லார்களே.”

திருவாசகம்

“பழுதி லாதசோல் மணியினைப் பக்திசெய்து அன்பு முழுது மாக்ய வடத்தினால் முறைதொடுத்து அலங்கல் அழுது சாத்தும்மெய் அன்பருக்கு அகமகிழ்ந்து ஜயர் வழுவி லாதபேர் மாணிக்க வாசக ஞென்றார்.”

இறைவன் திருவருளில் நம்பிக்கை வைத்து அதன் வழி யியங்கியவர்களே நம் நாட்டு ஞானியர்கள். இவர்கள் தம் செயலற்று வாழ்ந்தவர்கள். இவர்கள் மொழிகள் யாவும் இறைவன் மொழிகளே. இறையன்பை ஈட்டிக் கொண்டு அந்த உள்ளொளியிலே அவன் அருள்பெற்றுப் பாடினார்களென்றால், அவை யாவும் இறை வார்த்தைகளே என்பதில் ஜயமில்லை. இந்த வகையில் நல்லவர் பெருமக்களும் எமக்கு நல்லவழிகாட்டிகள் ஆகிறார்கள். மணிவாசகப் பெருமான் பாடிய ஞானப்பனுவல் தான் திருவாசகம். தமிழ்மொழியில் எழுந்த பக்தி இலக்கியங்களுக்குன் திருவாசகத்துக்குச் சிறப்பிடம் உண்டு. ஒதுவாரது என்பு நெந்துருகவும் உள்ளம் நெக்கு நெக்கேங்கவும் ஆக்குந் திறன் திருவாசகப் பாடல்களுக்கு உண்டு. இதனை அழுது அழுது ஆண்டவன் அடிகளிற் சாத்தினார் மணிவாசகர். ‘நினையேன் அழுதால் உன்னைப் பெறலாமே’ என்று போற்றினார். அவர் அடைந்த பக்திப் பரவச நிலையைத் திருவாசகத்தை உள்ளன்போடு ஒதுவார் அனைவரும் உணரமுடியும்.

மணிமொழிகளை வழங்கிய அடிகளுக்கு மாணிக்கவாசகர் என்ற நாமத்தை இறைவனே சூட்டியருளினார்: இது இறைவனாற் கொடுக்கப்பட்ட தீட்சாநாமம்: இறைவரே இவர் பாடல்களை விரும்பித் தமது திருக்கரத்தால் எழுதித் ‘திருச்சிற்றம்பலத்தார்’ என்று கைச்சாத்துமிட்டனர் என்றால் இதன் பெருமைக்கு வேறு சான்றுகள் தேவையில்லை. இவ்வாறு பெரும் புலவராகிய மணிவாசகரின் பாடல்களை எம்பெருமான் எழுதியமை குறித்துச் சிலப்பிரகாச சுவாமிகள் கற்பனை செய்து மணிவாசகரை நோக்கிக் கூறுவது போற் பாடுகிறார்.

“தன்னை நீ புகழ்ந்து உரைத்த
பழுதில் செய்யுள் எழுதினன் அதனால்
புகழ்ச்சி விருப்பன் போலும்
இகழ்ச்சி அறியா என்பனி வோனே.”

திருவாசகத்தை கேட்டு முடித்து பெருமான் கோவையும் பாடுக எனப் பணித்தருளினார். திருவாசகப் பாடல்கள் மாணிக்க மணி போன்றவை என்பதோடு அமையாமல் தேன்போன்றவை என்பதையும் பெரியார்கள் அனுபவத்திற் கண்டார்கள். ‘மணிமொழியார் நூலை விரும்பித் தம்மோடு வைத்துக் கொண்டது கடையழி வரும் தனிமை கழிப்பதற்காக’ என்று நயமாகப் பாடினார் சுந்தரம்பிள்ளை.

மூவர் தேவாரங்களை வெதசாரமென்றும் திருவாசகத்தை உபநிடத் சாரமென்று போற்றுவார். திருவருளின் பெருமையை முதல் ஏழு திருமுறைகளிலும் குருவருளின் பெருமையை எட்டாந் திருமுறையாகிய திருவாசகத்திலும் நாம் காண முடிகிறது. மனிவாசகப் பெருமான் திருவடித் துணை கொண்டு, திருவடியில் அன்பு வைத்து, திருவடிக்கு வணக்கம் செலுத்தி, திருவடியைக் கண்டு திருவடியிலே இரண்டறக் கலந்தவராவார். இந்த ஜூந்து நிலைகளையும் திருவாசகத்தில் ஆங்காங்கு காணமுடியும். மானுடப் பிறவி எடுத்ததன் பயன் உயிருக்கு உண்மைப் பற்றுக்கோடாய ஆண்டவளை உணர்தலேயாகும். உடம்பானது உயிரைப் பற்றி நிற்க, உயிரானது இறைவனைப் பற்றி நிற்க வேண்டும். இந்த உணர்வைத்தான் திருவடியைத் துணையாகக் கொண்டுடையவர்கள் அடைவார்கள்.

“உற்ற ஆக்கையின் உறுபொருள் நறுமலர்
எழுத்து நாற்றம்போற
பற்ற ஸாவதோர் நிலையிலாப் பரம்பொருள்
அப்பொருள் பாராதே
பெற்ற வாபெற்ற பயனது நுகர்ந்திடும்
பித்தர்சொல் தெளியாமே
அத்தன் ஆண்டுதன் அடியரிற் கூட்டிய
அதிசயங் கண்டாமே,”

மனிதப் பிறவியின் மகத்துவத்தை மிக அழகாக இப்பாடலில் விளக்கியுள்ளார். திருவடியில் இடையெராத அன்பை வைத்தவர் ‘திருச்சாதகம்’ என்ற பகுதியில் இதனையே வேண்டி நிற்கின்றார். ‘இடையூர் அன்புனக்கென் ஊடகத்தே நின்றிருக்க தந்தருள்’ என்பது அவர் கேட்ட வரமாகும். ‘நின் வார்கழற் கண்பெனக்கு நிரந்தரமா யருள்வாய்’ என்று மற்றோரிடத்திலும் வேண்டுகிறார். திருவடி வணக்கம் பற்றி எடுத்துப் பாடிய இடங்கள் பலவுள். தன் நெஞ்குக்கே அறிவுறுத்துவது போலவும் வணக்கமுறை இதுவென்று உலகுக்கு அறிவுறுத்துவது போலவும் பல இடங்களிற் பாடியுள்ளார்.

“ஆடு கின்றிலை சூத்துடை யான்கழற் கன்பிலை யென்புருகிப்
பாடு கின்றிலை பதையுதுஞ் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர்
குடு கின்றிலை குட்டுகின் றதுமிலை துணையிலி பிணநெஞ்சுசே
தேடு கின்றிலை தெருவதோ றஸ்றிலை செய்வதொன் றறியேனே.”

இந்தப் பாட்டில் நெஞ்குக் கறிவுறுத்துவது போல் எமக்கு அறிவுறுத்துகிறார். மற்றொரு பாடலில் காயத்தின் வணக்கம், உள்ளத்தின் வணக்கம், வாக்கின் வணக்கம் முன்றையும் எடுத்துக்காட்டுகிறார். ‘மெய்தா னரும்பி விதிரவிதிரத்தும்’. ‘கைதான் தலை வைத்தும், கண்ணீர் ததும்பி’ யும் நிற்கும் நிலையே காயவழிபாடாகும். ‘உள்ளாம் பொய்தான் தவிர்தல்’ உள்ள வழிபாடாகும். ‘போற்றி சயசய போற்றி’ என்பது வாக்கின் வழிபாடாகும். இவ்வாறு பல பாடல்களில் திருவடி வணக்கத்தை திருவாசகம் காட்டுகிறது. அடுத்து, திருவடிக் காட்சியில் தினைத்த அடிகள் ‘கண்ணால் யானும் கண்டேன்’ என்றும், ‘அந்தணாகி ஆண்டுகொண்டருளி’ யென்றும்,

‘காட்டினுள் கழுக்குன்றிலே’ என்றும் தனது அனுபவத்தை விளக்கினார். இந்த

அனுபவமே பெருகி தில்லையிற் பேரின்ப விளைவைக் கொடுத்தது.

‘தேனூறும் வாசகங்கள் அறுநாறும் அமுதாற மொழிந்தருஞும் நாயகனை’ என்று சைவ எல்லப்ப நாவலர் போற்றுகிறார். திருவாசகத்தில் அமைந்துள்ள சொற்களும் சொற்றொடர்களும் தேனாகச் சுவைக்கக் கூடியவன்றிப் பக்திச் சுவையையும் மிகுவித்து உள்ளத்தை உருகவைப்பன. அவ்வாறு உருகிய அடியார் ஒருவர்,

“திருவா சகமிங் கொருகா லோதிற்
கருங்கல் மனமுங் கரைந்துருகக் கண்கள்
தொடுமணர் கேணியிற் கரந்துநீர் பாய
மெய்ம்மயிர் பொடிப்ப விதிர்விதிரிப் பெய்தி
அன்ப் ராகுன ரன்றி
மன்பதை யுலகில் மற்றைய ரிலரே.”

என மொழிந்தார். ஒசைச் சிறப்பும் சந்தச் சிறப்பும் அமையக்கூடியதாகவும் சில பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. சிறப்பாக ‘அம்மானை’, ‘சாழல்’, ‘திருவந்தியார்’, ‘திருப்படையாட்சி’, ‘அச்சோப்பதிகம்’ முதலியன சந்தமிசைத்துப் பாடி இன்பம் அடையக்கூடிய நிலையில் அமைந்துள்ளன. பக்திச்சுவை எவ்வளவுக்கெல்லாவு அமைந்துள்ளதோ அதேயளவில் இலக்கியச் சுவையும் மிகுந்து விளங்குகிறது. ஒவ்வொரு பாடல்களின் உயிரோட்டமும் பக்தி நெறியிலேயே தினைக்க வைக்கிறதெனினும் ஒரு சில பாடல்களை இந்த வகையிற் சிறப்பாக நோக்கலாம்.

“கையாற் றொழுதுன் கழற்சே வடிகள்
கழுமத் தழுவிக்கொன்
டெய்யா தென்றன் றலைமேல் வைத்தெதம்
பெருமான் பெருமானென்
றையா வென்றன் வாயா ஸரற்றி
யழல்சேர் மெழுகொப்ப
வையாற் றர்சே யாசைப் பட்டேன்
கண்டா யம்மானே.”

என்னும் பாடலில் இறைவன் திருவடிகளை உள்ளம் பொருந்தத் தழுவி சென்னிமேற் குடி பெருமான் பெருமானென்று அரற்றி தீயைச் சேர்ந்த மெழுகுபோல் உருகும் நிலையை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். தழுவதாகிய உள்ளத்தின் தொழிலையும் குடுதலாகிய காயத்தின் தொழிலையும் அறற்றுதலாகிய வாயின் தொழிலையும் இங்கு இனைத்துப் பக்திச் சுவையை விளக்கியுள்ளார்.

அடுத்தபடியாக இலக்கியச் சுவை நிறைந்த ஒரு பாடலைக் கவனிப்போம்:

“உன்னை யுகப்பன் குயிலே யுன்றுணைத் தோழியு மாவன்
பொன்னை யழித்தநன் மேனிப் புகழிற் றிகழு மழகன்
மன்னன் பரிமிசை வந்த வள்ளல் பெருந்துறை மேய

தென்னவன் சேரலன் சோழன் சீர்புயங் கண்வரக் கூவாய்.”

இதில் குயிலை அழைத்து இறைவன் புகழையும் அவன் குதிரைமீது வந்து புரிந்த திருவிளையாடல்களையும் எடுத்துக் கூறி அப்படியான பெருமான் என்னிடம் வரும்படி நீ கூவுவாயாக. அப்படிக் கூவினால் உண்ணை நான் விரும்புவதுமன்றி உண்டு தோழியாகவும் அமைவேன் என்று பாடுகிறார். இன்னும் திருவம்மாணையில் தலைவர் தோழிக்குக் கூறுவதுபோல் அமைந்த பகுதியும் திருவெம்பாவையில் பெண்கள் ஒருவரையொருவர் துயிலெழுப்புவதாக அமைந்த பகுதியும் இலக்கியச் சிறப்பு மிக்கன.

திருவாசகத்தில் அமைந்த சில உவமைச் சிறப்புகளைக் கவனிப்போம்.

‘ஆனைவெம்போரில் குறுந்தாரெனப் புலனால் அலைப்புண்டு’ என்பதும், ‘சிறைப்பெறு நீர்போல் சிந்தைவாய்ம் பாயும் திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே’ என்பதும், ‘ஹரா மிலைக்கக் குருட்டாமிலைத்தாங்கு’ என்பதும், ‘பள்ளந் தாழுறு புனிற் கீழ்மேலாகப் பதைத்துருகு மலர் நிற்க’ என்பதும் அலர் எடுத்தாண்ட உவமைகளிற் சிலவாகும். இவை ஏனைய நூல்களில் எடுத்தாளப்பட்டவையல்ல. அடிகளுடைய உள்ளக் கருத்திலே புதிதாக அனுபவத்தோடு ஒட்டி எழுந்தவையாகும்.

இன்னும் திருவாசகம் முழுவதிலும் பல விஞ்ஞான நட்புமுடைய கருத்துகளைப் பரக்கக் காணலாம். திருப்பெருந்துறையில் தனக்குக் காட்சி கொடுத்த இறைவனை எமக்கு அறிமுகங்க் செய்யுமிடத்தில் ‘சென்றுசென்றனுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தோன்றாந் திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே’ என்று பாடுகிறார். நூன்னனு, பரமானு என்பவற்றைப் பற்றிய விளக்கத்தை இதிற் காணலாம். ‘கல்லாய் மனிதராய்ம் பேயாய்’ என்று சொல்லுமிடத்தில் கல்லை இடையில் அமைத்து ஏன் என்று ஆராயம் புகுங்கால் அதில் உள்ள உயிர்ச்சத்தையும் விஞ்ஞானிகள் கருத்துப்படி விளக்கியுள்ளார் என்பது புலப்படுகிறது. இவ்வகையான பல சிறப்புகளையும் நோக்கி, திருவாசகத்தைத் தமிழர்கள் மட்டுமல்ல, சைவர்கள் மட்டுமல்ல, வேற்று இனத்துவரும் வேற்று மொழியினரும் போற்றியுள்ளனர். போப் ஜூயர் அவர்கள் தனது பிறந்ததின விழா ஞாபகமாகத் திருவாசக மொழிபெயர்ப்பை ஆக்கி வெளியிட்டார் என்பதை அறிகிறோம். கத்தோலிக்க அன்பர் ஒருவர் திருவாசகத்தில் அடைக்கலப் பத்தைப் பாராயனம் பண்ணுவதிலே தனது இறுதிக் காலத்தைச் செலவு செய்தார் என்பது அறியக்கிடக்கிறது. அது தோன்றிய காலந்தொட்டு இன்றுவரை எத்தனையோ உள்ளங்களை உருக்கிச் சிவநெறியிற் சேர்த்திருக்கிறது என்பதற்குச் சான்றுகள் பல உண்டு.

திருவாசகம் என்றால் தூயசொல் என்பது பொருளாகும். இது தோன்றிய இடம் ஒரு தூய உள்ளமாகத் தான் இருக்க வேண்டும். அதுவே மனிவாசகரின் உள்ளக் கமலம். அக் கமலத்திலிருந்து ஊரிய தேன் சொட்டுக்களே திருவாசகப் பாக்கள். இதனாற்றான் அது தேனாகச் கவைக்கிறது. ‘ஹன்

கலந்து உயிர் கலந்து உவட்டாமல் இனிப்பது’ என்று இராமலிங்க கவாமிகள் குறிப்பிடுகிறார். இத்தைத் தேனாகக் காணப்பதற்கும் கவைப்பதற்கும் வாய்ப்பாகத் திருவாசகம் முழுவதிலுமே தேன் என்ற சொல் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட இடங்களில்

எடுத்தாளப் படுகிறது. இறைவனைத் தேனாகக் கண்டார் மணிவாசகர்; தேனாகச் கவைத்தார். அந்தத் தேன் அவருடைய உயிருக்குத் தித்தித்தது. அந்தத் தித்திப்பு நிலையில் திருவாசகத்தைப் பாடினார். அதுவே தேனாகி விட்டது. அது ஏனைய உயிர்களுக்குத் தித்திக்கும் நிலையை அருளுகிறது. 'தேசனே தேனார் அழுதே சிவபுரனே' என்று சிவபுராணத்திலேயே இறைவனைத் தேனாகக் காட்டினார். இன்னும் அப்பகுதியில் 'சிறந்ததியார் சிந்தனையுள் தேனூறி நின்று' எனப் பாடுகிறார். காட்சி அனுஸ்வத்தாலேற்பட்ட தேனூற்று வாசகத் தேனை உலகுக்கு அருளியதில் வியப்பில்லையே. மற்றோரிடத்தில் 'தேனை ஆஙெம்யை கரும்பினின் தேறலை சிவனே' என்று போற்றுகிறார். பல சுவைகளை ஒருசேர்க் காட்டியபோதிலும் தேனைத்தான் முதலில் எடுத்தாலுகிறார். இப்படியாக இன்னும் பல இடங்களில் இவ்வொழுங்கைக் காணலாம். 'தேனைப் பாலைக் கண்ணவின் தெளிவை' என்பதும், 'தேனே அழுதே கரும்பின் தெளிவே' என்பதும், 'தேனாய் இன்னுமதமுமாய்த் தித்திக்கும் சிவபெருமான்' என்பதும் ஆங்காங்கு அமைந்தவையாகும்.

அடிகள் தில்லைக் கூத்தில் உள்ளங்கலந்த தன்மையைத் திருவாசகம் வெளிப்படுத்துகிறது. திருவாசகத்தின் உயிரோட்டம் முழுவதும் தில்லைக்கூத்தினின்றெழும் ஞானத் திருவடியிற் செறிந்து காணப்படுகிறது. அவரடைந்த பரவச நிலையை,

“தந்ததுன் றன்னைக் கொண்டதென் றன்னைச்
சங்கரா யார்கொலோ சதுரர்
அந்தமொன் றில்லா வானந்தம் பெற்றேன்
யாதுநீ பெற்றதொன் றென்பால்
சிந்தையே கோயில் கொண்டவெம் பெருமான்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
எந்தையே யீசா வூவிடங் கொண்டாய்
யானிதற் கிலனோர்கைம் மாறே.”

தனது அடிமைத் திறத்திற்குப் பங்கமேற்படாத முறையில் 'அவனே தந்தான்' என்றும் 'அவனே கொண்டான்' என்றும் கூறி எல்லாம் அவன் செய்வேலெயன்பதை நிருபிக்கிறார். அதுவுமன்றத் தான் பெற்ற ஆனந்தப் பெருக்கையும், இறைவன் தன்னிடமிருந்து எதனையும் பெறப்போவதில்லை யென்பதையும் காட்டி இறுதியில் அச்சோ கூறி முடிக்கிறார்.

'அறிவாற் சிவனாகிய மணிவாசகர்' அருளிய திருவாசகத்தைப் பாராயண நூலாகவும் வழிபாட்டு நூலாகவும் கொண்டு போற்றுவோமாக.

“முத்திநெறி அறியாத முர்க்கரோடு முயல்வேனைப்
பத்திநெறி அறிவித்துப் பழவினைகள் பாறும்வண்ணம்
சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவமாக்கி எனையாண்ட
அத்தனைக் கருளியவா நார்பெறுவார் அச்சோவே.”

சேக்கிழார் காட்டிய பெண்மைச் சிறப்புகள்

“என்னி ஸாகம மியம்பிய இறைவர்தாம் விரும்பும்
உண்மை யாவது பூசனை எனவுரைத் தருள
அண்ண ஸார்த்தமை அர்ச்சனை புரியவா தரித்தாள்
பெண்னி னல்லவ ளாயின் பெருந்தவக் கொழுந்து.”

பெண்மைக்குப் பெருமை கொடுத்த நாடு பாரத நாடு. அதேபோல் பெண்மைக்குப் பெரும் பங்கு கொடுத்த சமயம் சைவசமயம். தெய்வநிலை, தொண்டுநிலை என்பவற்றில் இப்பங்கு இருந்துகொண்டே வந்திருக்கிறது. நம் நாட்டுச் சமயம் ஒழுக்கத்தினின்றும் வேறுபாததுமற்று இணைபிரியாததுமாகும். அன்றாட வாழ்க்கையிலும் நிகழ்ச்சிகளிலும் சமய உணர்வு உயிர்நாடியாகவேயுள்ளது. இதனைச் சிறப்பாகப் பெரிய புராணத்தில் எடுத்துக் காட்டுகிறார் சேக்கிழார். அரன் பூசை, அடியார் பூசை, விருந்தெதிர்தல், திருத்தொண்டு புரிதல், சிவசின்னம் பேணல், தற்காத்தல், தற்கொண்டாற் பேணல், கற்புநெறி வழாஅுமை என்பவற்றை மேற்கொண்டு வாழ்ந்து காட்டினார். குடும்ப வாழ்வில் இருந்து கொண்டே சைவப் பெருமங்கையர் இத்தனை பணிகளையும் செய்தனர். இல்லறத்தை முற்பட நின்று நடத்துவோர் இல்லக்கிழத்தியாக இருப்பதால் சமய உணர் நல்கும் பொறுப்பும் அவர்களுக்கேயுரியது. இப்படியாக வாழ்ந்த பல பெண்களுடைய வாழ்க்கைச் சிறப்புகளை நினைப்பட்டிக் கொள்வது வெறும் மகிழ்ச்சிக்காவலன்று; அந்த நினைவினாற் திருத்தொண்டில் நமக்கு ஊக்கமும் ஆண்டவன் நினைப்பும் ஏற்படுத்துவதற்காகவேயாகும்.

பெரிய புராணம் என்பது பெரியவர்களின் புராணம். பெரியவர்கள் யார்? ‘செயற்கரிய செய்வார் பெரியர்’ என்றார் வளர்ணாவர். ‘பேசவொண்ணாப் பெருமையர்’ என்று கூறுகிறார் சேக்கிழார். அத்தகைய சிவனியார்களின் வாழ்க்கைக்குப் பற்றுக்கோடாக அமைந்தவர்கள் பெண்மனிகள் என்பதை நாம் மறக்க முடியாது. இவர்கள் வீட்டில் இருந்தபடியே பெருந் தொண்டு புரிந்துள்ளனர். அடக்கமாக அவர்கள் வாழ்ந்து பெருந்தொண்டு புரிந்து கணவன்மாரையும் அவ்வள் வழிக்கண் செலுத்தி நின்ற தன்மையை நோக்கி “மனையறத்தின் வேரனையார்” என்றார் இவர். சங்கம் மருவிய காலத்திலும் பல்லவர் காலத்திலும் வாழ்ந்த பல பெண்மக்களின் சிறப்பைப் பெரிய புராணத்திற் போற்றியபோது ‘திருவினும் பெரியாள்’ என்றும், ‘விதிமனக்குல மடந்தை’ யென்றும், ‘தூண்டுதவ விளக்கு’ என்றும், ‘நற்பெருந்தெய்வம்’ என்றும், ‘மங்கையர்க்குத் தனியரசி’ என்றும் பாடுகிறார் சேக்கிழார்.

முதலில், வீட்டிலே கணவன்மாருக்குப் பின்னனியாக நின்று பெருந் தொன்டும், தியாகமும் புரிந்த பல பெண்மனிகளைக் கவனிப்போம். ‘திருநீலகண்டம்’ என்ற சொல்லையே தனது மந்திரி வாக்காகக் கொண்டு ஒழுகி அடியார்களுக்குத் திருவோடு செய்தித்து வாழ்ந்தவர் திருநீலகண்டர். இவருடைய பூரவொழுக்கங் காரணமாகக் கருத்துவேற்றுமை மனைவியாருக்கிறுந்தது. சிவனடியார் ஒருவருக்கு இத்தகைய மாக ஏற்படக்கூடாதென்பது அவருடைய மனைவியாரின் எண்ணம். ஒரு நாள் கணவனார் தீண்டப்போன சமயத்தில் ‘எம்மைத் தீண்டுவீராயின் திருநீலகண்டம்’ என்று சுத்தியம் செய்தார். கணவனார் சிறந்த சிவதொண்டராகயால் திருநீலகண்டம் என்ற வாக்கை உன்னி அன்றுமுதல் தனது மனைவியையோ அன்றிப் பிற பெண்களையோ சாரவில்லை. இந்தச் சம்பவங்கள் அன்றை அயலாருக்குத் தெரியாவன்னாம் வாழ்க்கை நடத்தினார் அவர் மனைவியார்.

“கற்புறு மனைவி யாரும் கணவனார்க் கான வெல்லாம் பொற்புறு மெய்யு றாமல் பொருந்துவ போற்றிச் செய்ய இற்புறும் பொழியா தங்கன் இருவரும் வேறு வைகி அற்புறு புணர்ச்சி பின்மை அயலறி யாமை வாழ்ந்தார்.”

கணவனாருடைய கடமைகளிலும், குடும்பக் கடமைகளிலும் தவறு நேராமலும் வேண்டிய வேண்டியாங்கு செய்து வேறு வேறு வாழ்ந்தமையைத்தானும் அயலார் அறியாவன்னாம் பேணிக் காத்து வாழ்ந்தவர் திருநீலகண்டர் மனைவியார்.

இயற்பகையாரின் மனைவியார் கணவனது பெருமைக்குப் பெருங்காரணமாக அமைந்தவர். கணவனது சொல்திறம்பாமல் சிவபக்தி அடியார்பக்தி என்பவற்றில் மேம்பட்டு வாழ்ந்தமையால் பெரிய தியாகச் செயலைச் செய்ய முன்வந்தார். வந்த அடியவர்க்குத் தன்னைக் கொடுக்க இசைந்துவிட்டார் கணவனார் என்பதனைக் கேட்டவுடனே,

“இன்றுநீர் எனக்கு அருள்செய்த திதுவேல் என்னுயிர்க் கொரு நாத!நீ ரூரைத்த தொன்றை யான்செய்யு மத்தனை யல்லால் உரிமை வேறுளதோ எனக்கு”

என்று சூறிய மாண்பை நாம் உன்னி உன்னி மகிழலாம். சிவனடியார், அம்மையாரைக் கூட்டிச் சென்றபோது வழியிலே இடைமறித்து சுற்றத்தவர் எல்லாரும் எதிர்த்தார்கள். அஞ்சினவர்போல மறைமுனிவர் காட்சியளித்தார். ஆனால் அம்மையின் தீர்த்தை அவ்விடத்தே காணலாம்.

“மறைமுனி அஞ்சி னான்போல் மாதினைப் பார்க்க மாதும் இறைவனே அஞ்ச வேண்டாம் இயற்பகை வெல்லும்” என்றார்.

கணவனுடைய நியமத்துக்கு மாக நேரிடாதபடி தன்னையே தியாகம் செய்யச் சித்தமானார் இவ்வம்மையாரென்றால் ‘திருவினும் பெரியாள்’ என்று சேக்கிழார்

கறுவதில் வியப்பில்லையே. மகேஸ்வர பூஷையில் தலைநிற்ற இளையான்குடிமாற்றின் மனைவியாரையும் நாம் போற்றந்குறியோம். வறுமையின் உச்சநிலையிலும் மனவளம் குன்றா மாண்பினர் இவர். சிவனடியார்கட்டுக்கெல்லாம் அழுது செய்வித்த திறுத்தைச் சேக்கிழார் சிறப்பாகக் காட்டுகிறார்:

“கொண்டு வந்து மனைப்பு குந்து குலாவு பாதம் விளக்கியே மன்னு காதலின் ஆத னத்திடை வைத்த ருச்சனை செய்தபின் உண்டி நாலு விதத்தி லாறு கவைத்தி றந்தன வொப்பிலா அண்டர் நாயகர் தொண்டர் இச்சையில் அழுது செய்ய அளித்துளார்.”

ஆனால், பொருள்வளம் கருங்கி இருந்த நேரத்தில் ஒருநாள் சிவனடியார் ஒருவர் மாரிக்காலத்து நள்ளிரவிலே கொட்டும் மழையிடையே இவர்கள் வீட்டுக்கு வந்தார். பசித்திருந்த நிலையை உணர்த்தி நின்றார். தமது திருத்தொண்டாகிய மகேஸ்வர பூஷைக்கு முட்டு நேரிடாது அன்று பகல் விதைத்த நெல் முளைகளை வாரி அக்கினியில் வறுத்து அழுதாக்கிப் படைக்கிறார். இத்தகைய சிறந்த தொண்டைச் செய்தமையால் இறைவன் அவர்கட்டுக் காட்சி கொடுத்து ‘அன்பனே அன்பர் பூஷை செய்த நீ அணங்கினோடும் எம்பெரும் உலகமெய்து’ என்றாளினார். முதற்குலமான அந்தனர் குலத்திற் பிறந்தும் வேளாளர் குலத்திற் பிறந்த அப்பர் பெருமானைத் தொண்டர் எனக் கொண்டொழுகிய மாண்பு அப்புதியடிகள் குடும்பத்திற்குரியது பின்மான மகனையே மறைத்து வைத்துவிட்டுக் கணவனும் மனைவியும் ஓரே உள்ளப் பாங்கோடு திருநாவுக்கரசரை அழுது செய்விக்க முன்வருகிறார்கள். அப்புதியடிகளின் மனைவியார்,

“புகழ்ந்தகோ மையத்தி வீராற் பூமியைப் பொலிய நீவித் திகழ்ந்தவான் சுதையும் போக்கிச் சிறப்புடைத் தீபம் ஏற்றி நிகழ்ந்தஅக் கதலி நீண்ட குருத்தினை விரித்து நீரால் மகிழ்ந்துடன் விளக்கி சர்வாய் வலம்பெற மன்னு வித்தார்.”

என்பதை அழுகாகக் காட்டுகிறார் சேக்கிழார்.

இனி, கணவன்மாருக்கு முன்னணியில் நின்று பெருந்தொண்டாற்றிய இரு பெண்மனிகள் பற்றிக் கவனிப்போம். இப்படியாக முன்னணியில் வரவேண்டிய நிலை குழ்நிலை காரணமாக ஏற்பட்டது, காரரக்காலம்மையார் சாதாரண பெண்ணாகச் சமையலறையிலே காட்சி தந்து தெய்வீகப் பெண்ணாக அம்பலத்திலே பேய்க் கணங்களில் ஒன்றாக விளங்குகிறார். இளமையிலே பொருவினடையர் திருவடிக்கீழ் ஓங்கிய அன்புற காதலுடையவர். மனையறத்தின் பண்பு வழாமற் கருமாற்றியவர். நம்பன் அடியார்க்கு நல்ல திருவழுது அளித்தவர். செம்பொன்னும் நவமணியும் செழுந்துகிலும் தகுதி நோக்கிச் சிவனடியார்க்கு நல்கியவர். ஆனால் மாம்பழம் காரணமாக அம்மையாரின் தெய்வீகத்தைக் கணவன் உணர்ந்து பிரிந்தவன் தான் வழிபடுமோர் தெய்வமாக உள்ளத்திலே வைத்து அம்மையைப் பூசித்தான்.

துக்குடித்தனத்தில் தான் பெற்ற குழந்தைக்குப் புனிதவதி என நாமஞ்

குட்டினான். அம்மையாரைத் திரும்பக் காணக்கூடிய சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்ட போது, 'மானுடம் இவர்தாமல்லர் நற்பெருந் தெய்வம்' எனப் போற்றினார். ஏனையோரும் போற்றுதற்கு அம்மையார் தகுதியுடையவர் என்பதைச் சூட்டிக்காட்டினார். இந்திலையில் காரைக்காலம்மையார் ஆன்மநாயகனான இறைவனையே தன் ஒப்பற் தலைவனாகக் கொண்டார். இறைவனைப் பாடத் திரிகின்ற பேறும் பேய் வடிவும் வேண்டி நின்றார். ஆலயங்கள் தோறும்சென்று அந்புதப் பாக்களைப் பாடினார். 'திருவிரட்டை மணிமாலை', 'அந்புதத் திருவந்தாதி', 'திருவாலங்காட்டு முத்த திருப்பதிகம்' என்னும் பாடற்தொகுதிகளை நமக்குத் தந்தார். அருள் என்பதைப் பற்றிச் சந்தானகுரவர்க்கட்டும், சமயகுரவர்க்கட்டும் முன்பு பாடிவைத்தவரிலாரே. இவரை இறைவனே 'அம்மையே' என அழைத்தனர் என்றால் அவர் பெருமையையார்தான் விரித்துரைக்க வல்லார்.

'மங்கையர்க்குத் தனியரசி எங்கள் தெய்வம்' எனச் சேக்கிழாராற் போற்றப்பட்ட அரசியாரின் பெருமைகளைக் கவனிப்போம். பாண்டியன் சமயச்சார்பு மிக்கவனாய்ச் சிவநெறியை மறந்தவனாய் வாழ்ந்ததை அரசியாருக்குப் பெரும் துன்பமளித்தது. சிவநெறி வழுவாத சோழர் குலத்தில் அவதரித்தவர் அவர். குலப்பற்று, மதப்பற்று, நாட்டுப்பற்று மூன்றுமுடையவர். இதனாலேயே சேக்கிழார் இவருக்குத் தனிப்புராணம் செய்தருளினார். 'தென்னர் குலப்பழி தீர்த்த தெய்வப்பாவை' என்பதால் குலப்பற்றும், 'இருந்தமிழ் நாடு உற்ற இடர் நீக்கி' என்பதனால் நாட்டுப்பற்றும், 'பொங்கொளி வெண்டிருந்து பரப்பினார்' என்பதால் மதப்பற்றும் புலனாகின்றன. திருஞானசம்பந்தரும், திருவாலவாய்ம் பதிகத்தில் 'சிவன் திருநீற்றினை வளர்க்கும் பந்தனை விரலால் பான்திமா தேவி' என்று பாடியருளினார். மிக நெருக்கடியான நிலையிலே ஏழாவது நூற்றாண்டிலே அரசியார் செய்த பணி எமது உள்ளதைத் தூண்டுகிறது. ஞானசம்பந்தரும் இதனை விளக்குகிறார். 'குழுமாகிய பரசமயத்திடைத் தொண்டு வாழும் நீரமையீர் உமைக்காண வந்தனம்' என்று கூறுவதிலிருந்து இவர்களாற்றிய தொண்டு புலப்படும். அரசியாரின் உறுதுவனையே அமைச்சரை நற்பணியாற்றத் தூண்டியது. சமனர்கள் என்ன தீங்கு செய்வார்களோவென்று குலச்சிறையார் அஞ்சி நின்ற நேரத்தில் 'ஞானசம்பந்தர் தம்பால் நன்மையல்லாது செய்யும் ஊனம் வந்தடையில் நாழும் உயிர் துறந்தொழில்' தென்றார் அரசியார். கணவருக்கே சிவநெறியின் பெருமையை நேருக்கு நேர் நின்று விளக்குகிறார். வெம்பு நோய்க்குக் காரணம் சமனர்கள் வைத்த தீயே என்பதை அச்சமின்றி அரசனுக் குரைக்கிறார். இவ்வாறு தம்மைப் பேணி, கணவனைப் பேணி, மதத்தைப் பேணி, குலத்தைப் பேணி, தமது நாட்டையே பேணுகின்ற தவச்செல்வியாக ஆசிரியர் விளக்குகின்றபடியால்தான் 'எங்கள் தெய்வம்' என்றும், 'தெய்வப் பாவை' என்றும் சேக்கிழார் போற்றினார்.

அடுத்தபடியாக, கண்ணிப்பெண்ணாகவேயிருந்து சிவதொண்டு புரிந்து திருநாவுக்கரசரைச் சைவ உலகுக்குத் தந்து பெரும் பணியாற்றியவர் திலகவதியார். விவாகம் செய்யாத நிலையிலே மணங்செய விருந்த மணவாளர் போர்க்களத்திலிறந்து விட்டார். உடன் உயிர்துறக்கத் துணிந்த அம்மையார் தம்பியின் வேண்டுதலால் மனமாற்றமடைந்தார். 'தம்பியார் உளராக வேண்டும்' எனத் தயவு வைத்தார். தந்தையாராகிய புகழாருடைய

கால் வழியற்றுப் போகாமற் காத்தவர் திலகவதியாரே. சமணத்தில் சேர்ந்து தருமசேனர் என்ற பட்டமும் பெற்று வாழ்ந்த மருள்நீக்கியாரின் நிலை இவருக்குப் பெருங்கவலை கொடுத்தது. அக்காலத்தில் இக்கவலையைக் கூறியாறுவதற்கு எவ்வித மார்க்கமும் இருக்கவில்லை. ஆண்டவன் சந்நிதியொன்றுதான் அடியார்க்கு அபயம் கொடுக்குமிடம். திருவதிகை வீட்டானத்துப் பெருமானைத் தினந்தோறும் அதிகாலை சென்று வணங்கித் திருப்பணிகள் புரிந்து வந்தார். ஒருநாள் இறைவனை நோக்கி ‘அடியேன் பின் வந்தவனை மீண்டு விண்ணப்பரசமயக் குழியினின்றும் எடுத்தாள வேண்டும்’ என்று விண்ணப்பம் செய்தார். அவர் விண்ணப்பத்தை இறைவனேற்று மருள்நீக்கியாருக்குச் சூலையைக் கொடுத்துச் சைவத்துக்குத் திருப்பினார். திலகவதியார் அவரைத் திருநீறு அணிவித்துத் திருப்பதிகம் பாடுவித்தத் திருநாவுக்கரசராக்கி வைத்தார். எனவே சைவ உலகுக்கு இவ்வப்பரைத் தந்த பெருமை திலகவதியாரையே சார்ந்தது. இதனால் தான் ‘தூண்டு தவ விளக்கு’ என்று சேக்கிழார் போற்றுகிறார்.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் இரு மனைவியர்களான பரவையார், சங்கிலியார், சிறுத்தொண்டரின் மனைவி திருவெங்காட்டு நங்கையார், திருமருகல்தாமன் என்பவனின் மகளாகிய வணிகப்பெண் ஆகியோரெல்லாம் சிவநெறியிற் தழைத்து வாழ்ந்தவர்கள்; கற்பு மேம்பாடுடையவர்கள். இவர்களின் பெருமையைப் பெரிய புராணத்திற் சிறப்பாகக் காணலாம். பக்தியும், ஞானமும் பெண்களுக்கு இயல்பாயமெந்தவை. அதனை அவர்கள் தாழுணர்ந்து சமுதாயத்திற்கும் உணரவைக்க வேண்டும். அம்பிகையின் அருள் உருவாய் விளங்கும் மங்கையர் அறம் வளர்க்க வேண்டியவர்கள். அன்பும், அருளும், அறமுந்தான் தம்மை உயர்த்துவன். இந்நிலையில் நின்று வீட்டையும், நாட்டையும் பேணுவது மகளிர் கடனாகும்.

“வண்ணநீள் வரைதர வந்த மேன்மையால் என்னில்பேர் அறங்களும் வளர்க்கும் ஈகையால் அண்ணல்பா கத்தையா ஞடைய நாயகி உண்ணெனகிழ் கருணையின் ஒழுக்கம் போன்றது.”

மணிவாசகத்தில் ஞானமார்க்கம்

“நானார்என் உள்ளமார் ஞானங்களார் என்னையாரறிவார் வானோர் பிரான்ஸ்னை ஆண்டிலனேல் மதிமயங்கி ஊனார் உடைதலையில் உண்பலிதேர் அம்பலவன் தேனார் கமலமே சென்றுதாய் கோத்தும்பி.”

ஞானமார்க்கமெனினும், சன்மார்க்கமெனினும் ஒக்கும், சகல கலைகளையும் புராணம், வேதம், சாத்திரங்களையும் பயின்று ஞானம் நாடி, நேயம், ஞாதார நழுவாமல் நின்றால் பரசிவத்தைக் காட்டும். இவ்வாறு அபரஞ்சானம், பரஞ்சானம் இரண்டும் கைவரப் பெற்று சன்மார்க்கமெனும் மேலாம் நன்றெறியில் நின்றவர் மணிவாசகர். மெய்யடியார்கள் யாவரும் கூடும் அன்பினிற் கும்பிடவேயன்றி வீடும் வேண்டாவிறலின் விளங்கியவர்கள். அவர்கள் இறைவனோடு கொண்டுள்ள தொடர்பைப் பல பாங்குகளில் வைத்துக் காட்டுகின்றன அருள் நூல்கள். கையுழவாரப் படையுடனும் நாயகன் சேவடி தைவரு சிந்தையுடனும் செஞ்சொல்மேய செல்வாயுடனும் இறைவனைப் பரவியவர் அப்பர் கவாமிகள். இவர், தாசன் என்ற பாங்கிலே நின்று இறைவனை அடைந்தவர். மற்றும் ஞானசம்பந்தப் பெருமான் சுற்புத்திர மார்க்கத்தீலேயும் சுந்தரமூர்த்தி கவாமிகள் யோக மார்க்கத்தீலேயும் சென்று பிறவாப் பெருநிலையெய்தியவர்கள். ஆனால் மாணிக்கவாசக கவாமிகளோ குருசிள்ய தொடர்பிலே நின்று ‘யாரடி யாரென்னில் உத்தரகோச மங்கைக்கரசின் சீரடியார் அடியா’ன்று தன்னையே விளம்பரஞ் செய்து உரிமைக் குரலெழுப்பி அழுது அழுது இறைவனைப் பரவி உய்தியடைந்தவர்.

உலகத்திலே அறிவுடைப் பொருள்களை நோக்கும் போது இறைவன் அவற்றை ஆரூர் இயல்புடைமையால் ஆண்டானாகிறான். அவையைனத்தும் அடிமைகளாகின்றன. மணிவாசகப் பெருமானுடைய ஆண்டான்டிமைத் தொடர்பைக் கவனித்தால் இறைவனே குருமணியாக அதாவது ஞானசிரியனாக எழுந்தருளி ஆட்கொண்டமை யாவருமில்லவர். ‘தானெனன யாட்கொண்டதெல்லாருந் தாமறிவர்’ என வருந் திருவாசக அடி இதனை உணர்த்துகிறது.

“நமச்சிவாய வாஅழக நாதன்றாள் வாழக
இமைப்பொழுது மென்னெஞ்சில் நீங்காதான் தாள்வாழக
கோகழி ஆண்ட குருமணிதன் தாள்வாழக”

எனப் பாடி, ஞானமுனர்த்தப்பட்டமையைப் புலப்பட வைக்கிறார். குருமூர்த்தியினால் திருநீறும் அனிலிக்கப்பட்டுப் பரிச தீட்சையும் பெற்றவர்

இவர் இதனைக் குறித்தே ‘பேசப்பட்டேன் நின்னடியாரில் திருநீரே பூசப்பட்டேன்’ எனப் பெருமிதங் கொள்கிறார். ‘அருபரத் தொருவன் அவனியில் வந்து குருபரனாகி அருளிய பெருமையை’ என்பதாலும் ‘இந்திரனும் மாலயனும் ஏனோரும் வானோரும் அந்தரமே நிற்கச் சிவவனவன் வந்தருளி எந்தரமும் ஆட்கொண்டு’ என்பதாலும் குருதரிசனத்தை விளக்குகிறார்.

“எழைத் தொழும்பனேன் எத்தனையோ காலமேல்லாம் பாழுக் கிழைத்தேன் பரம்பரையைப் பணியாதே ஊழிமுதற் சிந்தாத நன்மணிவந் தென்பிறவித் தாழைப் பறித்தவா தோனோக்க மாடாமோ.”

திருவாதவூரடிகள் புராணத்தில் இந் நிகழ்ச்சிகளைக் குறிக்குங் கதையினைக் கவனிப்போம். அரிமர்த்தன பாண்டியன் கட்டளைப்படி குதிரைகள் வாங்கும் பொருட்டு ஏவ்வாளர்கள் குழுத் திருப்பெருந்துறை சென்றார் முதலமைச்சராகிய திருவாதவூரடிகள். அப்பதியின் கண்ணே அமைந்த யஞ்சோலையொன்றிலே அடியார்கள் புடைகுழு எம்பெருமான் ஞானகுரு வடிவில் எழுந்தருளி அடிகளுடைய பந்தமறும் எல்லையைப் பார்த்திருந்தார். அதே நேரத்தில் அடிகளும் அத்திசையே வந்து அங்கெழுந்த சிவாகம ஒலியைக் கேட்டு “இவ்வொலி யாது? அறிந்து சொல்லுங்கள்” என்றார். அவர்களும் அங்கு சென்று கண்டிரிந்து சிவயோகியார் ஒருவர் சிவனடியார் குழு எழுந்தருளியள்ளார் என்பதைக் கூறக் கேட்டவுடனே பரமானந்தமடைந்து அஶ்சபையை அடைந்தார். அகத்தால் வணங்கியிபும் புத்தகம் யாது” எனக் கேட்டார். உடனே தேகிகர் “பொய்மையில்லாச் சிவஞானபோதம்” என்றார். அடிகளும் “சிவமேது? ஞானமேது? போதமேது?” என வினினினார். “சிவயரம்பொருள் ஒன்றே; அதனைத் தேர்தலே ஞானம்; தேர்ந்ததை அனுபூதியில் வைத்து நிச்சயித்தலே போதம்” என்றார் குருமுரத்தி. இதனைக் கேட்டவுடனே தன்னையறியாத ஆனந்தப் பரவசமுற்றுக் குருமர்த்தியைத் தொழுது நின்றார்.

தீவிரதர சத்தினி பாதத்தில் நிற்போர்க்கே இந்நிலை வாய்க்கப் பெறும். அமைச்சராக வந்தவர் சிவனடியாகி விட்டார். சிவானந்தத்தில் தினைத்த திருவாதவூரடிகள் இந்த அனுபவத்தைத் திருவாசகத்தில் காட்டுகிறார்.

“நடித்து மண்ணிடைப் பொய்மினைப் பலசெய்து
நானென் தெனும்மாயக்
கடித்த வாயிலே நின்றுமுன் வினைமிகக்
கழறியே திரிவேணைப்
பிடித்து முன்னின்றப் பெருமறை தேடிய
அரும்பொரு எடுயேண
அடித்த டித்துஅக் காரமுன் தீற்றிய
அற்புத மறியேனே”

‘மண்ணுலகில் மெய்யடியான் போலப் பாசாங்கு செய்து பொய்மையே மேற்கொண்டு நான் எனது என்ற பற்றுமொழி பிதற்றிப் பழவினை வழியிலே

மிகுதியாகக் கூறித் திரிகின்ற என்னைத் திசை திருப்பி, அடித்து நிறுத்தி சர்க்கரை அழுதையூட்டுவித்த அற்புத்ததை அறிய மாட்டேன் என்பது இதன் பொருளாகும். திருவருளையே சர்க்கரை அழுதாக காட்டுகிறார்; திருப்பெருந்துறையில் கிடைக்கப்பெற்ற குரு தரிசனம் இவரை சீவன் முத்தராக்கியது. கொண்டு வந்த பொருளையோ அங்கு வந்த நோக்கத்தையோ மறந்துவிட்டார். இவர் நிலையினை ‘கொண்புனை பித்தர் பாலர் பிசாசர் தம்கொள்கையினார்’ என்று கூறுகிறது திருவாதவூரடிகள் புராணம்.

நூனமென்பது கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டை சூடல் என்னும் நான்கையும் அடக்கியதாகும். கேட்டல் என்பது நூனத்திற் சரியை, சிந்தித்தல் என்பது நூனத்திற் கிரியை, தெளிதல் என்பது நூனத்தில் யோகம், நிட்டை சூடல் என்பது நூனத்தில் நூனம். எனவே, நூனநெறியில் முற்றாக தலைப்பட்டவரே அடிகள். இவர் வழியாக நூனமார்க்கத்தை தாம்உனர் வேண்டும். உயிர்கள் பாசத்தொடர்புடையவை. பாசநீக்கம் பெறவேண்டுமாயின் குருவருள் வேண்டும். குருவின் உபதேசமே ஆன்ம நோய்க்கு மருந்து. ஆன்ம போதத்தால் ஆண்டவனை அறிய முடியாது. மெய்யனர்வே இதற்குத் தேவை. ஆன்ம போத அறிவு கருவி கரணங்களோடு கூடி அறியும் அறிவு. பின்னையது அவனருளைக் கண்ணாகக் காணும் அறிவு. பதிஞானம் ஏற்பட்டால் உள்ளம் என்ற ஒன்றின்றி உள்ளமே இறைவனாக நிறையும். அப்படி நிறையும் பொழுது ஊன்கெட்டு, உயிர்கெட்டு, உனர்வுகெட்டு, உள்ளமும் போய் நான்கெட்ட நிலை ஏற்படும். இதனைப் பெருமானே திருவாசகத்தில் மொழிந்திருக்கிறார்.

சிவநூலோதம் எட்டாவது குத்திரத்தில் இறைவன் குருவடிவாக வந்து உணர்த்துகின்ற தன்மையும் அதனால் உயிர் தெளிவடைகின்ற நிலையும் கூறப்பட்டுள்ளன.

“ஜம்புல வேடரின் அயர்ந்தனை வளர்ந்தெனத்
தம்முதற் குருவுமாய்த் தவத்தினி லுணர்த்தவிட
நந்திய மின்மையில் அரன்கழல் செலுமே”

அவன் ஓர் அரசனின் மகன். வேட்டைக்குச் சென்றபோது இளமையிலேயே வேடர் கைப்பட்டு விட்டான். வேடர்களோ ஜவர். இவனோ ஒருவன். தான் வேடனே என்ற நினைப்புடன் வளர்ந்தான். வேடன் என்ற உனர்வோடு இருப்பவனுக்கு வேந்தன் என்ற உணர்வைக் கொடுப்பதற்கு இன்னொருவன் தானே வரவேண்டும். இதற்காக அரசன் ஒருநாள் எழுந்து கானகம் சென்று நீ என் மகன் என்று அறிவுறுத்தினான். அவனும்தன்னை அறிந்து அரசனாம் நிலையை அடைந்தான். இந்த நிலையே ஆன்மாவுக்கு குருவருள் கூட்டி வைக்கும் நிலையாகும். உயிர்கள் ஜம்புல வேடர்கள் வயப்பட்டு கழலுகின்றன. உண்மையான துணைவன் யார் என அறியும் ஆராய்ச்சி நூனம் அவற்றுக்கில்லை. இத்தகைய உயிர்களை ஆளுதற்கு இறைவன் அருட் குருவாக எழுந்தருளுவான்.

“மன்னவன்றன் மகன்வேட ரிடத்தே தங்கி
 வளர்ந்தவனை யறியாது மயங்கி நிற்பப்
 பின்னவனு மென்மகனீ யென்றவரிற் பிரித்துப்
 பெருமையொடுந் தானாக்கிப் பேணு மாபோல்
 துன்னியஜம் புலவேர் சுழலிற் பட்டுத்
 துணைவனையு மறியாது துயருந்தொல்லுயிரை
 மன்னுமருட் குருவாகி வந்தவரின் நீக்கி
 மலமகற்றித் தானாக்கி மலரடிக்கீழ் வைப்பன்”

இருளை மாற்றுவது இரவி. மருளை மாற்றுபவர் குரு. “இன்றெனக்கருளி இருள் கடிந்து” எனப் பாடுகின்றார் அடிகள். மணி என்று சொல்லுகின்ற பொழுது அறியாமை இருட்கண் ஒளி காட்டி நிற்கும். மாணிக்கம் என்பது நூண்பொருள். ‘ஸ்ரிலாத நீ’ எளியெயாகி வந்து ஒளி செய் மானுடமாக நோக்கியும்’ என்னும் அடிகள் இதனை வலியுறுத்துகின்றன. மானுட வடிவிலே எழுந்தருளினாலும் அங்கே தெய்வ ஒளி கலந்திருந்தது என்பதை ‘ஒளி செய் மானுடம்’ என்றார். அத்தோடு நிற்கவில்லை நோக்கியும் என்று பின்னும் மொழிகிறார். இதனால் அவருக்குக் கிடைத்த நயன தீட்சை பெறப்படுகிறது. குருமணியால் அடிகளுக்குக் காட்டப்பட்ட நெறி மனிநெறி என்றால் அவர் அருளிய வாசகம் மனிநெறியினின்றும் மிளிரந்த மனிவாசகமாகும். ‘வாக்கு உன் மனிவார்த்தைக்காக்கி’ என்பதும் இதனை வலியுறுத்துகிறது. மனிவார்த்தை இயம்பினவர் மனிவாசகர் என இறைவனால் அழைக்கப்பட்டார். தீவிரதர சத்தினிபாத நிலைகண்டு இறைவன் குருவாக எழுந்தருளி இப்பெரு நிலையை அருளுவன் என்பதும் அப்பெரு நிலையில் உயர் அடைகின்ற மேன்மையும் சைவசித்தாந்தத்திற் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இப்படி ஆட்கொள்ளப்பட்ட மின் மாணிக்கவாசக கவாமிகளைடைந்த உயர்நிலையை இனிக் கவனிப்போம். பெருமான் ஆட்கொண்ட விதத்தை சிறந்த முறையில் திருச்சதகப் பாடலொன்றில் விளக்குகிறார்.

“தனியனேன் பெரும்பிறவிப் பொவத் தெய்வத் தடந்திரையால் ஏற்றுண்டு பற்றொன் நின்றிக் கனியைநேர் துவர்வாயார் என்னுங் காலாற் கலக்குண்டு காமவான் சுறுவின் வாய்ப்பட்டு(ு) இனியென்னே உய்யுமா றென்றென் றென்னி அஞ்செழுத்தின் புணையிடித்துக் கிடக்கின் றேனை முனைவனே முதலந்த மில்லா மல்லற் கரைகாட்டி யாட்கொண்டாய் மூர்க்க னேற்கே”

உதவியற்றவனாய்ப் பிறவிப் பெருங்கடலுள் வீழ்ந்து துன்பமாகிய பெரிய அலைகளால் அலைக்கப்பட்டு, பற்றுக்கோடு ஓன்றும் இல்லாமல் மகளிர் மோகக் காற்றாற் தடுமாறி காமமாகிய பெரிய சுறா மீன் வாயிற் சிக்கி ஜந்தெழுத்தின் புணையைப் பிடித்துக் கிடக்கின்ற நிலையில் முத்திக்கரை காட்டப்பட்டது என்ற தன் அனுபவத்தை உலகியவில் இணைத்துப் பாடியுள்ளார். இறைவனே தன்னை எனக்கு அறிவித்தான். பின்பு என்னை ஆட்கொண்டானேன்

பல இடங்களில் குருவினது அருட்பாங்கையும் பாசத்தை நீக்கி ஞானத்தை அருளுகின்ற திறத்தையும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். சற்குருவை அடைய வேண்டும் என தேடி அலைந்தவர் அடிகள். அவர் உள்ளத்திலிருந்த அந்த அவாவை நிரப்புவதற்காகவே இறைவன் அடியார் புடைகுழக் குருந்த மர நீழலில் எழுந்தருளினான். அருணகிரிநாதர் ‘குருவாய் வருவாய் குகனே’ என்று முருகனிடம் கேட்டுக் கொண்டது போல் பக்குவழுள்ள உயிர்கள் ஓவ்வொன்றும் இறைவனை வேண்டி நிற்கும் போதுதான் அந்த நல்வாய்ப்பைப் பெறுகின்றன. நல்வாய்ப்பைப் பெற்ற உயிர்கள் தாம் பெற்ற இன்பத்தை உலகமும் பெற வேண்டும் என்று இவ்வெலகிற்கே உபகாரிகளாக வாழ விழைகின்றனர். நமது நாயன்மார்கள் எல்லோரும் இத்தகைய அருளுயிர்கள் வயப்பட்டவர்கள். அவர்கள் பெரிய உபகாரிகள். அவ்வுயகாரப் பொருள்கள் தான் பன்னிரு திருமுறைகளாக மலர்ந்தன; மனிவாசக பெருமான் எமக்கு விட்டுச் சென்ற பரிசில் எட்டாவது திருமுறையாகும். தலைமுறை தலைமுறையாக ஏழேழு பிறவிக்கும் நம்மை இறைவனிடம் இழுத்துச் செல்லும் தெய்வ சக்தி வாய்ந்த ஞானப் பனுவல் திருவாசகம். திருப்பெருந்துறையிலே இருந்து அது மலரத் தொடங்கியது. பக்தர்கள் உள்ளங்களிலே என்றும் மலர்ந்து தெய்வமணம் கமழுந்து நம்மை அருட்சார்படையைச் செய்வது அந்நால் என்பதில். மிகையொன்றுமில்லை.

“நானேயோ தவஞ்செய்தேன் சிவாயநம எனப்பெற்றேன் தேனாயின் னமதமுமாய்த் தித்திக்குஞ் சிவபெருமான் தானேவந் தெனதுள்ளம் புதநதடியேற் கருள்செய்தான் ஊனாரு முயிரவாழ்க்கை ஒறுத்தன்றே வெறுத்திடவே”

நால்வர் காட்டிய நெறிகள்

“சொற்கோவுந் தோணிபூர்த் தோன்றலுமென் சுந்தரனும்
சிற்கோல் வாதவூர்த் தேசிகனும் - முற்கோலி
வந்திலரேல் நீறெங்கே மாமாறநூல் தானெங்கே
எந்தைபிரான் ஜூந்தெழுத்தெங் கே”

உ_லகில் உ_ள்ள ஒவ்வொருவரும் நலமாக வாழவேண்டுமானால் ஒழுங்கும்
கட்டுப்பாடும் மிகவும் இன்றியமையாது வேண்டப்படும். இவற்றைப் புறத்திலே
மாத்திரம் பெற்றாற் போதாது, அகத்திலேயும் ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.
இதனைச் சமயம் ஒன்றினாலேயே ஏற்படுத்திக் கொள்ள முடியும். சமய குரவர்கள்
நால்வரும் இந்த ஒழுங்கான வாழ்வையே மேற்கொண்டு புனிதமடைந்தார்கள்.
நமக்கு முன்னிருந்த நாயன்மார்களை போற்றியும் சிவசின்னங்களுக்கு மதிப்புக்
கொடுத்தும், அன்பு நெறியை உ_லகிற் பரப்பியும், திருத்தொண்டு புரிந்தும்
வாழ்ந்து காட்டினர்.

சைவ சமயத்துக்கு முதல் நாலாய் விளாங்குவன் வேதசிவாகமங்கள் ஆகும்.
சைவசமயத்து உண்மைகளை வேதம் குறிப்பாகவும் ஆகமம் சிறப்பாகவும் எடுத்துக்
கொறும். சிவாகமத்தையே சைவம் என்று கூறுவதுமுண்டு.

“வேதநூல் சைவநூல் என்றிரண்டே நால்கள்
வேறுரைக்கும் நால்லிவெற்றின் விரிந்த நால்கள்
ஆதிநூல் அநாதிஅம ஸன்தருநால் இரண்டும்
ஆரணநூல் பொதுசைவம் அருஞ்சிறப்பு நாலாம்”

என்று சிவஞானசித்தியார் விளக்குகிறது. வேதாகமங்களில் அறும் முதலிய
நான்கும் பொதுவாகக் கூறப்பட்டு வீடுபேரே சிறப்பாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை
அடைவதற்குரிய நான்கு படிகளாக அமைவனவே சரியை, கிரியை, யோகம்,
ஞானம் என்பன. இந்த நால்வகை சாதனங்களின் ஞானமே முத்திக்கு நேர்ச்
சாதனமாக அமைந்தது. ஏனைய முன்றும் ஞானத்தை அடைவதற்குரிய
சோபானங்களாகும்.

“விரும்புஞ் சரியைமுதல் மெய்ஞ்ஞானம் நான்கும்
அரும்புமுதல் காய்களிதான் ஆகும் பராபரமே”

சரியை முதலான நான்கு நிலைகளையும் சிறப்பாக நால்வர் பெருமக்களும்
எமக்குக் காட்டியினர். திருநாவுக்கரசு நாயனார் சரியை நெறியை
காட்டியஞானர் எனினும் ஏனைய முன்று நெறிகளிலும் நிற்கவில்லை என்று
எண்ணுதல் தவறு. அதே போன்றுதான் ஏனைய மூர்த்து வாழ்க்கை
நெறிகளையும் நோக்க வேண்டும். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் நான்கு

நெறிகளிலும் நின்று ஞானத்தால் சிவனடியைச் சேர்ந்தவர்களே. ஆனால் ஒவ்வொரு படிகளை ஒவ்வொருவரும் சிறப்பாக காட்டியுள்ளனர் என்பதை மாத்திரம் நாம் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

சரியை என்பது புறத்தொழில் மாத்திரையானே இறைவனுடைய உருவத் திருமேனியை நோக்கி வழிபடுதல் ஆகும். சலகத்தி செய்தல், விழுதி தாரணம், சிவமூல மந்திரம் ஓதல் ஆதியன சரியையிற் சரியையாகும். திருவலக்குதல், திருமெழுக்கிடுதல், நந்தவனமுண்டாக்கல், திருமாலைகள் கட்டல், திருவேத்தார்க்கு அடிமைத் தொழில் செய்தல் ஆதியன சரியையிற் கிரியையாகும். எழுகோடி மந்திர வடிவங்களைத் தன் இதயத்திலே தியானித்தல் சரியையில் யோகமாகும். இந்திரியங்களை அடக்கியானதல் சரியையின் ஞானமாகும்.

“நிலைபெறுமா நெண்ணுதியேல் நெஞ்சே நீவா
நித்தலும்எல் பிரானுடைய கோயில் புக்குப்
புலர்வதன்முன் அலகிட்டு மெழுக்கு மிட்டுப்
பூமாலை புனைந்தேத்திப் புகழ்ந்து பாடித்
தலையாரக் கும்பிட்டுக் கூத்து மாடிச்
சங்கரா சயபோற்றி போற்றி யென்றும்
அலைபுனல்சேர் செஞ்சலையேம் மாதீ யென்றும்
ஆரூரா என்றென்றே அலறா நிலலே”

என்னும் பாடல் சரியை நெறியை விளக்குகிறது. நாவுக்கரச கவாமிகள் உழவாரப் படையறாத் திருக்கரத்துடன் அலயங்கள் தோறும் சென்று தொண்டு புரிந்து இந்த நெறியை காட்டியருளினார். பூக்கை கொண்டு அரன் பொன்னடி போற்ற வேண்டுமென்றும் நாக்கைக்கொண்டுஅரன் நாமம் நவில வேண்டுமென்றும் தொழுது தாமஸர் தூவித் துதிக்க வேண்டுமென்றும் பல இடங்களில் பாடி வழிகாட்டுகிறார். இந்த நெறியிலே சிறப்பாக நின்று ‘துடைக்கினும் போகேன் தொழுது வணங்கி தூநீற அணிந்து உன் அடைக்கலம் கண்டாய்’ என்று சரணாகதி அடைகிறார் எம்பெருமானிடம். இதனையே ‘தாசமார்க்கம்’ என்று சொல்வர். இதனை ஒட்டியே ‘அப்பன் என்னைப் பாடினான்’ என இறைவன் அருளியதாக ஒரு கதையுமின்டு. அவருடைய திருப்பதிகங்களில் கிரியை, யோக, ஞான நெறிகளை எடுத்துக் காட்டும் பாடல்களும் உண்டு. ‘காயமே கோயிலாக்’ என்னும் பாடலில் யோகமும் ‘ஞானத்தாற் தொழுவார்’ என்ற பாடலில் ஞானமும் சிறப்பித்துக் கூறப்படுவதை நாம் காணலாம். சரியை வழி நிற்பார் புறத்தடைகளிலிருந்து நீங்குவர் என்பர். இதில் சிறப்பாக சிவனடியார் பணியும் ஏனைய பணிகளும் அமைந்துள்ளன. இந்நெறி நிற்பார்க்கு சானுலகு கிடைக்கும் என்பர்.

புறத்தொழிலாலும், அகத்தொழிலாலும் இறைவனுடைய அருவருவத் திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடே கிரியை என்பதும். இதனை சற்புத்திர மார்க்கம் என்றும் சொல்வர். புட்பம், திருமஞ்சனம் முதலிய உபகரணங்கள் கொண்டு பஞ்ச குத்தி செய்து தோத்திரம், பிரதட்சினை, நமஸ்காரம் முதலியன பண்ணி குரிய யூசையுடன் சிவபூசையை முடித்தல் இதில் அடங்கும். இம் மார்க்கத்தில் நிற்போர் சிவம் ஒன்றேயாகிய ஞானப் பொருள் ஒன்றையே அறிந்து நிற்பர். இந்த மார்க்கத்தைச் சிறப்பாகக் காட்டியவர்

திருநூனசம்பந்த மூர்த்தி நாயனாராவர்.

“கற்றாங்கு எரிஓம்பிக் கலியை வாராமே
செற்றார் வாழ்த்தில்லைச் சிற்றும் பலம்மேய
முற்றா வெண்திங்கள் முதல்வன் பாதமே
பற்றா நின்றாரைப் பற்றா பாவமே”

இப்பாடலிலே கிரியை நெறியாகிய வேள்வி செய்தலை சிற்பாகக் காட்டி இந்த நெறியில் நிற்பாரை பாவம் பற்றா என்ப பாடினார். இந்நெறி நிற்பார் ஈசனருகில் இருக்கும் பெரும் பேற்றினை அடைவர். இவர்கள் இவ்வுலகில் இந்திரிய மயக்கத் தடையினின்றும் நீங்குவர்.

யோகம் என்பது அகத்தொழிலால் இறைவனுடைய அருவத் திருமேனியை வழிபடலாகும். பிரணவத்தை உச்சரித்து வாய்வை உள்வாங்கி மேலெழுப்பி இயம், நியம், இருப்பு, உயர்நிலை, மனவொடுக்கம், தாரணை, தியானம், சமாதி என்னும் அட்டாங்க யோகங்களில் இருத்தலாகும். சுந்தரரூர்த்தி கவாமிகள் யோகநெறியை சிற்பாகக் காட்டியருளினார்.

தன்னையா ஞடைய பிரான் சரணார விந்தமலர்
சென்னியிலும் சிந்தையிலும் மலர்வித்துத் திருப்பதிகம்

பாடிய சுந்தரர் பன்னாஞும் பயில் யோகம் பரம்பரையில் விரும்பினார் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை சகமார்க்கம் என்று சொல்லவர். எம்பெருமானோடு தோழமைத் தொடர்பு கொண்ட அடிகள்,

“ஏழிசையாய் இசைப்பயனாய் இன்னமுதாய் என்னுடைய தோழனுமாய் நான்செய்யுங் துருக்கஞ் குடனாகி”

என்று தனது தோழமைத் தொடர்பை விளக்குகிறார்.

“என்கேனும் இருந்துள் ணடியேன் உணைநினைந்தால்
அங்கேவந் தென்னொடும் உடனாகி நின்றருளி
இங்கேன் வினையை அறுத்திட் தெனையாஞுங்
கங்கா நாயகனே கழிப்பாலை மேயானே”

என்பது சுந்தரர் தேவாரம். புலனொடுக்கமும் பிராணன், அபாணன் என்ற வாய்க்களை அடக்கலும் தியானத்தில் மூழ்கலும் யோக நெறியிற்பாற்படுவன. இந்நெறி நிற்பார் ஈசனருடைய அடைவர். இதனால் அந்தக் கரணத் தடைகள் நீங்கும். யோகம் என்பதன் பொருள் கூடுதல் அல்லது ஒன்றுதல் என்பதே. ஆஸ்மா இறைவனோடு ஒன்றுதலையே இது காட்டுகிறது. உலகத்திலே மழகிலிட்ட மனம் முதலியவற்றை அவற்றின் மேற் செல்லாதவாறு அடக்கி இறைவனோடு ஒன்றச் செய்தல் இலகுவன்று. அதற்குப் பயிற்சி வேண்டும். தாயுமான கவாமிகள் ‘சிந்தையை அடக்கியே சும்மா இருக்கின்ற திறமரிது’ என்று பாடினார். இந்த நெறிக்கு இடைவிடாத சாதனையே வேண்டற்பாலது.

ஞானம் என்பது புறத்தொழில், அகத்தொழில் இரண்டுமென்றி அறிவுத் தொழிலால் இறைவனின் அகண்ட காரத் தன்மையைத் தியானித்தல் ஆகும். அருவம், உருவம், அருவுருவம் கடந்த நிலையை மனதில் தியானிப்பதும் உணர்வதுமே இவ்வழிபாட்டில் அடங்கும். இந்த ஞானநெறியில் நிற்போர் நைட்டிகர் என்றும் சாதகர் என்றும் இருவகைப்படுவர். நைட்டிகர் சந்ததம் நிட்டையிலே இருப்பர். சாதகர் நான், எனது என்னும் செருக்கற்று இருப்பர். ஞான நூல்களை ஒதுதல், ஒதுவித்தல், நற்பொருளைக் கேட்டல், கேட்டித்தல், சனமிலாப் பொருளத்தைச் சிந்தித்தல் ஐந்தும் ஞான பூசையாகும். நூல்களிலிருந்து பெறும் அறிவு அபர ஞானம் என்றும் அவனருளே கண்ணாகக் கண்டு தெளியும் அறிவு பரஞானம் என்றும் சொல்லப்படும். இந்நிலை நிற்போர் சிவனுடனாம் பெற்றியை அடைவர். மணிவாசகப் பெருமான் இந்நிலையை மிகச் சிறப்பாகத் திருவாசகத்தில் காட்டியருளினார்.

“வினையிலே கிடந்தேனைப் புகுந்து நின்று
போதுநான் வினைக்கேடன் என்பாய் போல
இனையன்யான் என்றுநனை அறிவித் தென்னை
யாட்கொண்டெடம் பிரானானாய்க் கிரும்பின் பாவை
அனையநான் பாடேன்தின் நாடேன் அந்தோ
அலறிடேன் உலறிடேன் ஆவி சோரேன்
முனைவனே முறையோநான் ஆன வாறு
முடிவறியேன் முதலந்தம் ஆயி னானே”

குருமுர்த்தியாக இறைவன் எழுந்தருளி ஞானமுணர்த்திய தன்மையை இப்பாடவில் தெளிவுறுத்துகிறார். சன்மார்க்கமென்பது மேலாம் நன்னெறியாகும். அதுவே சிவனுடனாம் பெற்றியை அதாவது சாய்ச்சிய பதவியை அடைவிக்கும். இறைவனே குருவாகி வந்து ஞானத்தை அருளியிமையை மாணிக்கவாசகர் வரலாற்றில் மட்டும் காண்கிறோம். ஏனையோர்க்கும் சிவமாந் தன்மையைதைந்த பெரியோர்க்களை திருமேனியாகக் கொண்டு இறைவன் ஞானத்தை அருளுகிறான். இத்தகைய ஞானசாரியார்களை நாம் சிவமாகவே காண வேண்டும். ஞான நெறியினால் அறியாமை நீங்கி சிவத்துவம் அடையலாம்.

நமது சமயாசிரியர்கள் தமக்கு முன்னிருந்த நாயன்மார்களை குருவாகப் போற்றி வழிபட்டார்கள். திருஞானசம்பந்தர் திருக்காளாத்தி மலைக்குச் சென்றபோது கண்ணப்பநாயனாரின் திருவுருவத்தைக் கண்டு கும்பிட்ட பயனைக் காண்பார் போல் வேட்டர் பெருமானை வீழ்ந்து வணங்கினார். திருவாலங்காட்டை அடைந்த போது காரைக்காலம்மையார் தலையால் நடந்த பதி என்பதை அறிந்து மிதிக்க அஞ்சினார். அப்பர் கவாமிகள் உழவாரத் தொண்டு செய்த தலமாகிய திருவதிகையை மிதிக்க அஞ்சி சுந்தரர் புறத்தே சித்தவட மடத்தில் தங்கி எம்பெருமானுடைய திருவடித் தீட்சையும் பெற்றார். மணிவாசகப் பெருமான் கண்ணப்ப நாயனாரின் அன்பினைப் போற்றிப் பாடினார்.

“கண்ணப்ப னொப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபின்
என்னப்ப னென்னொப்பில் என்னையுமாட் கொண்டருளி
வண்ணப்ப பணித்தென்னை வாவென்ற வான்கருணைச்
சுண்ணப்பொன் ஏற்றற்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பி”

நால்வர் பெருமக்களும் சிவசின்னாங்களுக்கும் திருவைந்தெழுத்துக்கும் பெருமதிப்புக் கொடுத்து எம்மையும் அவற்றை உனர் வைத்தனர். திருவாளன் திருநீற்றை திலகவதியார் கொடுக்க பெருவாழ்வு வந்ததென வாங்கியணிந்த நாவரசர் திருவெண்ணீற்றையாத ஊரைக் காடெனக் கூறுகிறார். ஞானசங்கந்தப் பெருமான் திருநீற்றினைப் போற்றி ‘திருநீறு செம்மை திடமே’ எனப் பாடினார். பாண்டியனுக்குற்ற வெப்பு நோயை திருநீற்றுப் பதிகத்தால் மாற்றியருளினார். சுந்தரமுர்த்தி கவாமிகள் ‘முழுநீறு புசிய முனிவர்க்கும் அடியேன்’ எனப் பாடியருளினார். மாணிக்கலாதவரைக் கண்டால் அம்ம நான் அஞ்சுமானே’ என்றும், ‘திருநீறு அணிகிலாதவரைக் கண்டால் அம்ம நான் அஞ்சுமானே’ என்றும் பாடியருளினார். திருவைந்தெழுத்துக் குறித்து நாயன்மார்கள் நமச்சியவாயப் பதிகங்கள் பாடியுள்ளனர். ‘படைக்கலமாக நாமத்தெழுத்தைத்துக் கொண்டேன்’ என்றார் நாவரசர். ‘நான் மறக்கினும் சொல்லும் நா நமச்சியவாயவே’ என்றார் சுந்தரர். ‘நானேயோ தவம் செய்தேன் சிவாயநம் எனப்பெற்றேன்’ என்றார் மணிவாசகர். இவ்வாறு திருநீற்றின் மகிழமையையும் திருவைந்தெழுத்தின் பெருமையையும் எமக்கு எடுத்துக் காட்டினர்.

நால்வர் பெருமக்களும் உலக நிலையானமையை எடுத்துக் காட்டி எம்மைத் தெருட்டியுள்ளனர்.

“நடலை வாழ்வுகொண் டென்செய்தீர் நாணிலீர்
கடலை சேர்வது சொற்பிரி மாணமே”
என்று திருநாவுக்கரசரும்,

“நீநானும் நல்நெஞ்சே நினைகண்டாய் யாரறிவார்
சாநானும் வாழ்நானும்”
என்று ஞானசம்பந்தரும்

‘வாழ்வாவது மாயம் இது மண்ணாவது தின்னைம்’ என்று சுந்தரரும் அறிவுறுத்தியுள்ளனர். எனவே,

“இன்றுநன்று நாளைநன்று என்றுநின்ற இச்சையால்
பொன்றுகின்ற வாழ்க்கையைப் போகவிட்டுப் போதுமின்
மின்தயங்கு சோதியான் வெண்மதி விரிபுனல்
கொன்றைதுன்று சென்னியான் கோடிகாவு சேர்மினே”

என்று பாடி சிவவழிக்கு எம்மைச் செலுத்தத் தலைப்பட்டனர். ‘நாலு பேர் சொன்னபடி நடு’ என்பார்கள். அவர்கள் காட்டிய வழியிலே நாம் வாழ்வோமானால் ‘அல்லல் என் செய்யும் அருவினை என்செய்யும்’ என்று வினவக்காடிய பெருநிலைக்காளாகி விடுவோம்.

“பெருகலாந் தவம் பேதைமை தீரலாம்
திருக் லாகிய சிந்தை திருத்தலாம்
பருக் லாம்பர மாயதோ ரானந்தம்

மருக ஸான்தி வாழ்த்தி வணங்கவே”

யாழ்ப்பாணத்து யோகர் சுவாமிகள்

“என்னெனக் கறிவித்தான் எங்கள் குருநாதன் இணையடியென் தலைவைத்தான் எங்கள் குருநாதன் அன்னைபிதா குருவானான் எங்கள் குருநாதன் அவனியெல்லாம் ஆளுவைத்தான் எங்கள் குருநாதன் முன்னைவினை நீக்கிலிட்டான் எங்கள் குருநாதன் முவருக்கும் அறியவொண்ணா எங்கள் குருநாதன் நன்மைத்தை யறியாதான் எங்கள் குருநாதன் நான்தானாய் விளங்குகின்றான் எங்கள் குருநாதன்”

நமது நாட்டிலே நமது கண்முன்னே சீவன் முத்தராக வாழ்ந்து 1964ம் ஆண்டு இறைபும் அடைந்த யோகர் சுவாமிகளை நினைவு கூருவது பெரும் தவப்பேராகும். யோகர் சுவாமிகளின் குருபூசைக்கு மூலேசியா நாட்டிலே இயங்குவது குறித்து எனது பாராட்டைத் தெரிவிக்கிறேன். சுவாமிகள் ஒரு நடமாடுந் தெய்மாக நம்நாட்டில் காட்சியளித்தவர். வாழ்வின் முற்பகுதியை அரசாங்க உத்தியோகத்தில் கழித்த போதிலும் ஓய்வு நேரத்தை தியானத்திலும் மௌனத்திலும் செலவு செய்தார். இவருடைய குரு செல்லப்பா சுவாமிகள் என்பவர்; நல்லூர்த் தேர் மன்பத்தில் தம் குருவின் மேற்பார்வையில் சுவாமிகள் நாற்பது நாள் தவமிருந்தார். இதன் பின்னர் இருப்பை மரத்தடியில் நிட்டையில் இருந்தார். தம்மைத் தரிசிக்க வருவோருக்கு உபதேசஞ் செய்வதும் அவருடைய ஜயங்களை தாமாகவே உணர்ந்து தீர்த்து வைப்பதும் அவர் கடமையாக இருந்தது. அத்துடன் ‘சிவதொண்டன்’ என்னும் மாத இதழ் மூலம் மக்களுடைய கருத்துகளுக்கு நல்லிருந்து அளித்தார். சுவாமிகள் அடிக்கடி கூறும் மந்திரங்களை நாம் சிந்தையிலே இருத்த வேண்டும். ‘கம்மா இரு’, ‘எப்பவோ முடிந்த காரியம்’, ‘நாம் அறியோம்’, ‘முழுவதும் உண்மை’. ‘ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லை’ இவற்றின் உண்மைகள் நினைந்து நினைந்து இன்புறுதற்குரியவை.

இவருக்கு இளம்பிராயத்தில் கிறிஸ்தவ பாடசாலையிலே கல்வி கற்கும் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது. ஆணால், நாவலர் பெருமானைப் போன்று அந்தச் சூழலிலே தான் சமய விழிப்புணர்ச்சி பெறக்கூடிய மனப்பாங்கும் ஏற்பட்டது. பெற்றோரை இவையதில் இழந்தவரானபடியால் வாழ்க்கையைப் பற்றிய அல்லல்களும் துன்ப அனுபவமும் சேர்ந்து இன்ப வழிக்கு அவரை இழுத்துச் சென்றது. அவர் தமக்கு முன் வரும் துன்பம் மீதுறப் பெற்றவர்களை ஆதரித்து அறிவு கூறி இன்ப வழியைக் காட்டி வைத்தார். அறியாதவனுக்கு அறிவைக் கொடுத்தும் இருட்டறையில் இருந்தவனுக்கு ஒளியைக் காட்டியும் நற்பணி புரிந்தார். இவரை நோக்கி பலதரப்பட்ட மக்கள் படையெடுத்தனர். பிரபுக்கள், மந்திரிகள், பட்டதாரிகள், பண்டிதர்கள், பாமரர்கள் எல்லோரும் இவரிடம் சென்று அருட்பார்வைக்கும் நல்லாக்கிற்கும் தவம் கிடந்தனர். தவறு செய்தவர்கள் கூட

அவர் முன்னிலையில் தம் தவறுகளைக் கூறி மனச்சாந்தி அடைந்தனர். வழிபடுவோர் கூட்டத்துக்கு அவர் காட்டிய வழிபாட்டு நெறி மிக இலகுவானதாகும். உங்கள் மனதில் ஆண்டவன் எப்படிக் காட்சியளிக்கிறானோ அந்த நிலையிலேயே வழிபடுங்கள் எனக் கூறினார்.

இவருடைய இளமைக்காலம் ஆத்மீகத் துறைக்கு பலவழிகளையும் ஆக்கிக் கொடுத்தது. நீர்ப்பாசன இலாகாவில் கடமை புரிந்த இவர் கடமையின் இடையிலே தோத்திரங்களையும் சாத்திரங்களையும் நன்றாகப் பயின்று வந்தார். அவர் உள்ளத்தை ஈர்த்த சிறந்த நூல் பெரிய புராணம். இதற்கு மேலாக, செல்லப்பா கவாமிகளின் ஞானத் தொடர்பு வாழ்வை முழுமையடையச் செய்து விட்டது. செல்லப்பா கவாமிகள் தமது சீடரை நாடோறும் பரிசீத்து அவர் பக்குவ நிலையைக் கண்டு ஞானத்தை உணர்த்தத் தொடங்கினார். ஆண்டி வேடத்தில் நல்லூர் வீதியில் காட்சியளித்த அவர் யோகர் கவாமிகளுக்கு ஞானமுணர்த்தும் குருவாக அமைந்தமை திருவங்குட்செயலே. இந்த நிலையை நற்சிந்தனையிலே கவாமிகள் பாடியுள்ளார்.

“நல்லூர் வெளியிலே போதநடம் புரிகிறான்
எங்கள் குருநாதன் எங்கும் பிரகாசன்
எல்லாரை யந்தன் னித்திலே காண்பவன்
இயநிய மங்களில் எள்ளளவு மோபிச்கான்

பொல்லாப்பிங் கில்லையென்று போதனை செய்வான்
புகழ்ச்சியு மிகழ்ச்சியு மொன்றாகக் காண்பவன்
செல்லப்ப ணென்னுந் திருப்பெய ருடையான்
சிங்கார நடையொடு சிரிப்பினை யுடையான்”

“ஆருறி வாரேன் அடிக்கடி சொல்லுவான்
தேரடிப் படியிலே சிங்காரமாய்க் கிடப்பான்
பேரறி வாளனெனப் பிறரெவரு மோவறியார்
பித்தனென் றுலகோர் பேகவா ரேகவார்”

தனது குருவினிடமிருந்து தான் பெற்ற அனுபவத்தை தன்னை வந்து அடைபவர்களுக்கு வழங்க வேண்டுமென்று முன்வந்தார். அவரிடம் தரிசனத்திற்குச் சென்றவர்கள் அனலேலே காய்ச்சப்பெற்ற போன் போல புத்தொளி பெற்றே வீட்டுக்குத் திரும்புவார்கள். இறைவனையும் இறைவனை வழிபடும் அடியவர்களையும் வழிப வேண்டும் என்பதையே திரும்பத் திரும்பக் கூறுவார். ஆண்டவன் எம்மை விட்டகலாமல் இருக்கிறான் என்றும் அதே நேரத்தில் நாம் ஆண்டவனை புறக்கணித்து அகலச் செல்ல உலக பாசம் எம்மை இழுக்கிறது என்றும் சொல்வார்.

“பெறுதற் கரிய பிறவியைப் பெற்றும்
பெறுதற் கரிய பிராணடி பேணார்
பெறுதற் கரிய பிரானிக ஜோல்லாம்
பெறுதற் கரிய பேறிழந் தாரே”

என்பது திருமந்திரம். எனவே, மாணிடப் பிறவி மகத்துவம் அடைய வேண்டுமானால் சிவத்தியானமும் சிவத்தொண்டும் முக்கியமாகும். மாணிக்கவாசக கவாமிகள் குருந்த மர நீழில் குரு உபதேசம் பெற்ற ஞானநெறியை உலகுக்குக் காட்டியது போல் யோகர் கவாமிகளும் தான் பெற்ற அனுபவ இன்பத்தை உலகுக்கு வழங்கினார். சிவபுராணம் பாடிப் பரவுதலும், தன்னிடமார்க்களைப் பாட வைப்பதும் அவருடைய தினாந்தர கடமையாக இருந்தது. நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் வேதாகம உண்மைகளை உணரக்கூடியவர்களுக்கு விளக்குவார். ஒருமுறை மகாத்மா காந்தி அடிகளை இரு ஐரோப்பியர்கள் தரிசித்து விட்டு யோகர் கவாமிகளையும் தரிசிக்க வந்தார்கள். அவர்களுடைய நல்வாக்கிற்காகக் காத்து நின்றார்கள்.

“காந்தியடிகள் என்ன சொன்னார்” என்று கேட்டார் கவாமிகள். ‘ஒன்றே குலம் ஒன்றே கடவுள்’ என்றார் எனச் சொன்னார்கள். “ஆம், இதனைவிட நான் வேறு எதனைக் கூறுவது” என்றார் யோகர் கவாமிகள். இவர்களின் ஞான பக்குவத்தை நோக்கியே இலங்கைத் தேசாதிபதி சோல்பரிப் பிரபுவின் மகன் பிரதம சிஷ்யராகி இவர் வழி நின்று மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த செங்கலடியில் கடமையாற்றி வருகிறார். “வேலையே வணக்கம்” என்று அடிக்கடி அவர் கூறுவார்.

மதம், இனம், மொழி என்ற பேதம் நோக்காது தன்னிடம் யார் யார் வருகை தந்த நேரத்திலும் அவ்வாலர் மனக்கருத்தை அறிந்து ஆவன கூறி விடுவார். ஒரு சமயம் ஸ்ரீ ரிக்கிரி பண்டா திசநாயக்கா என்ற பேருடைய புத்த சமயப் பிரமுகர் ஒருவர் முதல் முறை இவரைச் சந்திக்கச் சென்றார். கவாமிகள் கையில் தூம்புத்தடி கொண்டு கூட்டிக் கொண்டு நின்றார்; வந்தவரைக் கண்டவுடன் திசநாயக்கா வாருங்கள் என்று அழைத்தார். அடுத்து “நீ உன்னை நினைத்துக் கொள், ஆண்டவனின் இராச்சியம் உனக்குள்ளோயே இருக்கு, கம்மா இரு” என்றார். மனிதனின் என்னங்களை ஊட்டுவி அறிவதில் இவர் பேராற்றல் படைத்தவர். அவருடைய உபதேசங்கள் கேட்டாரது உள்ளங்களைப் பினித்து விடும். ஏத்தனையோ சித்துகள் கைவரப் பெற்றவராக இருந்த போதிலும் அவற்றையெல்லாம் அவர் வெளிக்காட்டவில்லை. ஓவ்வொருவருடைய வாழ்க்கையிலும் கவாமிகள் பின்னிப் பிணைந்து விட்டார். நோய் நொடிகளுக்கு எல்லாம் அவர் ஏற்ற மருந்து சொல்லிக் கொடுப்பார். வைத்தியர்களால் மாற்ற முடியாத கொடிய வியாதிகளையெல்லாம் இவர் மாற்றியுள்ளார். உடல் நோய், உள் நோய், உயிர் நோய் யாவையும் மாற்றிவிடும் பெரு வைத்தியர் இவர்.

கவாமிகளின் தெய்வத் தோற்றும் பார்த்தாரை பரவசப்படுத்தும். வால் நரை முடியும், அருளொழுகும் கண்களும், சிரித்த முகச் செல்வியும் கண்டார் நெஞ்சைக் கவரக் கூடியன. ஏத்தனையோ முனிவர்கள், இருடிகள் பற்றி நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். ஆனால் நாம் கண்களை ஒரு பெரும் முனிவர் தான் கொழும்புத்துறை யோகர் கவாமிகள். கல்லைப் பிசைந்து கணியாக்கி என்று பாடினார் மாணிக்க வாசக கவாமிகள். அதே போன்று இரும்புதரும் நெஞ்சங்களை, பதவி மோகம் பிடித்த உள்ளங்களை, பணம் படைத்த இறுமாப்புடன் வாய்ந்தோர் இதயங்களை ஸ்ரத்து ஸ்ரத்து உருக வைத்தவர் இந்த முனிவர். மக்கள் எல்லோரும் சிந்தையிற் கடவுளும் செயலிற் தூயமையும் கொண்டு ஒழுக வழிகாட்டினார். இன்று அவர்களின் சிஷ்யர்கள் பலர் நம்நாட்டில் சமயம் வளர்க்கும் பெரும் பணியைப் புரிந்து வருகிறார்கள். கவாமிகள் அருளிச் செய்த ‘நற்சிந்தனைச் செய்யுள்கள்’ அற்புதமானவை. யடிப்போர் உள்ளத்தை

பரவசப்படுத்துபவை.

“காகம் உறவு கலந்துண்ணக் கண்ணர் அகண்டா காரசிவ
போகமெனும் பேரின்பவெள்ளம் யொங்கித் ததும்பிப் பூரணமாய்
ஏக உருவாய்க் கிடக்குது ஜயோ இன்புற்றிட நாமெடுத்த
தேகம் விழுமுன் புசிப்பதற்குச் சேர வாரும் செகத்தேரே”

என்றார் தாயுமான கவாமிகள். எங்கள் யோகர் கவாமிகளும் ‘நற்சிந்தனை’ப் பாடல்கள் மூலம் எம்மை ஆண்டவன் திருவாருள் பெற அழைக்கிறார்.

“வறுமைப் பினிக்கு மருந்தொன் றிருக்குது

வந்து பாருங்கள் நல்லூரில்

வந்து மருந்தை அருந்திய மாதவர்

வாழ்ந்தார் வாழ்ந்தார் வாழ்ந்தாரே”

நல்லூர்ப் பதியில் குரு தரிசனம் பெற்றவராகையால் அப்யதியைக் குறித்து அதிகமான ‘நற்சிந்தனை’ப் பாடல்கள் பாடியுள்ளார். பாடல்கள் முழுவதிலும் வேதாந்த சித்தாந்த கருத்துகள் நிறைந்து மிலிர்கின்றன. கவாமிகளின் உள்ளம் திருவாசகத்தில் திளைத்திருந்தமையை அவர் பாடல்கள் சிறப்பாகக் காட்டுகின்றன.

“பொறிவழியே போய்யுகுந்து புலம்பித் திரிவேணை

நெறிவழியே நிறுத்தி நீயேநா னென்றுரைத்த

பெரியவனைப் பித்தனெனப் பிறர்பேசும் பெருமானைச்

செறிபொழில்கும் நல்லைநகர்த் தேரடியிற் கண்டேனே”

இது கண்ட பத்து என்ற பகுதி; குரு தரிசனம் குறித்துப் பாடியதாகும். மாணிக்கவாசக கவாமிகள் தில்லையிலே பாடிய கண்ட பத்தை இது ஞாபகம் ஊட்டுகிறது. நாயன்மார்கள் எல்லோரும் நிலையில்லாப் பொருளை எடுத்துக் காட்டி அவைழி நாட்டம் செலுத்தாது நிலையான பொருளாகிய பரம்பொருளை நாடவேண்டுமென்றே வழிகாட்டினர். ‘நீநானும் நல்லெஞ்சுசே நினைகண்டாய்’ என்றும், ‘புகழ்மின் தொழுமின் பூப்புனைமின்’ என்றும் பாடிப்பாடி அறிவுறுத்தினார்கள். அந்த வழியிலே கவாமிகளின் அறிவுறுத்தலைப் பார்ப்போம்.

“சென்றன சென்றன வாழ்நாள் அனைத்தும்

குன்றின குன்றின செல்வமும் இளமையும்

ஒன்றிய வகையால் உருற்றுக் குறித்தைக்

கன்றிய காலன் கணத்தினில் வருவான்

ஆதலின்

நின்றும் இருந்தும் நடந்தும் நினைமின்

”

இலகுவான முறையில் எம்மை உனர் வைக்கும் திறனை இங்கு காணலாம். குரு வாசகங்களாக அவர் அருளிய ஞானமொழிகளை எது சிந்தையில் இருந்த வேண்டும். “எதை நீ பாவனை செய்கின்றாயோ அது நீயாவாய்” என்பதும் “எப்பவோ முடிந்த காரியம்” என்பதும் “ஒரு பொல்லாப்பும்” என்பதும் என்றும் சிந்தைக்கச் சிந்தைக்கத் தெவிட்டாத போன்மொழிகள் ஆகும்.

யாழ்ப்பாணமும் ஈழநாடும் செய்த தவப்பயனாகத் தோன்றிய அவர்களின் எண்ணங்களும் அருள் வாக்குகளும் என்றும் எம் இதயத்தை விட்டு நீங்கா. அவர்களின் ஞாபகமாக விளங்குகின்ற ‘சிவதொண்டன்’ சஞ்சிகையைப் போற்றி ஆதரிப்பது சைவமக்களாகிய எமது பெருங்கடனாகும்.

“வேண்டில் வேண்டாமை வேண்டிட வேண்டுமே
மிக்க அன்பருள் வாழ்ந்திட வேண்டுமே
மாண்டு மாண்டு பிறந்திட நேரினும்
மாதவ! மனம் மற்றொரு பற்றின்றி
ஹன்று பாதத் துறங்கிட வேண்டுமே
இம் சிவாய நமனை வேண்டுமே
ஈண்டெ னக்கொரு சொல்லால் உணர்த்திய
என்கு ரூபர் புங்கவ சிங்கமே”

சைவ சித்தாந்தம்

“சைவம் சிவத்துடன் சம்பந்த மாவது
சைவம் தனையறிந் தேசிவங் சாருதல்
சைவம் சிவந்தனனைச் சாராமல் நீவுதல்
சைவம் சிவானந்தஞ் சாயுச் சியமே.”

சைவ சித்தாந்தம் பற்றி இன்று நாம் விரிவாக அறிவதற்குக் கருவியாக உள்ள நூல்கள் மெய்க்கண்ட சாத்திரங்களாகும். இவை 13ம், 14ம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்டவை. இவற்றுக்கு முன்பு தோன்றிய திருமுறைகளில் சைவ சித்தாந்தம் பற்றிய குறிப்புகள் பலவுள்ளன. திருமுலருடைய ‘திருமந்திரம்’ மிகச் சிறப்பாகச் சைவ சித்தாந்தத்தை எடுத்துக் காட்டுகிறது. மனிமேகலை, திருமந்திரம் முதலிய நூல்களில் சைவம் என்ற சொல் இடம்பெற்றுள்ளது. சைவம் என்பது சிவத்துடன் சம்பந்தமாவது என்று திருமுலர் குறிப்பிடுகிறார். சைவ சித்தாந்தம் என்பது உயிர்கள் சிவத்துடன் சம்பந்தப்பட்டு அடையும் பெருநெரியை விளக்குவதாகும்.

சித்தாந்தம் என்றால் சைவர்களால் கொள்ளப்பட்ட முடிந்த முடிவுகள் என்று பொருள் கொள்கிறார்கள். அது பொருத்தமானதன்று. “சைவம் முதலாம் அளவில் சமயமும் வகுத்து மேற்சமயம் கடந்த மோன சமரசம் வகுத்தநீ” என்ற இடத்திற் கூறியது போல் சமய அதீதமான நிலையென்று பொருள் கொள்ளுதல் வேண்டும். இறைவன் அருள் கொண்டு ஞானிகள் கண்ட முடிவுகளாகிய ஞானத்தொகுதியே சைவ சித்தாந்தம் என்று கூறப்படும். இவை அக்காலத்திலும் இக்காலத்திலும் எக்காலத்திலும் மாறாதவை. மொகஞ்சதாரோ நாகரிகம் நிலைபெற்றிருந்த காலத்தில் சைவ சித்தாந்தக் கொள்கைகள் மக்கள் வாழ்க்கையில் கலந்திருந்தமைக்குச் சான்றுகள் உண்டு. வைத்தீ நெறியில் பற்பல துறைகள் உள்ளன. அவை எல்லாவற்றிலும் மேலானது சைவத்துறை. ‘வேத நெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத் துறைவிளாங்க’ என்று சேக்கிழார் குறிப்பிடுகிறார். சைவத்துறையில் நிற்பவர்கள் அகச் சமயிகள் எனப்படுவர். அவர்கள் அனைவரது கொள்கைகளுக்கும் மேலானதாய் விளங்குவது சைவ சித்தாந்தம். இதன் பெருமையைக் குறித்து குமரகுருபர் அடிகள் அழகாகப் பாடியுள்ளார்.

“பல்லுயிர்த் தொகுதியும் பயன்கொண் டுக்கெனக்
குடிலை யென்னும் நடவயல் நாப்பண்
அருள்வித் திட்டுக் கருணைநீர் பாய்ச்சி
வேத மென்னும் பாதவம் வளர்த்தனை
பாதவ மதனிற் படுபயன் பலவே

அவற்றுள் இலைகொண் டுவந்தனர் பலரே இலைஒரீஇத்
 தளிர்கொண் டுவந்தனர் பலரே தளிர்ஒரீஇ
 அரும்பொடு மஸ்பிஞ் சருங்கா யென்றிவை
 விரும்பினர் கொண்டு வந்தனர் பலரே
 அவ்வாறு உறுப்பும் இவ்வாறு பயப்ப
 ஒரும்வே தாந்தமென் றுச்சியிற் பழுத்த
 ஆரா இன்ப அருங்கனி பிழிந்து
 சாரங் கொண்ட சைவசித் தாந்தத்
 தேனமு தருந்தினர்சிலரே யானவர்
 நன்னிலை பெறுதற்கு அன்னியன் ஆயினும்
 அன்னவர் கமலப் பொன்னடி விளக்கிய
 தீம்புனல் அழுது ஆர்ந்தனன் அதனால்
 வேம்பெனக் கொண்டனன் விண்ணவர் அழுதே”

வேதம் என்பதை ஒரு மரம் என்று வைத்துக் கொண்டால் அதில் முற்றிய இலை, தளிர், அரும்பு, பூ, பிஞ்சு, காய் எல்லாம் வைத்தீத் துறைகள் ஆகும். அம்மரத்தின் உச்சியில் பழுத்த வேதாந்தம் எனப்பட்டதே சிவாகமம். அதுவே கனி. அதிலும் கோதும்விதையும் உண்டு. அவற்றை நீக்கி கனியைப் பிழிந்து வடித்தெடுத்த சாரமே சைவ சித்தாந்தம். இந்தச் சாரத்தைப் பருகித் தினைப்போர் மிகச் சிலரே என்று பாடுகிறார் குமரகுருபரர். வாழ்க்கையோடு இனைந்த நெறியே சித்தாந்தம். ஆனால் வேதாந்தம் என்பது சிறிது அனுபவத்திற்கு அப்பாறப்பட்டதாகும். அதனாற்றான் ‘என்ன வரட்டு வேதாந்தம் பேக்கிறார்கள்’ என்று சிலர் கூறுவதைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். ஆனால் சித்தாந்தம் எம்மைக் காட்டுக்கழைக்கவும் இல்லை; காவியிடுக்கச் சொல்லவும் இல்லை. வாழ்வாங்கு வாழ்ந்தாற் போதுமென்றே அது கூறுகின்றது. ஆண்டவை அடைவதற்கு எத்தனையோ கரடுமூரடான பாதைகள் உண்டு. ஆனால் மிக அழுத்தமான பாதை சைவ சித்தாந்தமே என்று கூறினால் அதில் மிகையொன்றுமில்லை.

வேதாந்தம் என்று கூறியவுடனே ஆதிசங்கரருடைய நினைவு தான் எமது ஞாபகத்திற்கு வரும். சங்கரருடைய வேதாந்தம் அத்வைதம் எனப்படும். உபநிடப் பழையை அங்கே உண்டு. இதனையே ஏகான்ம வாதம் என்றும்சொல்லப்படும். ‘உபநிடதம்’, ‘பிரம்மகுத்திரம்’, பகவத் கீதை’ என்பவற்றை அடிப்படை நூல்களாகக் கொண்டதே வேதாந்தம். ஆனால் சங்கரருக்கும், ராமானுஜருக்கும், மத்துவருக்கும் கொள்கை வேறுபாடுகள் உண்டு. பொதுவாக பார்க்குமிடத்து வேதாந்தத்தில் இப்படியாக பல வேறுபட்ட கொள்கைகள் நிலவுகின்றன. ஆனால் சைவ சித்தாந்தம் என்பது சந்தான குரவர்களாலும் சமய குரவர்களாலும் மாறுபடாத ஓரே நெறியிலே காட்டப்பட்டுள்ளது. பதி, பக, பசு, பசம் மூன்றும் உள்பொருள்கள் என்றும் அவை அநாதியாகவே உள்ளன என்றும் சைவ சித்தாந்தம் பேக்கிறது. அவற்றுள் அறிவுடைப் பொருள் கடவுள் ஒருவரே. அறிவிக்க அறிப்பை எண்ணில்லாத ஆழ்மாக்கள். அறியாமையை உடையவை பாசங்கள். இந்த அறியாமையில் இருந்து நங்கி அறிவை அடைவதே ஆண்தம் என்ற கொள்கை எக்காலத்தும் மாறாதது.

“என்னை யறிவென்றான் என்னறிவி லானந்தம்
தன்னைச் சிவம்என்றான் சந்ததமும்-தன்னையென்னைப்
பாரா மறைப்பதுவே பாசமென்றான் இம்முன்றும்
ஆராய்ந் தவர்முத்த ராம்”

என்பது பிற்காலத்து எழுந்த பாடலாகும். உயிர்கள் தாமே அறியும் தகுதி இல்லாதவை; சிற்றறிவுடையவை. குரிய ஒளி கொண்டு கானும் கண்களைப் போல் இறையொளி உணர்த்த உணர்பவை. படிகம் போன்று சார்ந்ததன் வள்ளுமாய் அமைந்தவை.

பாசம் என்பது ஆணவம், கன்மம், மாயை என மூவகைப்படும். இவற்றுள் ஆணவம் தான் ஒன்றேயாய் அநேக சக்திகளை உடையதாய் இருப்பது. உயிர்களின் அறிவினை விளங்கவொட்டாது தடுப்பது இதுவே. மாயை என்பது உலகம் தன்னிடம் ஒடுங்குவதற்கும் தோன்றுவதற்கும் காரணமாய் இருப்பது. ஆணவத்தால் கட்டுண்டு இயக்கமற்றிருக்கும் உயிர்களை இயங்கத் துணை செய்து அவற்றை உயர்த்துவது மாயையே. மாயையின் காரியமே தனு, கரண, புவன, போகம் என்பன; தத்துவங்களின் துணை கொண்டே உயிர்கள் சிற்றறிவி விளக்கம் பெறுகின்றன. இதனாலேயே மாயையை ‘விளக்கு’ என்று உமாபதிசிவம் பாடினார்.

“விடிவா மளவும் விளக்கனைய மாயை
வடிவாதி கன்மத்து வந்து”

கன்மம் என்பது உயிர்கள் செய்யும் வினைகளின் தொகுப்பாகும். இது நல்வினை, தீவினை வடிவாய் இனப் துன்பங்களுக்கும் பிறப்பு இறப்புகளுக்கும் காரணமாய் இருப்பதாம். உயிர்கள் முற்பிறவியில் நல்வினை தீவினை வாயிலாக தேடி வைத்தது சஞ்சிதமென்றும், அதனை இப்பிறவியிலே அனுபவிப்பது பிராரத்துவ வினையென்றும், அனுபவிக்கும் போது உண்டாக்கிக் கொள்வது ஆகாமிய வினையென்றும் சொல்லப்படும். எத்துணை மேம்பட்ட பக்திநிலை கைவரப் பெற்றாலும் செய்த வினையை அனுபவிக்கவே வேண்டும் என்றே சைவ சித்தாந்தம் கூறுகின்றது. பட்டினத்தார் கழுமரத்தில் ஏறுகின்ற நிலையை முன்னிட்டுப் பாடுகின்றார்:

“என்செய லாவது யாதொன்று மில்லை இனித்தெய்வமே
உன்செய லேயென் றுணர்ப்பெற் றேனிந்த ஊனெடுத்த
பின்செய்த தீவினை யாதொன்று மில்லைப் பிறப்பதற்கு
முன்செய்த தீவினை யோஇங்க னேவந்து முண்டதுவே”

ஆனால், இறைவன் தன்னிடியவர் அடையும் துன்பத்தை தானே துணை நின்று எடுத்துச் சம்பான் என்பதையும் முடிவில் அவை யாவும் இனபமாகவே முடியும் என்பதையும் நாம் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். வினைகள் செய்வதனாலேயே நாம் மீண்டும் மீண்டும் பிறக்கிறோம். இறைவன் எமக்கு அரிய மானிடப் பிறவியைத் தந்ததன் நோக்கம் இனிப் பிறவாப் பெரும்பேற்றை

அடைய வேண்டுமென்பதற்காகவே.

மானிடப் பிறப்பின் நோக்கத்தை அறிந்து அந்நோக்கம் நிறைவேறும் முறையில் வாழ்வதே சைவ சித்தாந்தமாகும். பக்குவமுள்ள உபிரகளை இறைவன் குருவடிவாக வந்து ஆட்கொள்வான். அரசு புத்திரன் ஒருவன் வேடர் கூட்டத்துடன் வாழ்ந்து வருகிறான். தான் யார் என்பது அரசு குமாரனுக்குத் தெரியாது. ஆனால் பக்குவம் வந்தவட்டே அரசன் வந்து தனது குமாரனை வேட்ரிடம் இருந்து மீட்டுப் போகிறான். அதாவது ஐம்புலங்களாகிய வேட்ரிடமிருந்து உயிரை மீட்டுக் கொள்வது இவ்வாறேயாகும். இந்நிலையிலிருந்து உயிர் உயர்கிறது. ஆண்டவன் திருவடிக்காளாகி நிற்பதே உய்வு நிலையென்று உணர்கிறது.

சைவ சித்தாந்தம் காட்டும் வாழ்க்கை நெறியில் 'நீ உனக்காகவே இறைவனை வணங்குகிறாய்' என்பதையே காட்டுகிறது. சோற்றை எமக்காகவே உண்கிறோம். அல்லாமல் சோற்றுக்காக உண்பதில்லை. அதே போல் வழிபாட்டையும் எமக்காகவே செய்து கொள்கிறோம். வழிபாட்டை மேற்கொள்ளாத மக்களுடைய தன்மையை பேய்க்கு நிகராக்குகிறார் சுந்தரர். 'நாயேன் பலநாளும் நினைப்பின்றி மனத்துண்ணை போயாய் திரிந்தெய்த்தேன்' என்பது தேவாரம். தாயுமானவரும் செக்கத்தாரை எல்லாம் கூவியழைத்து பேரின்ப் வெள்ளத்தை அனுபவிக்கும் படி வேண்டுகிறார். 'அகண்டாகார சிவபோகமெனும் பேரின்ப் வெள்ளம் பொங்கித் ததும்பிப் பூரணமாய் ஏக உருவாய்க் கிடக்குத்தையோ இன்புற்றிட நாம் இனி எடுத்த தேகம் விழுமுன் புசிப்பதற்குச் சேர வாரும் செகத்தீரே' என்பது அவர் பாடல். ஆண்மாக்களின் துண்பம் தொலைந்து இன்பம் பெருக வேண்டுமென்ற விருப்போடேயே ஞானிகள் வழிகாட்டினார்கள். 'சிவஞானபோதம்' பத்தாம் குத்திரம் பாசநீக்கத்தையும் பதினோராம் குத்திரம் சிவப்பேற்றையும் எடுத்துக் கூறுகிறது. பாசம் முற்றிலும் நீங்கப் பெறுவதே ஆண்ம சுத்தியாகும். இதனையே மோட்சம், வீடு, முக்கு என்றெல்லாம் சொல்கிறோம். ஏகனாகி இறைவனி நின்றால் மும்மலங்களும் நீங்கவிடும்.

“அவனே தானே ஆகிய அந்நெறி
ஏக னாகி இறைவனி நிற்க
மலமாயை தன்னொடு வல்வினை இன்றே”

என்பது பத்தாம் குத்திரம். பதினோராம் குத்திரம் சிவப்பேற்றை உணர்த்துகிறது.

“காணும் கண்ணுக்குரக் காட்டும் உளம்போல்
காண உள்ளத்தைக் கண்டு காட்டலின்
அயரா அன்பின் அரன்கழல் செலுமே”

பொருள்களை காணும் தன்மையுடைய கண்ணுக்கு உயிரானது பொருளைக்காட்டுவதுமன்றி தானும் உடன் சென்று காணுவது போல் அறியும் தன்மையுடைய உயிருக்கு இறைவன் அறிவிப்பதுமன்றி உடனின்று அறிந்து வருகிறான். இவ்வுபகாரத்தை உயிர் உணர்ந்து அவன் திருவடியில் அன்பு

செலுத்துகிறது. அதனால் மாறாத சிவனுபவம் விளைகிறது. இந்த அனுபவத்தை குந்தரமுர்த்தி கவாயிகள் தில்லையிலே பெற்றார்:

“ஜந்துபே ரஹிலாங் கண்களே கொள்ள¹
அளப்பருங் கரணங்கள் நான்கும்
சிந்தையே யாகக் குணம்ஒரு முன்றும்
திருந்துசாத் துவிகமே யாக
இந்துவாழ் சடையான் ஆடும்து னந்த
எல்லையில் தனிப்பெருங் கூத்தின்
வந்தபே ரின்ப வெள்ளத்துள் திளைத்து
மாறிலா மகிழ்ச்சியின் மலர்ந்தார்.”

உடம்பு நீங்கியின் அனுபவிப்பதான் முக்தி இன்பத்தை உடம்பு உள்ளபொழுதே அனுயினிப்பவர்கள் தாம் ‘சீவன் முத்தர்கள்’ என்று சொல்லப்படுவர். இவர்கள் வழக்கியும் மீஸ் பிறவாமை பொருட்டு குருவிங்க சங்கமங்களை நினைந்து வழிபடுதலாகிய தன்மையையே பன்னிரண்டாம் சூத்திரம் கூறி முடிக்கிறது. இதுவரை சைவ சித்தாந்தம் கூறும் அருள்வாழ்வு நெறியை ஒருவாறு கண்டோம். டாக்டர் போப் அவர்கள் சைவ சித்தாந்தம் பற்றி கூறுமிடத்து அது தனிப்பெருங் கடவுர் கொள்கையென்றும் விரிந்த செல்வாக்கு உடையதென்றும் இந்திய நாட்டுச் சமயக்கொள்கைகளில் தலைசிறந்ததென்றும் குறிப்பிடுகிறார். சமயத்தைப் பொறுத்துச் சண்டைக்கு இடமில்லை. ‘அவனே நான்’ என்று கூறுகிறது வேதாந்தம். ‘நானும் அவனும் என்று கூறுகிறது சித்தாந்தம். சித்தாந்தம் என்பது பழச்சாற்றைப் போல் குழந்தைகள் கூட பருகக் கூடியதாய் அமைந்தது. ஆனால் வேதாந்தம் கனி போன்றது. கோதுகள், விதைகள் இருப்பதால் அவற்றை நீக்கி உண்ணைத் தெரிய வேண்டும். அதனை மாயாவாதம் என்று நோக்கக் கூடாது. வேதாந்தத் தெளிவு சைவ சித்தாந்தம் என்பதைச் சிந்திக்க வேண்டும். இந்தச்சமயப் பூசல்களினின்று இளைஞர்கள் விடுதலை பெற நல்ல காவலரண் பெற வேண்டும். வாழ்க்கையைப் பற்றிய உயர்ந்த வினாக்கள் எழுப்பப்பட வேண்டும். மனித குலத்தின் முடிவை உணர்த்தும் சித்தாந்த நூல்களைக் கற்றுத் தெளிய வேண்டும். ஆங்கிலம் கற்ற மேதைகள் மேனாடு சென்று சைவ சித்தாந்த நெறியைப் பற்பப் வேண்டும்.

“இந்தனத்தில் அங்கி ஏரியுறுநீர் தேனிரதம்
கந்தமலர்ப் போதுவான் காலொளிகண் - சந்ததமும்
அத்துவித மாவதுபோல் ஆன்மாவும் சாசனுமாய்
முத்தமிலே நிற்கும் முறை.”

சுந்தரர் செந்தமிழ்

“பித்தாபிறை குழபெரு மானேயரு ளாளா
எத்தான்மற வாதேநினைக் கின்றேன்மனத் துன்னை
வைத்தாய்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணைய் நல்லூரருட்டுறையுள்
அத்தாவுனக் காளாயினி அல்லேனென ஸாமே.”

அவனருளே கண்ணாகக் கொண்டு அவனைக் கண்டவர்கள் நாயன்மார்கள்.
அந்த அனுபவத்தையே திருமுறைகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. பன்னிரு
திருமுறைகளில் ஏழாவது திருமுறையே சுந்தரர் செந்தமிழாகும். ‘சொற்றமிழ்
பாடு’ என்று இறைவனே சுந்தரரைக் கேட்டுப் பாடுவித்தார் என்பதைப் ‘பெரிய
புராணத்தால் அறிகிறோம். திருமணப் பந்தலிலே வைத்துத் தடுத்தாட்டகொண்ட
பெருமான் திருவெண்ணைய் நல்லூரிலே திருவருட்டுறை என்னும்
கோயிலுள்ளே சென்று மறைந்தருளியவுடன், அதிசயித்து நின்றார்
நம்பியாருரர். உடனே எம்பெருமான் அசரீரியாக ‘முன்பு நீ எனக்குத்
தொண்டன்; நம் ஏவாலே மணமீது பிறந்தாய்; துன்பு வாழ்க்கை நின்றைத்
தொடராமல் தடுத்தாட்ட கொண்டோம்’ என மொழிந்தருளினார்.
இவ்வோசையைக் கேட்ட நம்பியாருரர் ஈன்ற ஆண் கணவுப்புக் கேட்ட
கண்றுபோற் கதறி நின்று கைக்களைத் தலையின்மேற் குவித்து வணங்கி
நின்றார். பின்னும் அசரீரியாக மொழிகின்றார் எம்பெருமான்.

“மற்றுநி வன்மை பேசி வன்றொண்டன் என்னும் நாமம்
பெற்றனை நமக்கும் அன்பிற் பெருகிய சிறப்பின் மிக்க
அர்ச்சனை பாட்டே யாகும் ஆதலால் மண்மேல் நம்மைச்
சொற்றமிழ் பாடு கென்றார் தூமறை பாடும் வாயார்.”

இவ்வருள் மொழியைச் செவிமடுத்த நம்பியாருரர் ‘கோதிலா அழுதே இன்றுன்
குணப் பெருங் கடலை நாயேன் யாதினை அறிந்து என சொல்லிப் பாடுகேன்’
எனக் கேட்டபொழுது ‘பித்தன் என்றே பாடுகு’ என்றார் எம்பெருமான். அவர்
வாக்கை அருள் வாக்காகக் கொண்டு ‘பித்தா பிறைகுா’ எனத் தொடங்கிப்
பாடியருளினார். முதற் பாடலாகிய இப் பாடலிலேயே ‘எத்தான் மறவாதே
நினைக்கின்றேன் மனத்துன்னை வைத்தாய்’ எனப் பாடி இறைவனுக்கும்
தனக்குமிடையே அமைந்த யோக மார்க்கத்தை விளங்க வைத்துவுள்ளார்.
திருவெண்ணைய் நல்லூரிலிருந்து புறப்பட்டுத் தில்லைக்குச் சென்று
வழிபாடுகள் நடத்தி வருங்கால் ‘திருவாருருக்கு வா’ என்று அமைத்து
‘தோழனாக என்னை உனக்குத் தந்தேன்’ எனவும் அருளினார் எம்பெருமான்.
சுந்தரர் இறைனோடு கொண்டுள்ள இந்தத் தோழமைத் தொடர்பு பேச்சு
உரிமைக்கு மிக வாய்ம்பான தொடர்பாகும். சம்பந்தப் பெருமான்

இறைவனோடு புத்திரன் என்ற முறையில் தொடர்பு கொண்டவராகையால் தகப்பன் பிள்ளைக்கு உணர்ந்து செய்யும் முறையிலே யாவும் கிடைத்தன. வாதாட இடமில்லை, முறையுமில்லை. அப்பர் கவாமிகள் அடியார் என்ற முறையிலே தாழ்மையான வேண்டுகோள்களையே விடுத்தார். மனிவாசகப் பெருமான் சிஷ்யன் என்ற பாங்கிலே பிரிவாற்றாமையால் அலறியும் உள்ளியும் வேண்டுகோளை விடுத்து இரங்குகிறார். ஆனால் சுந்தரரோ தோழன் என்ற முறையிலே எம்பெருமானோடு தொடர்பு கொண்ட தன்மையினால் எப் பொருள்களையும் வலியுறுத்திக் கேட்டுப் பெற்றுமிருக்கிற தன்மையைக் காணலாம்.

ஒருவருடைய பெருமையையும் குணத்தையும் அவரவர்களுடைய நண்பர்களைக் கொண்டு சொல்லிவிடலாம் என்பது ஒரு பெரிய உண்மை. சிவபெருமான் சுந்தரரிடத்துத் தோழனம் கொள்ள வந்தாரென்றால் சுந்தரரின் பெருமைக்கு வேறு சான்றே தேவையில்லை. சுந்தரரின் செந்தமிழுப் புலமை எம்பெருமானை ஸ்ரத்து விட்டது என்பதை அருணகிறநாதர் விளக்குகிறார்.

“கற்ற தமிழ்ப்புல வனுக்கு மேமகிழ்
ஏற்றோரு பொற்கொடி களிக்க வேபொர
கற்பனை நெற்பல அளித்த காரண னருள்பாலா.”

என்பது திருப்புகழ். இவருடைய செந்தமிழை நயந்ததனாலேயே எம்பெருமான் பரவையாரிடமும் ஒரு முறைக்கு இருமுறை நூதுசென்றார் எனவும் அறிகிறோம். பிழை பொறுத்தருஞ் பெற்றி வாய்ந்த எம்பெருமானைத் தோழமையாகக் கொண்ட சுந்தரர் வியந்து பாடுகிறார்.

“.....அடியேற் கெளிவந்த
தூதனைத் தன்னைத் தோழமை யருளித்
தொண்ட னேன்செய்த துரிக்கள் பொறுக்கும்
நாத னைநாள் ஓாறனை அழுதை
நாயி னேன்மறந் தென்றினைக் கேளே.”

என்பது தேவாரம். திருவாரூர்ப் பெருமானே அடி எடுத்துக் கொடுக்கத் திருத்தொண்டத் தொகையும் பாடியகுளினார் சுந்தரர். இதுவே ‘பெரிய புராண’தோன்றுவதற்கு முதல் நூலாக அமைந்தது. இதனைக் குறித்துச் சுந்தரருக்குப் ‘பெரிய புராண’த்தில் பல இடங்களில் நன்றி செலுத்துகிறார் சேக்கிழார். ‘தம்பிரான் தோழரவர் தாமொழிந்த தமிழ் முறையே எம்பெருமான் தமர்கள் திருத்தொண்டேத் தலுகின்றேன்’ என்றும் ‘சச ண்டியார் பெருமையினை எல்லா உயிரும் தொழ எடுத்து தேசம் உய்யத் திருத் தொண்டத் தொகைமுன் பணித்த திருவாளன் வாச மலர்மென் கழல்வணங்க வந்த பிறப்பை வழுத்துவாம்’ என்றும் பாடியுள்ளார்.

சுந்தரர் செந்தமிழில் மற்றைய புலவர்களுக்கெல்லாம் ஒரு புதுவழி காட்டப்படுகிறது. பொருள் வேண்டியும் புலவர்களையும் வள்ளல்களையும் பாடினர் சங்கச் சான்றோர். ஆனால் பொருளையும் அருளையும் வேண்டி

எம்பெருமானைப் பாடும்படி வழிகாட்டுகிறார் சுந்தரர். 'மிடுக்கிலாதானை

வீமனே விறல் விசயனே வில்லுக் கிவனென்று கொடுக்கிலாதானைப் பாரியே என்று கூறினால் கொடுப்பாரிலை' என்று நொந்து கொள்கிறார். காரணம் பல்லவர் காலத்து மன்னர்கள் தமிழ்ப் புலவர்களை ஆதரிக்கவில்லை. அதனாலேயே ஒரு புதிய வழியைத் திறந்து காட்டுகிறார்.

'புலவர்களே; உண்ண உணவும் உடுக்கக் கூறையும் துன்பாக்கக்கூடும் இம்மைக் கருளுவான்; மறுமைக்குச் சிவலோகப் பெரும் பேற்றையும் நல்குவான்.' எனவே அவனையே பாடுங்கள் என்பது நாயனார் அறிவரையாகும். ஒரு மணத்தைத் தடுத்து வைத்த பெருமான் சுந்தரருக்கு இரு மணத்தைப் பொருத்தி வைக்கிறான். பரவையாரை மணம் முடித்து இல்லற தர்மத்தை இனிது நடத்திக் கொண்டு வரும் நாட்களிலே நாட்டிலே பஞ்சம் ஏற்பட்டமையால் குண்ணடையூர்க்கிறார் அளித்த நெல்லை வீட்டிலே சேர்ப்பிக்கும்படி இறைவனையே வேண்டிப் பாடுகிறார்.

"நீள் நினைந்தடியேன் உமை நித்தலுங் கைதொழுவேன்
வாளன் கண்மடவா ளவள் வாடி வருந்தாமே
கோளிலி யெம்பெருமான் குண்ணட யூர்க்கில் நெல்லுப்பெற்றேன்
ஆளிலை யெம்பெருமான் அவை யட்டித் தரப்பனியே."

இப்பாடலிலிருந்து நாம் ஒரு உண்மையை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். தம்பொருட்டு எம்பெருமானை ஏவுகின்ற சுந்தர, இறைவனோடு தனக்குள்ள அன்பும் பினணுப்பையும் எடுத்துக் காட்ட மறக்கவில்லை. பாடலின் முதலடியிலேயே அதனை விளக்குகிறார். நீளநினைந்து நித்தலுங் கைதொழுவன் தான் என்ற தகுதிப் பாட்டை எடுத்துக் காட்டி நாழும் அத்தகுதிப்பாடு உடையோமானால் இறைவனை ஏவல் கொள்ளலாம் என்பதையே எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே யென்றும் அதற்கு வழி வகுத்துத் தரவேண்டிய பொறுப்பு எம்பெருமானைச் சார்ந்ததே என்றும் எடுத்துக்காட்டியருளிய பல பாடல்களைக் காணலாம். திருநாகைக்காரோணம் என்ற தலத்திலே எழுந்தருளிய பெருமானைப் பார்த்துக் கேட்கிறார். 'முத்தாரம், மனிலையிரும், கத்தாரி, கமாற் சாந்து தந்தருள வேண்டும். கந்தம் முதலாம் ஆடையாபரணம் பண்டாரத்தேயெனக்குப் பணித்தருள வேண்டும். பொற்பூவும் பட்டிகைகயும் புரிந்தருள வேண்டும். கறிவிரவு நெய்ச்சோறு முப்போதும் வேண்டும்.' இம்மைப் போகங் குறித்து எவற்றை வேண்டினாலும் வேண்டத் தருபவன் அவனே என்பதை இவ்வாறு பல இடங்களிற் காட்டியுள்ளார்.

அடிகளுடைய வாழ்க்கையை மேலெழுந்தபடி நோக்கினால் சிற்றின்பச் சுவைக்காகவே பல இடங்களில் ஆண்டவனை வேண்டிப் பாடினார் என்பது எம்முள்ளத்திற் படுகிறது. ஆனால் எந்த நிகழ்ச்சியிலும் பேரின்ப வினாவையே எதிர்பார்த்தார் என்பதை நாழுனர் வேண்டும்.

“ஏடுதரும் மலர்க்குழலார் முலைத்தலைக்கே இடைக்கே
எறிவிழியின் படுகடைக்கே கிடந்துமிறை ஞானம்
கூடுமவர் சுடறிய வீடுங் சூடிக்
குஞ்சித்த சேவடியுங் கும்பிட்டே யிருப்பர்”

என்று அருணந்திசிவம் குறிப்பிடுவது போன்ற வாழ்க்கை நிலையை மேற்கொண்டவர் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள். ‘மற்றுப் பற்று எனக்கு இன்றி நின்திருப் பாதமே மனம் பாலித்தேன்’ எனப் பாடித் தனது உள்ளத்தினுயர்வை நாம் காண வைக்கிறார். இறை நினைவற்ற நாட்களை ‘ஒவுநாள் உணர் வழியுநாள் உயிர் போகுநாள் உயர் பாட்டமேல் காவுநாள்’ எனக் கூறிப் பழிக்கிறார்.

முன்னோர்க்கு மதிப்புக் கொடுத்துப் பாடிய சிறப்பு சுந்தரர் செந்தமிழில் நிரம்பக காணலாம். ஏய்கோன் கலிக்காம நாயனார் பகைத்து நின்ற போதும் பகை நட்பாக கொண்டொழுகும் பண்புடையோராய் விளங்கினார். விறுன்மின்டர் சுற்றுக்கு மதிப்புக் கொடுத்து அடியார் பெருமையைப் பாடியருளினார். சேரமான் பெருமான் நாயனாரோடு என்பும் ஒன்றி உயிரும் ஒன்றி நட்புப் பூண்டார். ‘நேசுமுடைய அடியவர்கள் வருந்தாமை யருந்த நிறைமறையோருறைவீசி மிழலைத்தனிநித்தல் காசருளிச் செய்தீர்’ என்று பாடி அடியார்கள் அற்புதங்களைப் போற்றினார். அடியார்கள் செயல் உலகுக்குக் குற்றம்போல் தோன்றினும் எம்பெருமான் குணமெனக் கருதும் கொள்கையுடையவன் என்பதைத் திருப்புன்கூர்ப் பதிகத்திலே எடுத்துப் பாடினார்.

“நற்றமிழ் வல்ல ஞானசம் பந்தன்
நாவினுக் குரையன் நாளைப்போ வானும்
கற்ற குதன்நற் சாக்கியன் சிலந்தி
கண்ணப் பன்களம் புல்லனென் நிவர்கள்
குற்றஞ் செய்யினுங் குணமெனக் கருதும்
கொள்கை கண்டுநின் குரைகழல் அடைந்தேன்
பொற்றி ரண்மணிக் கமலங்கள் மலரும்
பொய்கை குழ்திருப் புங்கரூ ஸானே.”

இங்கே குறிக்கப்பட்ட மெய்யடியார்கள் என்மரும் திருவருள் வயப்பட்டவர்கள். ஆணவழுமைனப்பால் செய்யாது அருள் முனைப்பால் செய்த சில கருமங்கள் உலகோர் பார்வைக்குக் குற்றம்போலத் தோன்றுவன். ஆனால் அவை சிலபெருமானாற் குணமெனக் கொள்ளப்பட்டு நற்புண்ணியைப் பயனை அளிப்பனவாக அமைந்துவிட்டன. குணமுங் குற்றமும் செய்வோர் கருத்து முறையால் அலசியாராயப்பட வேண்டியதேயன்றிச் செயல்முறையால் அரூயப்பட வேண்டியதன்று. இதனை வள்ளுவைப் பண்பாட்டுணர்வோடு எடுத்துக் காட்டுகிறார் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள். தமிழன் பண்பாட்டை எடுத்து விளக்கும் முறையில் ‘நீதியில் வழுவேன் நமர் பிறர் அறியேன்’ எனவும் பாடியுள்ளார்.

அருமைப் பாடல் ஒன்றிலே ‘நயத்திற்குச் சுந்தரனார்’ என்று போற்றியுள்ளார் ஒரு பெரியார். தோழுமைத் தொடர்பின் மூலம் பேச்கரிமை இருந்தமையால் கற்பனை நயம், நகைச்கவை யாவும் அங்கே மிளிர்கின்றன. தம்பிரான் தோழர் என்ற சிறப்புத் திருநாமம் பெற்ற இவர் தனக்கு அருள் செய்யாமல் இருந்த சிவபெருமானுடைய நிலையை நினைந்து வருந்துகிறார். குற்றம் செய்யினுங் குணமெனக் கருதும் கொள்கையாளர் இவ்வாறிருத்தல் தகுமா என வாதிடுகிறார். ‘பிழையுள்ள பொறுத்திடுவர் என்றுடியேன் பிழைத்தக்கால்’ எனக் கூறிக் கண்களை மறைப்பித்தமைக்கு மனமுடைகிறார்.

“வல்ல தெல்லாம் சொல்லி உம்மை
வாழ்த்தி னாலும் வாய்தி நந்தொன்
றில்லை யென்னீர் உண்டும் என்னீர்
எம்மை யான்வான் இருப்ப தென்னீர்”

எனக் கேட்கிறார். இங்கே நயமான பேச்கரிமை தொனிக்கிறது. திருமுருகன் பூண்டியிலே சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளிடம் கள்வர்கள் பொருள்களை வழிமற்றதுக் கவர்ந்து சென்றனர். கள்வர்கள்மேற் குறை காணாமற் சிவபெருமானிடத்திலேயே குறை காண்கிறார் சுந்தரர். ‘உமது எல்லையில் அடியார்க்குத் துன்பம் நேரிட்டாமா? காக்குந் தெய்வம் நீயிருக்கக் கள்வர் தொல்லை நேரிட்டதேன்? எல்லை காப்ப தொன்றில்லையாகில் நீர் எத்துக்கிங் கிருந்தீர் எம்பிரானிரே’ என்று கூறி நியாயங்கேட்கிறார். தடுத்தாட் கொண்ட பெருமான் தன்னை என்னவாயினும் செய்ய உரிமையுடையவர் தான், ஆனால் அந்த உரிமையை வைத்துக் கொண்டு குருடாக்கித் துன்புறுத்தல் தகாது என்பதை நயம்படப் பாடுகிறார்.

“விற்றுக் கொள்ளீர் ஒற்றி அல்லேன் விரும்பி ஆட்டப்பேன்
குற்றம் ஓன்றும் செய்த தில்லை கொத்தை ஆக்கினீர்
எற்றுக் கடிகேள் என்கண் கொண்மைர் நீரே பழிப்பட்டீர்
மற்றைக் கண்தான் தாரா தொழிந்தால் வாழ்ந்து போதீரே.”

இவ்வாறெல்லாம் நயம்படப் பாடிய அடிகள் உலகத்து உயிர்களின் வாழ்வு நிலையற்றது என்பதை எடுத்துக் காட்டுவும் மறக்கவில்லை. ‘நல்வாயில் செய்தார் நடந்தார் உடுத்தார் நரைத்தார் இறந்தார் என்று நானிலத்தில் சொல்லாய்க் கழிகின்ற தறிந்தடியேன் தொடர்ந்தேன் உம்யம் போவதோர் குழல் சொல்லே’ என வேண்டுகிறார். திரைத்து நரைத்து மூப்பு வரும் வரையும் காத்திராது இளமையிலேயே இறைவழிபாடாற்ற வேண்டும் என இளைஞர்களுக்கு அறிவுறுத்துகிறார். இவ்வாறாகப் பல கோணங்களில் வைத்துச் சுந்தரர் செந்தமிழை ஆராய்ந்தால் அவர் ஒரு ‘திருநெறி இயக்கத் தலைவர்’ என்பது புலப்படும்.

“மன்னுலகிற் பிறந்துநும்மை வாழ்த்தும் வழியடியார்
பொன்னுலகம் பெறுதல்தொண்ட னேன்னின்று கண்டொழிந்தேன்
வின்னுலகத் தவர்கள் விரும்பவெள்ளை யானையின்மேல்
என்னுடல் காட்டுவித்தா ணொடித்தான்மலை யுத்தமனே.”

சிவபணியின் சிறப்பு

“யாவர்க்கு மாம்திறை வற்கொரு பச்சிலை
யாவர்க்கு மாம்பக வுக்குஒரு வாடுறை
யாவர்க்கு மாம்உண்ணும் போதுஒரு கைப்பிடி
யாவர்க்கு மாம்பிற்க்கு இன்னுரை தானே.”

மக்கள் வாழ்க்கையிலே சிலபல நிகழ்ச்சிகளோ அனுபவங்களோ ஏற்பட்டுச் சமய உணர்வையும் கடவுள் நம்பிக்கையையும் எழுப்பிலிடுகின்றன. மனிதனின் செருக்கும் பெருமிதமும் நாடோறும் தேய்ந்து மாய்ந்து போகக்கூடியதாகப் பிளிகளும் துண்பங்களும் அடிக்கடி நலிவுறுத்துகின்றன. இச் சூழ்நிலையிலேயே மனிதனுக்குத் தனது சிறுமையினையும் ஆண்டவனுடைய பெருமையினையும் உணர நேரிடுகிறது. சிந்தனையுள்ள மக்கள் ஒவ்வொருவருக்குஞ் சமயப்பற்று ஏதோ ஒரு காலத்தில் ஏற்பட்டே தீரும். ஏனெனில், உண்மைச் சமயந்தான் மக்கள் வாழ்க்கைத் துறைகள் ஒவ்வொன்றிலும் ஊட்டுவிச் சென்று அவனை உயர்த்துவதாகும். ஆனால் நாம் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் சமய உணர்வு இயல்பாக நம்மிடத்தில் அமைந்து கிடக்கிறது. இந்த இயல்பைச் சிலர் மறைக்கிறார்கள். இன்னுஞ் சிலர் வளர்க்காமல் இருக்கிறார்கள். வேறு சிலர் வளர்க்கிறார்கள். மறைப்பவனை நாத்திகளென்றும் வளர்ப்பவனை ஆத்திகளென்றும் பேசிக் கொள்கிறோம். எவரிடத்திலேனும் கடவுள்ளார்வ இல்லையென்று சொல்லுவதற்கில்லை. மறைந்திருக்கிறது என்றே சொல்லவேண்டும். உதாரணத்துக்கு ஒரு சிறிய கதையை அவதானிப்போம்.

விஞ்ஞான ஆசிரியர் ஒருவர் கடவுளில்லை என்று மாணவர்க்குப் போதித்து வந்தார். அவருடைய போதனையில் மாணவர்கள் ஈடுபட்டு ஒரு நாள் ஒரு பெரிய விழாவுக்கே ஏற்பாடு செய்து ‘கடவுள் இல்லை’ என்ற விடயம் பற்றிச் சொற்பெருக்காற்றும்படி விஞ்ஞான ஆசிரியரை வேண்டி நின்றனர். தேகநலமின்மையால் நீண்டநேரம் பேச முடியாமைக்குத் தயங்கி நின்றபோதும் ஒருவாறு கூட்டத்திற் பேச ஓய்க்கொண்டார் ஆசிரியர். உடல் நலக் குறைவோடு பேசத் தொடங்கி ஒரு மணிநேரம் உற்சாகமாகப் பேசி முடித்தார். முடியுந் தருணத்தில் கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்து அதிசயித்து ‘அட கடவுளே, இவ்வளவு நேரமும் பேசிவிட்டேனே’ என்று சொல்லிப் பேச்சை முடித்தார். பேச எடுத்துக் கொண்ட விடயம் ‘கடவுள் இல்லை’ என்பது. பேச்சின் முடிவில் கடவுளை அழைத்தபடி இருந்தார் விஞ்ஞான ஆசிரியர். இதிலிருந்து நாமுனர்வது இறைநினைப்பு என்றுமே எம்மோடு கலந்துள்ளது என்றே. ஆனால் மறைக்கப் பார்க்கின்றோம். இந்த மறைப்பை நீக்க வேண்டுமென்றே ஞானச் செல்வர்கள் அருட்பணியாற்றினர்.

சிவபணி என்பதைச் சிவனுக்கு ஆற்றும் பணியென்று பொருள் கொள்ளாது சிவனை நினைந்து உலகுக்கு ஆற்றும் பணியென்று பொருள் கொள்ளல் வேண்டும். ஆண்டவன் உயிரைத் தங்கம் ஆக்கிலிடுகிறான். ஆண்டவன் தங்கம்; உயிர் செம்பு; ஆணால் ரசவாத் வித்தையினால் செம்பு தங்கம் ஆக்கப்படுகிறது. ஞானமாகிய நெருப்பிலிட்டு அருளாகிய குளிகையைத் தேய்த்து இவ்வித்தையைச் செய்கிறான் எம்பெருமான். இதனால் பக்தர்கள் எல்லோரும் மாற்றுத் தங்கம் ஆக்கிலிடுகின்றனர். பிறவியின் பயன் ஆண்டவனை வழிபடல் என்றால் அவ்வழிபாட்டின் பயன் யார்மாட்டும் அன்பு செலுத்தல் என்பதை உணர்விற் கொள்ள வேண்டும்.

“எனவுமிரும் என்னுயிர்போல் என்னி இரங்கவும்நின் தெய்வ அருட்கருணை செய்யாய் பராபரமே.” என்றும்

“அன்பர்பணி செய்யானை ஆளாக்கி விட்டுவிட்டால் இனபநிலை தானேவந் தெய்தும் பராபரமே.”

என்றும் பாடியருளினார் தாயுமான கவாமிகள். பணி செய்து வாழ்ந்தாற் போதும், கடவுள் நம்பிக்கை அவசியமில்லை என்று கூறுவாரும் உண்டு. ஆணால் ரசம் பூசாத கண்ணாடி பிம்பம் காட்டாதது போலத் தெய்வ நம்பிக்கை இல்லாத உள்ளத்தில் மனச்சாட்சி வேலை செய்யாது. அங்கே நீதியும் பண்பாடும் உயிர்ந்துப் போய்விடும். பண்பாடு என்பது ஆண்டவன் வழிபாட்டை ஒட்டி நிற்பது தான் என்பதை நினைவிலிருத்த வேண்டும். பண்பாட்டின் சிறப்பு பிறர் நலம் பேணுவதிலேயே பெரிதும் தங்கியுள்ளது. சமயம் எதுவாக இருந்தாலும் அது பிறர் நலம் பேணுவதையே முக்கியமாகப் போதிக்கிறது. வள்ளுவர் போன்ற பெருமக்களும் தங்கள் நூல்களில் இதனையே பல இடங்களில் வற்புறுத்திக் காட்டினார்கள். உலகம் போற்றும் உத்தமர்களின் வாழ்க்கையினை எடுத்து ஆராய்ந்தாலும் பொதுநல்ப் பணியே அவர்களிடம் மிகுந்து இருந்தமையைக் காணலாம்.

சைவம் என்பது சிவத்துடன் சம்பந்தமுடையது. சிவம் என்பதற்கு அன்பு என்று பொருள் படைக்கிறார் திருமூலர். ‘அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார்’ என்பது அவர் வாக்கு. எனவே சிவபணி என்பது அன்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட பணி என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆண்டவன்மேல் அன்பு வைத்துச் செய்வதும், அடியார்மேல் அன்பு வைத்துச் செய்வதும், ஏழைகளின் மேல் அன்பு வைத்துச் செய்வதும், ஏனைய உயிர்கள் மேல் அன்பு வைத்துச் செய்வதும் சிவபணியேயாகும். இவற்றில் முதலாவது பிரிவை எடுத்துக் கொள்வோம்.

“பரந்துபல் ஸாய்மல ரிட்டுமுட்ட டாதடி யேயிறைஞ்சி இரந்தவெல் ஸாமெக் கேபேற ஸாமென்னும் அன்பருள்ளாம் கரந்துநில் ஸாக்கள்வ னேநின்றுன் வார்கழுற் கன்பெக்கு நிறந்தர மாயரு ஸாய்நின்னை யேத்த முழுவதுமே”

மணிவாசகப் பெருமான் இறைவனிடம் நிரந்தர அன்புநெறியைத் தனக்கருள்

வேண்டிப் பாடுகிறார். காரணம் அன்பருள்ளத்தில் ஆண்டவன் கள்வனைப் போற வுகுந்து நின்று ஆட்சி செய்கிறான். ஏன்? மஸிரிட்டு வழிபாடு செய்யும் அடியவர்களாகிய அவர்கள் தாம் வேண்டியவற்றை இறைவன் நல்குவான் என்ற நம்பிக்கையோடுதான் வழிபாட்டை ஆழ்ந்துகின்றனர். வணங்கி நிற்பதும் வரம்வேண்டி நிற்பதும் அன்பின் செயல்களேயன்றி வேறில்லை.

“அரும்பொனே மணியேன் அன்பேன் அன்பான
அறிவேயென் னறிவி ஹாறும்
ஆனந்த வெள்ளமே என்றென்று பாடினேன்
ஆடினேன் நாடி நாடி
விரும்பியே காவினேன் உளறினேன் அலறினேன்
மெய்கிலிர்த் திருகை கூப்பி
விண்மாரி யெனவெனிரு கண்மாரி பெய்யவே
சற் றயர்ந்தே னியான்
இரும்புநேர் நெஞ்சகக் கள்வனா னாலுமுனை
இடைவிட்டு நின்ற துண்டோ
என்றுநீ அன்றுநான் உன்னடிமை யல்லவோ
யாதேனு மறியா வெறுந்
துரும்பனேன் என்னினுங் கைவிடுதல் நீதியோ
தொண்டரொடு கூட்டு கண்டாய்
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரங்
சோதியே ககவா ரியே.”

தாயுமான சுவாமிகளுடைய இப்பாடலிலே அன்புப் பினைப்பு ஒன்றையே காண்கிறோம். இந்தப் பினைப்பினாற்றான் ஆயிரமாயிரம் ஆலயங்களை எழுப்பியும் அற்சாலைகளை ஏற்படுத்தியும் சிவயணி புரிந்தனர் நம்நாட்டு மன்னர்கள். ‘திருக்கோயில் உள்ளிருக்கும் திருமேனி தண்ணைச் சிவனைவே கண்டவர்க்குச் சிவனுறவுவனாங்கே’ என்ற நம்பிக்கையை எழுப்பி வைத்தவர்கள் நம் முன்னோர்கள். இரண்டாவது வகை, அடியார் மேல் அன்பு செலுத்தலாகும். ‘நேயம் மலிந்தவர் வேடமும் ஆலயந்தானும் அரனைந்த தொழுமே’ என்றார் மெய்கண்ட தேவர். அடியார் பக்தியை மிகுத்துக் கூறுவதே ‘பெரிய புராணம்’. அடியவர்க்கு ஒடு அளித்தலால் அம்பலவர் தாள் நிற்றக்கீழ் அடையும் பேறு பெற்றவர் திருநீலகண்டர். இன்னும் அன்ன வஸ்திரம் முதலியனவெல்லாம் அளித்து அடியாரை ஓம்பிய வரலாறுகள் பலவற்றைப் படித்திருக்கிறோம்.

“மண்ணி னிற்பிறந் தார்பெறும் பயன்மதி குடும்
அண்ண ஸார் அடி யார்த்தமை யழுதுசெய் வித்தல்
கண்ணி னாலவர் நல்லவிழாப் பொலிவுகண் டார்தல்
உண்மை யாமெனில் உலகர்முன் வருகென உரைப்பார்.”

திருஞானசம்பந்தப் பெருமானருளிய பூம்பாவைப் பதிகத்தின் உட்கருத்தை இப்பாடலாக வைத்து அருளினார் சேக்கிழார் பெருமான்.

சமய உணர்ச்சி கொண்டு சமூகத் தொண்டு செய்தலும் சிறந்த சிவபணியோகும். அப்பர் கவாமிகள் கையிலே உழவாரப் படை கொண்டு பாதையிலுள்ள கல்லையும் முள்ளையும் புல்லையும் அகற்றிப் பணியாற்றினார். ‘தொண்டலால் துணையுமில்லை’ என்றும், ‘தோலலால் உடையுமில்லை’ என்றும், ‘பிச்சையைதேற்றான் பிரியா தறஞ் செய்ய’ என்றும் அப்பர் கவாமிகள் பாடினார். ‘நடமாடும் கோயிலுக்கு ஆற்றும் பணி படமாடும் பரம்பரு ஆகும்’ என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. சிவபணியென்பது இத்தகைய தொண்டுகளை விளக்குகிறது. சிவபணியார்களெல்லாரும் இத்தகைய தொண்டுகளைப் புரிந்தார்கள் என்று பெருமை பேசுவதற்கு பயனில்லை. தொண்டில் நமக்கு ஊக்கம் தருவதற்கே அந்த நினைவை நாம் எழுப்புகிறோம். அந்திய நாட்டுச் சமயங்களின் வளர்ச்சிக்கு அவ்வச் சமயத் தொண்டர்களாற்றும் பணிகளே காரணமாகும். சேரிகளுக்குச் சென்று ஏழைகளின் துயர் தீர்த்தல், மருத்துவசாலைகளில் நோயாளிகளுக்கு அன்பு காட்டல், மறியற்சாலைக்குச் சென்று புத்திபுக்டல், கோவில்களுக்குச் சென்று உபதேசங்கள் செய்தல் ஆகியவற்றால் ஏனைய சமயங்கள் மேலோங்க வழியுண்டாகிறது. சைவ சமயக் கோவிற் பூசகர்கள் மக்களுக்கு உபதேசிக்கும் பணியையும் மேற்கொள்ள வேண்டும். மக்கள் யாரிடத்திலே மத்பூபுக் கொள்கிறார்களோ அவர்களின் உபதேசத்தையே விரும்பிக் கேட்பர். ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் ஒருவரையாவது சமயத் தொண்டுக்கென அர்ப்பணிக்க வேண்டும். இத்தகைய செயல்களால் தான் சைவம் ஒங்கும். சைவர்கள் ஒவ்வொருவரும் கொல்லாமை, இன்னா செய்யாமை ஆகிய அறங்களைப் பேணிக் காக்க வேண்டும்.

“அன்பின் வழிய துயிர்நிலை அஃதிலார்க்
கென்புதோல் போர்த்த உடம்பு.”

என்றார் வள்ளுவர். எனவே உயிர் நின்ற உடம்பு உடையோர்களாய் இருக்க வேண்டுமானால் அன்பினொளி பாய்ச்சப்பட வேண்டும்.

சிவபணியிலீடுபடுத்தற்குப் பெண் மக்களே சாலச்சிறந்தவர்கள். அவர்கள் அன்பின் வடிவாய் அமைந்தவர்கள். சிவபெருமான் அடியார்களை ஆட்கொள வருங்காலத்தும் அம்மையப்பனாய கோலத்துடனேயே வருகின்றான். இருநாழி நெற்கொண்டு எண்ணான்கு அறமும் வளர்த்தவள் காமாட்சி. இறைவன் உமையோடு இணைந்தே எச் செயலையும் செய்கிறான் என்று நூல்கள் கூறுகின்றன.

“சிவமெனும் பொருளும் ஆதிசத்தியோடு சேரின்
எத்தொழிலும் வல்லதாம்
அவள் பிரிந்திடின் இயங்குதற்கும் அரிது
அரிதெனா மறை இசைக்குமால்”

என்று ‘சவுந்தரிய லகரி’ குறிப்பிடுகிறது. அவள் உருவாம் மகளிர் அறம் வளர்க்க வேண்டியவர்கள்.

“மங்கைய ராகப் பிறப்பதற்கே நல்ல மாதவும் செய்திட வேண்டுமென்மா - அவர் பங்கயக் கைநலம் பார்த்தல் வோடுஇந்தப் பாரி ஸறங்கள் வளருதம்மா.”

என்றார் கவிமணி. வீட்டிலே நன்னெறி விளங்குமானால் நாட்டிலே அது தானாகவே மினிரும். சிவச்சார்பற்ற மக்களையும் அச்சார்புக்குத் திருப்பக்கூடிய சக்தி மகளிர்க்கேயுண்டு. ‘பெரிய புராணம்’ இதனையே எடுத்துக் காட்டுகிறது. புறச்சமயம் புக்க மருண்ணிக்கியாரை, இறையருள் துணைகொண்டு தடுத்து நிறுத்திச் சைவச் சார்படையச் செய்த திலகவதியாரையும் சமணர்கள் துர்ப்போதனைக்குள் மயங்கிபிருந்த பாண்டியனை, ஞானக்குழந்தையின் துணைகொண்டு சைவத்துக்குத் திருப்பியிருளிய மங்கையர்க்கரசியாரையும் சைவ உலகம் மறக்க முடியாது. அன்புக்கு முன்னே அறிவு அடங்கிவிடும். நாட்டையாளும் மன்னனின் அறிவு, வீட்டையாளும் அரசியின் அன்புக்கு முன் அடங்கிவிட்டது. எனவே அன்பு நெறியே சிவபணிக்கு அச்சாணி போன்றதென்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இடையறா அன்பை வேண்டி நின்ற மணிவாசகரும் இறவாத அன்பை வேண்டியின்ற காரைக்காலம் மையாரும் அருளிய பக்திப் பனுவல்களில் அன்பின் மிகுதிப்பாடே தொனிக்கிறது. அகில உலோகங்களையும் அன்பினாற் பினிக்கலாமேயன்றி ஆணையினாற் பினிக்க முடியாது. இதனை உணர்ந்தோரே மெய்யடியார்கள். அவர்கள் வாழ்ந்து காட்டிய நெறி முடிவிலா இன்மான அன்பினை எடுத்துக் காட்டும் பெருநெறி. சிவபணி என்பது அந்நெறியடையார்க்கே உரியது. சிவ தொண்டுக்களைப் பற்றிச் சொல்லுவது எனிது; செய்வது அரிது. பல்லாண்டு காலமாகப் பெரியோர்கள் பல சீர்திருத்தங்களைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவைகளிற் பல நடைமுறைக்கு வரவில்லை. என்னம் சொல்லானதேயன்றிச் செயலாகவில்லை. ஆனால் செயலாக்குவதற்குப் பல தொண்டர்கள் முன்வர வேண்டும். தன்னை மறுப்பும் தியாக சிந்தையுமுடையோரே இதற்குத் தகுதியுடையவர். இவர்களாலேயே உலகம் நன்னெறிப்பட வாய்ப்புண்டாகும்.

“அன்பு சிவமென் றறியார் இரண்டென்பர் அன்பு சிவமென் றறிவார்க் கிரண்டில்லை அன்பு சிவமென் றறிவால் அறிந்தபின் அன்பே சிவமாய் அறிந்துகொண்டுள்ளேன்.”

திருநெல்வேலி தலங்காவற் பிள்ளையார் தலப்பாடல்

நலம்விளங்க அடியார்கள் நன்மை யெய்த
 நாடோறும் அருளளிக்கும் நாதனாகி
 இலங்குசைவ மரபோங்கி எமைக் காக்க
 இனிதுதிரு நெல்வேலி எனுமுர்வைகி
 வலங்கிளரும் வரங்களொலாம் மல்குமாறு
 வணங்குமவர்க் களித்தருள வல்லானாகி
 தலங்காவற் பிள்ளையார் எனும்பேர்பூண்ட
 தற்பரனின் தாளினையெம் தலைமேற்கொள்வாம்.

தி. ச. வரதராசன் (வரதர்)
ஞாபகார்த்த அன்பவிப்பு
இல, 84/3, வாணியாரியல்லைக்கு
யாழ்ப்பாணம்:

இந்த நூல் இவ்வசமாக
விநியோகிக்கப்பெறுகின்றது.
இதன் மூலம் கிடைக்கப்பெறும்
அன்பளிப்புகள், சிவந்ததயிற்கு
செல்வி, தூர்க்கா தூந்தரி,
இலக்கிய கலைக்கு தங்கம்மா
அப்பாக்குட்டி அவர்களின் பவளா
விழாவினை முன்னிடு
தெல்லிப்பண்ணயில்
அமைக்கப்பெற்று வரும்
‘சிவந்தயிற்கு செல்வி சைவந்தமிழ்
ஆய்வு நூலை’ நிதிக்காக
வழங்கப்பெறும்.